

Thái Bình giang

CUU NGUYEN
LUU HOA

Mục lục

Chương 1: Thiên Kim Trở Về

Chương 2: Tu Hú Chiếm Tổ

Chương 3: Giọng Nói Trong Ngọc Bội

Chương 4: Có Người Của Minh Hướng Dẫn

Chương 5: Bí Mật Hoàng Gia

Chương 6: Thằng Thẩn Nói Ra Điều Minh Suy Nghĩ

Chương 7: Nguy Hiểm Tính Mạng

Chương 8: Tương Trợ Lẫn Nhau

Chương 9: Biểu Ca Biểu Mộ

Chương 10: Mục Đích Của Vương Phủ

Chương 11: Vận May Từ Vương Phủ

NGỌC BỘI THÁI TỬ GIA

Cửu Nguyệt Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Thiên Kim Trở Về

Edit: Niệm phu nhân

Kiến Hưng năm 20, vừa qua giữa tháng, bầu không khí tết đã không còn nữa. Mọi người mọi nhà hết tết, bắt đầu một năm sinh nhai mới. Những người làm công cho giới phú hào cũng dần gói ghém về thăm quê.

Trường Hưng Hầu Phủ.

Nha hoàn đầu chải hai búi tóc, vận áo dài hồng đào điểm thêm hoa văn như ý, tầng váy xếp lớp màu chàm xanh, khéo léo vén rèm lên. Nàng vừa nói cười với mọi người, trên mặt ý cười còn chưa tản đi, nhìn thấy gương mặt người vừa đến thì nụ cười cứng lại.

Nhưng mà người lẩn lộn trong trạch đấu như Thu Diệp chẳng mấy chốc mà che lấp đi cảm xúc của bản thân mình, vừa ân cần lại hiền hòa đón người vào trong.

“Ngũ tiểu thư, người đến sớm rồi. Bên ngoài lạnh lắm, mau vào trong đi”

Sở Cẩm Dao nghe cũng không vào ngay, nhìn cách hành lễ rồi vụng về học lại đáp lễ cho Thu Diệp rồi mới nâng người dậy.

“Chào Thu Diệp tỷ tỷ, mẫu thân đã dậy chưa?”

Sở Cẩm Dao nói cho cùng vẫn là một tiểu thư, cho dù Thu Diệp có là thiếp thân đại nha hoàn bên cạnh Trường Hưng Hầu gia Triệu phu nhân đi

chăng nữa thì cũng không cần khách khí đến như này. Gật đầu một cái tỏ ý chào, đã là rất tốt rồi.

Nhưng Sở Cẩm Dao thật sự không biết. Cho dù nàng biết được, cũng không phân biệt khi nào cần gật đầu, khi nào lại phải vấn an. Những điều căn bản nằm lòng mà tiểu thư hậu trạch nào cũng rành rõ, đối với Sở Cẩm Dao mà nói lại là quá khó khăn.

Ban đầu Sở Cẩm Dao phải là Tứ tiểu thư mới phải. Trường Hưng Hầu Phủ chính thất Triệu phu nhân có hai nữ nhi. Nhưng vận mệnh của nàng cũng thật long đong, vừa ra đời đã gặp phải quân Mông Cổ đánh đuổi đến. Triệu phu nhân ở ngoài sinh nàng, trong lúc loạn lạc đã bế nhằm con người khác hồi phủ, đặt tên là Sở Cẩm Diệu. Mấy ngày trước tìm được Sở Cẩm Dao, còn Sở Cẩm Diệu đã ở trong phủ hơn mười ba năm. Mẫu thân, vú già, thậm chí tổ mẫu Sở gia cũng có tình cảm sâu nặng với nàng ta, không đành lòng để đưa con gái mình nuôi mười ba năm trở về gia đình nhà nông. Vì vậy cả hai tiểu thư đều ở lại phủ. Sở Cẩm Diệu tiếp tục làm Tứ tiểu thư. Sở Cẩm Dao liền theo thứ tự xếp sau Sở Cẩm Diệu, trở thành Ngũ tiểu thư.

Sở Cẩm Dao là được hộ nông kia nuôi lớn, mấy lễ nghi chốn hầu môn này thật không hiểu đầu đuôi ra sao cả. Nàng sợ người khác chê cười, đều là phải vụng về học cách người khác lễ nghi nói chuyện, sau đó tự mình bắt chước theo. Cứ như vậy, trong tình huống mò mẫm phạm phải rất nhiều sai lầm. Giống như lần vấn an này vậy.

Thu Diệp nhận Sở Cẩm Dao đại lễ thì đáp lại nàng, rồi nghênh đón nàng vào bên trong. Rèm lông chồn nặng nề vừa thả xuống, cách đi một lớp gió lạnh ngoài hiên, chính đường bên trong nhiệt độ mới ấm áp lên một chút. Không còn từng đợt hơi lạnh phả vào nữa. Thu Diệp thở dài một hơi, mới tiếp lời.

“Hôm nay gió lớn quá, nếu như mở rèm lâu chúng ta chịu lạnh thì không sao cả, nhưng để phu nhân cảm lạnh mới là chuyện lớn”

Sở Cẩm Dao không ngờ tới, vội vàng nói.

“Ta không cố ý, thật không ngờ đến...”

“Ngũ tiểu thư không cần nói vậy đâu, người là chủ tử, ngàn vạn sai cũng là chúng nô tỳ phục vụ không tốt thôi”

Đoạn nói, sắc mặt Thu Diệp trở nên nghiêm túc. Đảo mắt nhìn về phía hai nha hoàn đi theo phía sau Sở Cẩm Dao.

“Hai nha hoàn các người, Ngũ tiểu thư mới trở về, hai người các người cũng mới quay về hay sao? Còn sơ sẩy như vậy coi chừng da các người!”

Hai nha hoàn Đinh Hương và Sơn Trà sau lưng vội vã nhận lỗi, Thu Diệp mắng vài câu sắc mặt mới hòa hoãn lại.

“Được rồi, biết sai sau này sửa đổi là được. Các người hầu hạ cần chú ý nhiều hơn.”

Sở Cẩm Dao nghe ra mới rõ ràng mình làm việc sơ ý, Thu Diệp mắng nàng không được nên mới cố tình đi mắng hai nha hoàn theo nàng đẩy thôi. Sở Cẩm Dao trong lòng áy náy, khi không lại liên lụy người khác. Nếu như nàng làm tốt một chút, làm sao lại để người khác nghe mắng thay nàng?

Thật ra, Sở Cẩm Dao nghĩ như vậy là do hoàn cảnh sống của nàng lúc trước. Trong nhà hầu môn, mấy vị tiểu thư chưa xuất giá ai mà không phải thiên kim ngọc diệp. Nếu như có một hai lần phạm sai lầm thì hình thức cấm túc chép phạt là hình thức cao nhất rồi. Tất cả các hình phạt đau đớn về thể xác đều là người dưới lãnh lấy. Ai bảo khi chủ tử nghĩ không ra, các người làm nô tỳ lại không nhắc nhở? Huống hồ Đinh Hương và Sơn Trà lần này cũng chẳng chịu hàm oan. Sở Cẩm Dao vừa được tìm thấy, nàng chẳng hiểu thế nào là lễ tiết vấn an. Đinh Hương cùng những người khác còn không hiểu hay sao? Phạm nếu trước khi ra cửa nhắc nhở một ít, cũng

không thành cái dạng này. Nhưng mà Đinh Hương là người trầm tính, ít nói ít cười, không bao giờ nhiều lời một câu. Còn Sơn Trà lại có thói hấp tấp, không nghĩ nhiều, tất yếu cũng chẳng thay chủ tử nghĩ mấy chuyện này.

Trong lòng Thu Diệp thờ dài, nhưng có thể làm được cũng chỉ dừng ở chỉ điểm một hai, đã xem như có cảm động tiểu thư Hầu phủ lưu lạc vào nhà nông bần hàn, mới chịu nói mấy lời này. Nhiều hơn nữa, một chuyện Thu Diệp cũng chẳng buồn lưu tâm.

Trong hào môn thế gia, mọi thứ bạc tình bạc nghĩa như thế đấy.

Trương ma ma ở phòng chính ra ngoài, không vừa ý liền hỏi:

“Vừa rồi ai mở màn, phu nhân vừa tỉnh trên người còn có mồ hôi. Nếu làm phu nhân cảm lạnh các người có gánh nổi không?”

Thu Diệp cúi đầu nhận tội, Sở Cẩm Dao bị hù dọa, nhanh chóng nói: “Không liên quan đến Thu Diệp, là ta lúc tiến vào sơ ý mở ra”

Trương ma ma chưa từng thấy mấy vị tiểu thư cành vàng lá ngọc tự động nhận sai bao giờ, thường ngày mấy vị cô nương ai mà không để người bên cạnh nhận tội thay, sẽ không bao giờ tự động cúi đầu nhận lỗi sai của mình. Nghiêng đầu một cái là có người dưới chịu tội thay. Huống chi trong tình huống này Sở Cẩm Dao còn tự động nhận sai, Trương ma ma không thể phát tác được, cho dù bà là nha hoàn hồi môn của phu nhân đi nữa vẫn cứ là nô. Sao có thể nói chủ tử một câu không phải?

Trương ma ma đành thay đổi sắc mặt, tươi cười đối đáp.

“Thì ra là Ngũ tiểu thư đến, Ngũ tiểu thư đến thỉnh an thật sớm, phu nhân vẫn còn đang trang điểm chưa xong. Mời vào đi”

Sở Cẩm Dao cảm ơn Trương ma ma, rồi nhẹ tay nhẹ chân đi đến phòng chính phía tây.

Trương ma ma nghiêng người để Sở Cẩm Dao đi trước, sau đó mới nhanh nhẹn bước theo. Bà nhìn thấy động tác cố gắng nhẹ nhàng của Sở Cẩm Dao, trong lòng vậy mà phức tạp rối mù.

Sở Cẩm Dao thật sự là đích nữ nhà này, là thiên chi kiều nữ bước ra từ trong bụng phu nhân, nào cần phải khách khí cùng cẩn thận như vậy? Nếu như là Tứ tiểu thư tới thì chắc hẳn nàng ta đã cao giọng nói chuyện, vừa nói vừa cười, lập tức chạy tới phòng chính rồi nhào vào trong ngực phu nhân. Đâu cần quan tâm phu nhân có đang trang điểm hay bôi tóc gì đâu. Đôi thành thân sinh, lại như vậy mà cẩn thận.

Trương ma ma âm thầm thở dài, ai có thể nghĩ được chuyện mà ngay cả trong kịch cũng chẳng dám viết đang phát sinh ở vọng tộc nhất đẳng Thái Nguyên – Trường Hưng Hầu Phủ đây?

Kiến Hưng năm 19, cũng là tầm tháng mười năm ngoái. Trong viện phu nhân có bà tử nọ, uống rượu nói chuyện hồ đồ, bắt đầu khoác lác với mấy bà vú già trong phủ. Nói mình già đời, cái gì cũng biết, ngay cả chuyện Tứ tiểu thư không phải là thân sinh của phu nhân cũng biết. Mấy ma ma nghe xong nghĩ là bà tử đang nói khoác, Tứ tiểu thư là ai? Chính là nữ nhi của chính thất Triệu phu nhân. Ngày thường được bà cưng chiều trong lòng bàn tay, làm sao không phải là thân sinh? Nếu là ngày thường, mấy bà tử nói mộng thì người qua đường cũng nghe vui đó rồi cho qua. Nhưng mà người hầu đã trải qua chuyện đó, từng người từng người nghe được câu này xong thì bầm báo Trường Hưng Hầu Gia. Trường Hưng Hầu Gia nghe xong thì phẫn nộ, tùy ý nói xấu sau lưng chủ tử đã là trọng tội, vậy mà mấy bà tử này còn thiêu dệt như vậy là có ý gì? Bà tử này liền sợ hãi, quỳ trên mặt đất đem hết mọi chuyện năm đó một chín một mười nói hết thảy ra.

Trường Hưng Hầu vốn là không tin tưởng, nhưng mà nghe bà tử nói có đầu có đuôi thì lại chần chừ. Cuối cùng, vì để diệt trừ hậu họa về sau, phái người đi điều tra làm rõ chuyện năm xưa. Để cho nữ nhi của mình một

công đạo. Kết quả vậy mà biết được, Tứ tiểu thư được sủng ái nhất Hầu phủ lại chẳng phải là nữ nhi của hãn.

Năm đó khi Triệu phu nhân mang thai, là vào thời điểm quân Mông Cổ đánh tới phía nam, muốn đánh tới tận kinh đô. Phía Bắc suýt nữa thì thất thủ, Sơn Tây gặp nạn lớn hơn. Rất nhiều nơi đều là bị quân Mông giết người phóng hỏa, cướp sạch không còn một mống, Thái Nguyên cũng không ngoại lệ. Trường Hưng Hầu Phủ khi ấy là vọng tộc bậc nhất Thái Nguyên, cũng trở thành mục tiêu của quân man di kia. Lúc ấy Trường Hưng Hầu mang quân ra bên ngoài, nhất thời không chú ý được vẹn toàn bên trong, Hầu phủ còn mấy vị tiểu thư phu nhân chỉ có thể chạy về phía nam chạy trốn. Cũng may mà Trường Hưng Hầu nhanh chóng đem quân lấy lại Thái Nguyên, tứ tán gia quyến mới có thể hồi gia. Mà Hầu gia Triệu phu nhân bị động thai, trên đường chạy về phía nam cứ vậy mà sinh non.

Trên đường chạy trốn mọi chuyện đều giản lược, tính mạng còn không giữ được đừng nói đến hoàn cảnh tốt đẹp. Triệu phu nhân chỉ có thể ngụ tạm nhà nông phụ, dùng trang sức châu báu làm thù lao, khó khăn mà sinh ra hài tử.

Lúc ấy nhà kia nông hộ cũng vừa sinh hài tử, vì vậy mà ở trong nhà không chạy theo mấy thôn dân kia. Triệu phu nhân bình an sinh xong, nông phụ cho hài tử sữa thì mang theo hồi môn rời đi. Mấy ngày sau, đợi phu quân đến thì tốt rồi. Triệu phu nhân từ cõi chết trở về Hầu phủ, với nữ nhi đồng sinh cộng tử của mình càng ra sức sủng ái. Triệu phu nhân sinh được một nam hai nữ, theo vai vế mà xếp có Đại tiểu thư, Nhị công tử và Tứ tiểu thư. Trong khi chạy đi đại tiểu thư đã cùng tổ mẫu chạy đi, bên người chỉ có ma ma Trương và nữ nhi Tứ tiểu thư. Sau khi hồi phủ, Tứ tiểu thư được lấy tên Diệu, chữ lót là Cẩm, nhận hết sủng ái yêu thương trong nhà.

Đối với người nữ nhi bên ngoài sinh ra, chịu đủ khổ cực, Trường Hưng Hầu cũng hết mực thương yêu. Vậy mà bây giờ đủ mọi dấu hiệu nói cho hãn biết. Sở Cẩm Diệu có khả năng không phải là nữ nhi của hãn! Hãn

chân chính nữ nhi tại hỏa binh năm ấy, đã bị hộ nông gia kia vụng trộm đổi đi.

Trường Hưng Hầu nghe xong tin này liền nổi giận, lập tức không ngừng tra xét mấy năm. Trường Hưng Hầu phẫn nộ, thăm vấn người dưới mấy ngày cùng mấy bà tử không ngừng thì bà tử nhận tội. Vốn dĩ bà cũng là ma ma hồi môn của Trương phu nhân uống rượu nên nói lời. Trương ma ma năm đó cũng có nghi ngờ, nhưng loại chuyện này khó mà nói bậy, bà vẫn là chôn thật sâu dưới đáy lòng, về sau không ngờ bà tử này lại nói ra, không may để cho Trường Hưng Hầu nghe được.

Trường Hưng Hầu không nói chẳng rành im hơi lặng tiếng mấy ngày, không kinh động Triệu phu nhân. Cũng không đá động gì cho Sở Lão phu nhân. Mà là âm thầm tìm mấy bà đỡ năm đó, chờ bà mụ đi rồi, quyết định một lát rồi cũng đón cốt nhục nữ nhi trở về.

Huyết mạch của hãn không thể lưu lạc, cho dù là nữ nhi đi nữa.

Trường Hưng Hầu thuận miệng nói một cái cố, mới vừa hết năm đã rời phủ. Lúc ấy Triệu phu nhân còn oán trách hãn thán giêng chưa qua đã muốn ra ngoài. Trường Hưng Hầu cũng không nói với Triệu phu nhân, một đường chạy về phía Nam, ở Sơn Tây trong một thôn nhỏ tìm được Sở Cầm Dao.

Lúc ấy Sở Cầm Dao, gọi là Tô Dao.

Tô Dao ngày đó dậy rất sớm, theo lệ thường ra ngoài kiếm củi đốt. Đến khi nàng cũng một gánh củi lớn trở về, quay đầu nhìn thấy đã thấy nam tử đứng cách đó không xa. Khí thế uy nghiêm, toàn thân quý khí, trầm mặc nhìn chăm chăm nàng.

“Vị bá phụ này, ngài muốn tìm ai?”

Trường Hưng Hầu không nói, bình tĩnh ngắm nhìn thật lâu, rồi ngẩng đầu nhìn trời cao nhẹ thở dài.

Trước mắt này là một vị cô nương mười ba tuổi, bởi vì quanh năm làm nông. Cao hơn nhiều mấy cô nương trong Trường Hưng Hầu Phủ. Nhưng nàng thật gầy, làn da cũng đen đúa. Mặt hơi nhọn, nhìn thấy sức khỏe cũng không phải khỏe mạnh. Chỉ là đôi mắt kia thật xinh đẹp, đẹp đến nỗi người ta nghĩ nàng không nên xuất hiện tại làng này, mà là một mỹ nhân quốc sắc thiên hương, được nuôi dưỡng nơi thâm cung, nhận ngàn vạn sủng ái trăm người hầu hạ.

Không sai, cô nương này có mắt, mũi giống muội muội Sở Châu của hãn như đúc. Mà Tứ tiểu thư Sở Cẩm Diệu, nhưng năm này càng lúc càng lớn chẳng có chỗ nào giống hãn. Trường Hưng Hầu chậm rãi lại gần, hỏi nhỏ.

“Cháu tên là gì?”

Tô Dao cảm thấy kì lạ, nhưng vẫn ngọt ngào mỉm cười trả lời.

“Cháu tên là Tô Dao, Ngài không phải người ở đây phải không? Có phải ngài đi lạc đường không?”

Trường Hưng Hầu không trả lời câu hỏi của Tô Dao, mà là hỏi ngược lại.

“Dao? Đây không phải là danh tự mà người trong thôn có thể đặt lên?”

“Bởi vì nương của cháu nói, lúc sinh ra có một đạo sĩ đưa cho con một miếng ngọc. Đặt tên cho con là dao, nhà con cũng vì vậy mà gọi tên”

Trường Hưng Hầu nhìn ngọc bội của Tô Dao, đó là một khối ngọc sáng trong, bên trong có một sợi chỉ đỏ thô. Nhìn có vẻ như rất quý giá. Mà

sợ chỉ đồ kia cũng rất tinh diệu, tựa như máu nhỏ vào nước bị ngọc đông cứng lại. Trường Hưng Hầu liền nghĩ đến việc lấy máu nhận thân.

Tô Dao, hay còn gọi là Sở Cấm Dao năm đó sinh ra đúng dịp Thái Nguyên có một vị đạo sĩ du phương, nghe nói trên thân toàn bộ là châu báu. Nghe đâu còn mang một khối ngọc giá trị liên thành, có tác dụng cải tử hoàn sinh đến nhân gian tìm chủ nhân. Trường Hưng Hầu không nghe mấy lời đồn này, nhưng hẳn nghĩ con mình cũng sắp sinh rồi, bất luận là nam hay nữ đều là chính thất... Vì vậy hẳn muốn tìm cho con một mảnh ngọc tốt, để làm một khóa bảo mệnh cho hài tử sắp ra đời. Hẳn tìm được vị đạo sĩ kia, đạo sĩ nhìn một chút liền nói.

“Ngọc đúng là có duyên với con gái ngài, nhưng không thể đưa cho ngài”

Trường Hưng Hầu nghe xong khịt mũi coi thường, phất tay bỏ đi.

Hẳn là hầu gia, tự mình đi tìm một đạo sĩ đã là cho người mất mũi. Vậy mà đạo sĩ kia không biết điều nói năng bậy bạ. Cái gì gọi là ngọc hữu duyên với nữ nhi, nhưng không đưa cho phụ thân? Chưa nói đến lúc đó chưa biết Triệu phu nhân sinh nam hay nữ, đạo sĩ không đưa cho hẳn thì làm sao đưa cho nữ nhi hẳn cơ chứ? Còn không phải nhân cơ hội này cố tình nâng giá hay sao? Về sau, vì quân Mông Cổ đánh tới rồi. Trường Hưng Hầu lãnh binh đối địch, cũng không để chuyện này trong lòng nữa.

Mười ba năm qua đi, Trường Hưng Hầu đứng trước mặt Sở Cấm Dao, vậy mà nghĩ đến đoạn chuyện xưa này.

“Bá Bá ơi, nên hoàn hồn rồi”

Sở Cấm Dao cười nói.

“Ngài theo đường này về phía Bắc là có thể rời thôn. Cháu còn phải về chẻ củi nấu nước không thể đưa ngài đi được. Nếu không nương sẽ mắng

cháu”

Trường Hưng Hầu nhíu mày:

“Một tiêu cô nương như cháu còn phải chẻ củi gánh nước?”

Trong Hầu Phủ đừng nói cô nương, cho dù hạ nhân cô nương cũng không đi làm mấy việc nặng này. Đại tiểu thư, Tứ tiểu thư đều là con của chính thất phu nhân, mới sinh ra đã có một bà vú, bốn người nhị đẳng nha hoàn hầu hạ. Bên người còn rất nhiều nha hoàn của trưởng bối tới hầu. Có thể nói là mỗi khắc đều không rời người. Tứ tiểu thư Sở Cẩm Diệu học nữ công gia chánh bị kim đâm vào ngón tay, người dưới đều bị một trận đòn roi. Còn phải kiếm đại phu chẩn đoán thuốc thang. Mà Sở Cẩm Dao là giữa mùa đông lạnh lẽo này đi kiếm củi đốt. Sau khi kiếm rồi còn phải chẻ củi nấu nước. Quét dọn nhà cửa... Sở Cẩm Dao mới là con ruột của hãn!!! Đại tiểu thư, Tứ tiểu thư sống trong hoàn cảnh như nào hãn đều biết rõ nên nghe thấy Sở Cẩm Dao nói vậy mới khó chịu. Đáng giận hơn, hộ nông gia này cố ý tráo nữ nhi. Để nữ nhi của họ có thể tới Hầu gia nhà cao cửa rộng, họ không đối xử với Sở Cẩm Dao tốt thì chớ, còn sai sử nàng làm việc! Trường Hưng Hầu không kiềm chế được, hãn đã có chủ ý. Trước hết mang cô nương này hồi phủ, giữ lại tên của nàng, theo nữ hài bối phận mà lấy lót Cẩm Dao. Còn Tô... cái họ này vẫn là giữ lại cho nữ nhi nông hộ đi.

Sở Cẩm Dao cũng không biết Trường Hưng Hầu đang nghĩ gì, nàng còn đang chăm chú trả lời câu hỏi của Trường Hưng Hầu.

“Vâng ạ, tỳ tỳ đã lập gia đình rồi. Trong nhà chỉ có một nữ hài, việc này tất nhiên là cháu đi làm. À... Nương sắp dậy rồi, phải trở về thôi”

“Không cần về”

Trường Hưng Hầu nói.

“Con không phải họ Tô. Cùng ta trở về”

Chuyện sau đó Sở Cầm Dao rất mơ hồ. Từ trước đến giờ Tô phụ hở ra là mắng chửi vậy mà giờ núp không dám nói lời nào. Tô phụ bị chọc tức đều mắng Cầm Dao, Tô mẫu the thé giọng khóc lóc kêu to, đệ đệ Tô Thịnh cũng cúp đuôi. Trưởng tử Tô Tuệ nghe được ngọn nguồn lại trầm mặc, lẳng lẳng mà quan sát Sở Cầm Dao. Sở Cầm Dao nhìn thấy ánh mắt như vậy cảm thấy rất sợ hãi, nàng không nói được lời nào đã bị mang đi rồi. Ngồi trong xe ngựa hoa lệ, ngóc đầu ra nhìn nhà của mình. Phụ mẫu sống mười ba năm không ra tiền nàng, chỉ có trưởng tử khóc chạy theo, nhét vào tay nàng một bao vải.

Trong bao vải là hai bộ y phục váy bông, đây là y phục trong nhà khó tìm được. Sở Cầm Dao biết, tỷ tỷ đưa cho nàng về nhà sẽ bị Tô phụ mắng chết. Nếu như ông tức giận thì nhà cũng không về được. Còn nhà chồng tỷ tỷ, không biết phải nói sao. Sở Cầm Dao khóc một trận lớn, đến khi xuống xe mắt đỏ hết lên.

Xe ngựa dừng lại ở mặt đất bằng phẳng, Sở Cầm Dao ngẩng đầu, chỉ thấy Trường Hưng Hầu Phủ uy nghiêm mà quý phái

Triệu phu nhân giờ mới biết, Trường Hưng Hầu gia xuất phủ làm chuyện gì. Sở Cầm Dao cúi đầu đứng trước mặt Triệu phu nhân, vừa ngượng vừa sợ hãi. Trong nháy mắt tay chân thật không biết để đâu. Nhưng mà, mẫu thân ruột của nàng nhìn nàng từ trên xuống dưới một lần, liền ghét bỏ phất tay.

“Mang nàng đi đi, trên mùi tanh tưởi, còn đen đúa như vậy”

Sở Cầm Dao cực kì ngượng ngùng, người trong thôn đâu có điều kiện tắm rửa. Đi đường lại gấp gáp, thật sự không thể rửa ráy cẩn thận. Đến khi Sở Cầm Dao rửa mặt chải đầu, mặc một bộ quần áo sạch sẽ, vô cùng vui vẻ đi gặp mẫu thân của mình. Thì lại nghe được từ sau sa la mỏng manh truyền tới.

“Phu nhân, ngài hình như không thích... Dao tiểu thư”

“Nó thì tính là cái gì tiểu thư, tự nhiên xuất hiện ai biết được nó là ai? Hầu gia cũng thật là, nghe gió thành mưa. Không biết nhặt mèο chó ở đâu về, có khi là do người khác cố tình gài bẫy hẳn.”

“Phu nhân...”

Trương ma ma thở dài. Trương ma ma không biết chuyện năm đó, nhưng bà một lần nhìn thấy Sở Cẩm Dao đã cảm thấy đây mới là đúng... Những chuyện này người ngoài nhìn thấy rõ ràng, nhưng mà Triệu phu nhân thật sự yêu thương Sở Cẩm Diệu mười ba năm, bỗng đâu có một người nữ nhi khác, thật sự khó lòng mà tiếp nhận.

“Đuổi nàng đi, ta không muốn nhìn thấy nó. Ta không có nữ nhi như vậy, Diệu Nhi đâu? Gọi Diệu Nhi tới cho ta”

Sở Cẩm Dao nghe này thì trên mặt toàn nước mắt, nàng cắn môi để mình không phát ra âm thanh nào, yên lặng rời đi.

Chờ quay về phòng, Sở Cẩm Dao nhào vào chăn đệm khóc lớn. Ngọc bội từ nhỏ đến lớn đều mang trong người rơi ra, bên trong có một sợi chỉ thô bé nhỏ mỏng manh lặng lẽ biến mất một lúc.

NGỌC BỘI THÁI TỬ GIA

Cửu Nguyệt Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tu Hú Chiếm Tổ

Edit: Niệm phu nhân

“Trương ma ma?”

Trương ma ma nghe tiếng gọi mà định thần lại, bà nhớ đến lúc Ngũ tiểu thư vừa về phủ nên nhất thời không tập trung. Trương ma ma cẩn thận che giấu đi tâm tư, nhẹ nhàng nở nụ cười lấy lòng vị tiểu thư trước mặt này.

“Tứ tiểu thư, người đến rồi sao?”

“Đúng vậy, tối qua ngủ không được nên dậy sớm tỉnh an mẫu thân”

“Tứ tiểu thư thật hiếu thuận”

Trương ma ma cười nói, trong phòng khi này cũng mở miệng tán dương Sở Cẩm Diệu hiếu thuận thế nào ra sao. Bà nghe mà chỉ cười, trong lòng vô vàn suy nghĩ. Nói về đến sớm, ai có thể so với Ngũ tiểu thư. Người ta đã vào trong hơn nửa ngày. Nhưng loại chuyện này Trương ma ma sẽ không nói ra.

Sở Cẩm Diệu để nha hoàn cởi bỏ áo choàng ngoài. Áo choàng của nàng là Triệu phu nhân dặn dò người làm riêng, bên ngoài là gấm hoa vàng kim rực rỡ, bên trong là bông ấm tốt nhất làm nền. Áo choàng rất rộng, thả dài đến gót chân, kiểu dáng cũng là loại lưu hành hiện nay. Ở trên cổ có một nút thắt điểm hồng ngọc, chỗ tay áo còn có lông thỏ mềm mại ôm lấy. Sở Cẩm Diệu vốn thon thả mảnh mai, mặc áo choàng này vào còn có vẻ yếu điệu uyển chuyển, cử chỉ nhẹ nhàng, phong vị liễu yếu đào tơ.

Sở Cẩm Diệm có lông mày mỏng, môi cũng chẳng dày. So với tỷ muội trong phủ chẳng mấy nổi bật là bao. Sở Cẩm Diệm chính vì biết nhan sắc của mình không bằng mấy vị tỷ muội, thậm chí thứ nữ còn không bằng thì lấy làm nổi giận. Trong ăn mặc trang điểm đều chú trọng hơn người khác. Bây giờ thịnh hành văn nhã, văn nhân thích mỹ nhân dáng vẻ yếu điệu, mỏng manh mà yếu đuối. Vì vậy rất nhiều mỹ nữ cũng theo lối dịu dàng văn nhã mà trang điểm, trang phục cũng chú ý đến điểm này. Sở Cẩm Diệm tuy rằng gương mặt chẳng theo nổi chúng tỷ muội, nhưng khí chất và ăn mặc như này lại được nhiều công tử để mắt.

Hiện giờ Hầu phủ đương gia là Trường Hưng Hầu Sở Tĩnh. Lão phu nhân vẫn còn khỏe mạnh, quyền quản gia trong phủ cũng là bà năm. Lão phu nhân còn sống, các huynh đệ tất nhiên không thể ra riêng được, phủ Hầu gia có tam phòng. Đại phòng là Trường Hưng Hầu, phu nhân họ Triệu. Nhị phòng là nhị lão gia Sở Đoan, phu nhân họ Diêm. Tam phòng là tam lão gia Sở Chương, phu nhân họ Tiền. Trường Hưng Hầu và nhị lão gia là con của chính thất, tam phòng là con của di nương nên lão phu nhân không thích mấy. Trong đó, đại phòng đã kế thừa chức vị, trong ba người cao hơn một bậc, trong ba người chi phí ăn mặc tốt nhất, chỉ sau Lão phu nhân mà thôi.

Trường Hưng Hầu có bốn nam hài và năm nữ nhi. Trong đó chỉ có đại tiểu thư, nhị công tử, tứ tiểu thư là con chính thất phu nhân. Như vậy cũng không nhiều con mấy. Trước đây Trường Hưng Hầu mang về một tiểu thư, nói đây là con của hắn, làm người trong phủ kinh ngạc không thôi. Triệu phu nhân một sống hai chết không chịu nhận, khóc lóc ôm lấy Sở Cẩm Diệm không buông. Không cho một ai đưa con mình đi. Sau đó lão phu nhân cũng đi qua, nhìn thấy người nhà quê Sở Cẩm Dao cũng khó mà tiếp nhận được. Lão phu nhân và Trường Hưng Hầu đóng cửa bàn bạc thật lâu, sau khi trở ra mà rằng:

“Năm đó vì chiến loạn nên huyết mạch phủ ta có nhâm lẫn, hiện tại đã đưa được tiểu thư về lại rồi thì thôi, cứ vậy nuôi dưỡng đi. Phủ chúng ta cũng chẳng phải nuôi không nổi một tiểu thư, Cẩm Diệm vẫn là ở lại đây thôi. Còn người mới về, liền xếp sau Cẩm Diệm, gọi là Ngũ tiểu thư vậy”

Lão phu nhân đã đứng ra quyết định nhận lại Sở Cẩm Dao, cũng đồng ý nhận Sở Cẩm Diệm nên Trường Hưng Hầu không trả lại Sở Cẩm Diệm về quê. Lòng của nữ nhân so với nam nhân khi nào cũng mềm hơn cả. Đã thật tình đối đãi với dưỡng nữ như thân sinh khuê nữ mười ba năm ròng, đừng nói Triệu phu nhân, ngay cả lão phu nhân cũng không nỡ bỏ đi. Mà Trường Hưng Hầu bên này thấy thê tử mẫu thân như vậy, còn có Sở Cẩm Diệm đứng cạnh đáng thương rơi nước mắt bao nhiêu lửa giận cũng bị dập tắt cả, không còn một mực khăng khăng phải trả Sở Cẩm Diệm về nữa. Dù sao thì Trường Hưng Hầu phủ cũng chẳng phải không đưa ra nổi một phần hồi môn, chỉ là nuôi thêm một tiểu thư, cũng không cần để ý chuyện gì nhiều.

Khi không có thêm một nữ nhi, còn thành ngũ tiểu thư. Vì vậy những tiểu thư xếp phía sau liền lùi một vị. Chuyện như vậy trong nhà nào mà không là chuyện kì lạ, Sở Cẩm Dao vừa về nhà đã có biến động lớn nhường này rồi, đã vậy người vừa đen vừa gầy. Nhìn thấy chỉ thấy quê mùa lạc hậu, khiến người khác tò mò chạy qua để ý. Mấy tiểu thư vì sự xuất hiện nay rối loạn phân vị, còn tự nhiên thành tỷ muội với người nhà quê Sở Cẩm Dao, cho nên càng không thích nàng.

Sở Cẩm Diệm cởi bỏ áo choàng, bên trong là áo rộng tay, bên dưới là váy lụa màu chàm lam. Làn váy dùng chỉ vàng thêu thành hoa văn trang nhã. Trương ma ma quen nhìn thấy cảnh xa hoa rồi cũng âm thầm lú lười. Tứ tiểu thư như vậy, chưa tính đồ trang sức đã tốn hết bao nhiêu bạc rồi? Từ trước tới giờ, mỗi một ngày Tứ tiểu thư đều đặn một bộ y phục mới. Như vậy mà Triệu phu nhân còn nói y phục không đủ, hôm qua gọi người vào phủ muốn mua thêm vải dệt may thêm cho Tứ tiểu thư.

Trương ma ma chợt nhớ tới cách ăn mặc của Sở Cẩm Dao, chỉ sợ một phần mười của Tứ tiểu thư còn chẳng bằng. Tiểu thư chân chính lá ngọc cành vàng vậy mà nghe nói từ nhỏ đã phải làm việc nặng. Trên tay thô ráp có vết chai. Trương ma ma thở dài, nếu như bình tĩnh suy nghĩ, bà cũng cảm thấy Ngũ tiểu thư thật đáng thương. Nhưng mà có lợi ích gì cơ chứ? Tứ tiểu thư mới là người mà cái nhà này nuôi dưỡng, nhìn nàng từ nhỏ lớn lên, là hòn ngọc quý trên tay chủ tử. Từ nhỏ ăn mặc chi phí đều từ Hầu phủ xa hoa dưỡng thành, cả người xa hoa khí độ là kiên định vững vàng, đặt trước người như vậy... Sở Cẩm Dao dĩ nhiên là bị chèn ép làm sao so bì.

Sở Cẩm Diệu cởi áo công kênh ra, nhẹ nhàng tự tại như trong phòng của chính mình, rồi đi vào trong phòng Triệu phu nhân, vừa đi vừa gọi.

“Nương, con đến rồi”

Sở Cẩm Diệu vừa mới vào cửa đã nhìn thấy Sở Cẩm Dao đứng bên cạnh, Sở Cẩm Dao đã nghe thấy Sở Cẩm Diệu tới từ lâu, bây giờ nhìn thấy người liền quay sang ngọt ngào mỉm cười với nàng.

“Tứ tỷ đến rồi à”

Sở Cẩm Dao hỏi, nàng nhìn thấy những tiểu thư khác đều là như thế này chào hỏi, chẳng biết mình học được có đúng hay không. Sở Cẩm Dao vừa trở lại gia đình của mình, nàng rất muốn cùng cha mẹ tỷ muội có quan hệ tốt một chút. Cho dù người trước mặt cũng chỉ là thế thân, không phải tiểu thư thật đi nữa. Sở Cẩm Dao cũng chỉ muốn sau này ở cạnh nhau thật tốt. Chuyện này không thể trách ai được, chỉ trách nhà họ Tô kia ác độc lương tâm bị che mờ rồi, Sở Cẩm Dao, Sở Cẩm Diệu, Trường Hưng Hầu và phu nhân... họ chẳng cảm kích thì chớ, còn đối xử với họ như vậy. Sở Cẩm Dao tuy rằng từ nông thôn lớn lên, nhưng nàng từ nhỏ đã hiểu chuyện. Không thể cùng thân nhân trở nên xa lạ, người với người là cần chân thành đối đãi. Giao tiếp với nhau tốt là được.

Sở Cẩm Diệm không mỉm cười giống như mong đợi của Sở Cẩm Dao, mà biểu tình cứng rắn lên. Không mặt không nhạt đáp lại.

“Biết rồi.”

Nói xong, lại thêm một câu rất nhanh nữa.

“Ai là tử tử của người.”

Sở Cẩm Diệm tuy rằng nói không lớn, nhưng cũng không hề có ý định nói nhỏ. Chung quanh nha hoàn và Sở Cẩm Dao đều nghe được, nàng liền cảm thấy xấu hổ. Đã vậy nha hoàn đi theo hầu Sở Cẩm Diệm còn cười bồn chột, mắt đưa mày liếc nhìn vị Ngũ tiểu thư, chim sẻ mới vừa từ sơn thôn trở về này.

Sở Cẩm Dao nghe nói nhà hầu môn đều phải đi thỉnh an trưởng bối mỗi ngày, nên nàng cũng không dám chần chừ, mới sáng ra đã chuẩn bị rồi. Cũng may trước kia trong thôn nàng phải dậy sớm chế củi nên dậy sớm chút với nàng chẳng phải việc khó khăn. Ngược lại còn cảm thấy được sung ái mà lo sợ. Nàng mặc quần áo tốt, còn có nhiều người như vậy hầu hạ nàng nữa. Chỉ là dậy sớm thì dễ, còn tới đây phải hầu hạ Triệu phu nhân thế nào mới làm khó Sở Cẩm Dao đây. Một hộ nhà nghèo thì làm gì cần phải làm những việc này, chỉ cần quét rác múc nước là xong rồi. Ngày trước tử tử Tô Tuệ còn chưa thành gia, trong viện và phòng bếp đều là hai tử muội nàng thay nhau làm. Đến khi Tô phụ và Tô mẫu dậy thì viện đã sạch sẽ, cơm nóng đã sẵn sàng. Sở Cẩm Dao mới chạy đi gọi đệ đệ Tô Thịnh rời giường. Tô Thịnh là nam hài duy nhất trong gia đình, so với nữ nhi quý giá hơn nhiều lắm.

Vì vậy giờ đây Sở Cẩm Dao thật sự không biết làm gì cả. Triệu phu nhân không cần nàng nhặt rác thổi cơm. Sở Cẩm Dao đứng trong phòng Triệu phu nhân tay chân luống cuống cả lên. Triệu phu nhân có rất nhiều nha hoàn hầu hạ, có mấy người hầu mặc, có vài người lau tay. Còn có

người bôi tơ vàng tóc lên cho Triệu phu nhân. Người bên cạnh Triệu phu nhân nhiều như vậy, cho dù nàng có muốn làm giúp, cũng không biết bắt đầu từ đâu. Sở Cẩm Diệm vừa vào đã làm trò trước mặt nàng như này, cũng không muốn làm tý muội gì với Sở Cẩm Dao cả. Sở Cẩm Dao đờ người, thì Sở Cẩm Diệm đã lại gần Triệu phu nhân rồi. Sở Cẩm Diệm vừa lại gần, từ nhỏ đến lớn đều nhường đường cho nàng, miệng vừa gọi ‘Tứ tiểu thư’, theo sau là lời nói tiểu thư cát tường. Triệu phu nhân nhìn thấy Sở Cẩm Diệm lại gần thì trong gương đồng mắng khế nàng:

“Con lại tới quấy nương rồi.”

“Nữ nhi làm sao tới quấy rồi chứ? Con đang hiếu thuận với nương mà.”

Sở Cẩm Diệm nói xong, đứng cạnh Triệu phu nhân lấy ra một cây trâm từ bên đồ trang điểm, cài lên một chút rồi cười.

“Nương dùng cái này đi, thật hợp với màu đỏ của y phục người mặc hôm nay.”

Lúc này người dưới hầu chải đầu cũng cười.

“Tứ tiểu thư khéo nhất trong trang điểm, có có lời vàng ý ngọc của tứ tiểu thư, trang sức nô tì chuẩn bị không cần lấy ra nữa rồi.”

Sở Cẩm Diệm cười khế, nhỏ nhỏ vừa nói vừa cười với Triệu phu nhân. Mà Sở Cẩm Dao đứng cách đó không xa, cảm thấy mình là người thừa nơi này.

Cách thức Sở Cẩm Diệm lựa chọn phục sức rất thuần thực, dễ thấy đây là thói quen từ nhỏ đến lớn. Mà Sở Cẩm Dao thì khác, những gì có trên bàn trang điểm nàng còn không biết được cái nào là cái nào nữa. Sở Cẩm Dao cúi đầu nhìn tay mình, từ khi nàng nhớ được mọi thứ xung quanh, nàng đã ở trong nhà nông kia rồi. Sở Cẩm Dao chưa bao giờ nghĩ về việc, cũng là

nữ nhi, nhưng có những người có được cuộc sống xa hoa như nàng này. Nhưng mà, những chuyện này có thể trách nàng được sao? Nếu như có thể, nàng cũng hi vọng năm đó đừng bị nhầm với ai, có thể bình an ở Hầu phủ lớn lên, làm một thiên kim tiểu thư đủ tư cách.

Mấy ngày qua Sở Cẩm Dao sống không dễ dàng, tuy rằng hoàn cảnh sống biến đổi long trời lở đất, biết được những vật ngày thường không dám mơ chạm vào. Nhưng Sở Cẩm Dao lại không vui vẻ gì. Nàng có thể cảm nhận được, người trong phủ Trường Hưng, từ Triệu phu nhân, Sở Cẩm Diệu, đến những tỷ muội không cùng chi thứ, rồi những nha hoàn bà tử. Mọi người đều bài xích nàng, nàng và vinh hoa phú quý trong phủ này quá thật không duyên chẳng phận.

Sở Cẩm Dao mỗi ngày đi ngủ, đều chờ nha hoàn gác đêm thiếp đi, nằm trong chăn khóc thầm. Hào môn tiểu thư đi ngủ đều có người hầu gác đêm, Sở Cẩm Dao không muốn trước mặt người khác khóc lóc, như vậy không tốt chút nào. Nàng cũng chỉ có thể lặng lẽ khóc, che giấu hết thảy. Trong lúc nàng rời đi, Tô Tuệ tỷ còn nhét cho nàng một bao quần áo. Nàng biết đây là sợ nàng không có mặt mũi gặp người, cho nên cố gắng cho nàng thứ tốt nhất. Nhưng từ lúc tới Trường Hưng Hầu phủ, nàng liền biết ngay cả người quét rác cũng không mặc quần áo vải bông như này. Mà những váy áo đó, chỉ có lẽ tết người trong thôn mới lấy ra dùng mà thôi.

Sở Cẩm Dao vừa đến đã có người đưa y phục cho nàng thay, y phục tỷ tỷ đưa cũng không thể mặc được. Thậm chí Sơn Trà nhìn thấy thiếu điều vứt đi rồi. Sở Cẩm Dao vội vàng cầm chặt lấy, rồi đặt cạnh giường mình. Mỗi khi đêm vắng canh sương, ôm lấy y phục mà lặng lẽ rơi lệ. Giờ thì Sở Cẩm Dao đã biết, tại sao phụ thân phụ mẫu không yêu thương nàng, không dịu dàng với nàng. Gần đi Tô Tuệ tỷ biểu hiện như vậy, tất nhiên tỷ tỷ cũng biết rồi. Chỉ là nàng mềm lòng, nên thường xuyên giấu phụ mẫu che chở nàng mà thôi. Sở Cẩm Dao khóc xong một tối, ngày hôm sau tỉnh dậy là bộ dáng vui vẻ có tinh thần rồi.

Tuy rằng hiện tại các nàng không thích nàng, nhưng sau này nếu Tô gia có một muội muội tới ở, các nàng tỷ muội cũng chưa hẳn sẽ thích người kia. Nên đây cũng là nhân sơ thường tình mà thôi. Chỉ cần nàng cố gắng học hỏi, dùng sự chân thành đối xử với Triệu phu nhân và Sở Cẩm Diệu, các nàng nhất định hiểu được lòng nàng. Nhưng mà hiện tại, khi nhìn thấy Triệu phu nhân và Sở Cẩm Diệu thân mật chọn phục trang, nàng đứng một bên, dư thừa yên lặng. Sở Cẩm Dao bỗng nghi ngờ bản thân, không biết mình suy nghĩ như vậy có phải sai rồi không? Nàng thật sự có thể chen vào đôi mẫu tử trước mặt hay sao?

Sở Cẩm Dao vẫn ngượng ngùng, thì nha hoàn ngoài cửa đã thông báo người tới vấn an. Âm thanh trong trẻo chẳng khác chuông đồng là bao.

“Đại tiểu thư đến, đại tiểu thư vạn phúc.”

Một âm thanh chậm rãi dễ nghe, tựa như nước chảy êm đềm lướt qua nàng.

“Mẫu thân ở trong sao?”

“Vâng ạ, Tứ tiểu thư và Ngũ tiểu thư cũng bên trong.”

Ngoài phòng âm thanh dừng một chút, sau đó là một vài âm thanh nhẹ nhàng vang lên. Nha hoàn nhìn thấy liền vén rèm lên, ánh sáng lóe lên, một người nữ tử dung mạo dịu dàng, khí chất đoan trang đã xuất hiện trước mặt mọi người.

“Đại tiểu thư.”

Đại tiểu thư Sở Cẩm Nhân gật đầu, vấn an Triệu phu nhân rồi đứng một bên chờ Triệu phu nhân trang điểm. Sở Cẩm Dao cũng học mọi người vấn an Sở Cẩm Nhân.

“Chào đại tỷ.”

Sở Cẩm Nhan nhẹ nhàng gật đầu rồi không nhìn nàng nữa, đứng cạnh Sở Cẩm Dao. Sở Cẩm Dao nhìn thấy Sở Cẩm Nhan mới biết được, trong kịch nói tiểu thư khuê các là dạng gì. Sở Cẩm Nhan làm việc gì cũng nhẹ nhàng dịu dàng, nói chuyện cũng nhỏ giọng, như giai nhân thì thầm cùng tài tử. Tuy rằng Sở Cẩm Nhan lạnh nhạt với Sở Cẩm Dao, nhưng nàng lại không để bụng chút nào. Bởi vì đây là tính cách của Sở Cẩm Nhan, đối xử với ai cũng chỉ lạnh nhạt vậy thôi. Hơn nữa vừa thấy nàng đã cùng nàng đứng một chỗ, khiến nàng không khó xử đứng một mình, trong lòng cứ vậy thả lỏng ra. Sở Cẩm Dao trong lòng nghĩ thầm. Chẳng trách được trong phủ mọi người đều nói tốt cho đại tiểu thư Sở Cẩm Nhan, đối nhân xử thế như này, thật có phong phạm trường tử. Nàng chỉ là tùy ý mà giải vây cho Sở Cẩm Dao, nhưng từ trước giờ chưa ai giúp đỡ nàng, động tác này khiến nàng cảm kích Sở Cẩm Nhan hơn nữa. Sau đó, nàng phát hiện Sở Cẩm Nhan cũng không quá thân thiết với Triệu phu nhân, ít nhất sẽ không làm nũng với phu nhân như Sở Cẩm Diệu. Dĩ nhiên Sở Cẩm Nhan không làm nũng mẫu thân, cũng có liên quan tới việc từ nhỏ nàng đã được lão phu nhân nuôi dưỡng.

Có Sở Cẩm Nhan bên cạnh, Sở Cẩm Dao không thấy thời gian khó khăn hay chậm trôi nữa. Lúc sau mấy thứ nữ cũng đã tới đủ, tất cả đều yên tĩnh đứng đó chờ Triệu phu nhân trang điểm. Trong phòng chỉ có thể nghe được tiếng Sở Cẩm Diệu nhỏ nhẹ nói chuyện với Triệu phu nhân. Sau khi Triệu phu nhân trang điểm xong, bà tử cũng đã dọn bữa sáng xong. Trường Hưng Hầu thường không đến chỗ Triệu phu nhân ăn cơm, nhị công tử thân thể ốm yếu, mấy năm nay cũng ăn một mình, nên ăn sáng cũng chỉ có mấy nữ quyến các nàng thôi. Mấy di nương hầu hạ Triệu Phu nhân ăn cơm, Triệu phu nhân chờ di nương gấp mấy đĩa liền thôi.

“Được rồi, các muội cũng là người có hài tử cả rồi, không cần hầu hạ trước mặt ta. Lui xuống dùng cơm đi.”

Nghe vậy mấy di nương cáo lui, thiếp thất không có tư cách ngồi ăn cơm cùng bàn, cho dù ngồi đó có là thân sinh cũng vậy thôi. Kì thật mấy di nương có hài tử cả rồi, Triệu phu nhân mới nể mặt mấy tiểu thư mà cho lui. Còn thông phòng không có hài tử, trước mặt chính thất phu nhân đều phải có quy củ, đợi xong bữa thì mới được đi. Sở Cẩm Dao nhìn thấy di nương ồm ồm cao thấp, xuân hạ thu đông lần lượt. Trong lòng đầy cảm thán, hào môn có khác. Ăn cơm xong rồi, Triệu phu nhân cùng nhóm nữ nhi đến thỉnh an Sở lão phu nhân. Sở lão phu nhân là một người cực uy nghiêm, cảm thẳng, nếp nhăn sâu. Vừa nhìn đã thấy là người rất lợi hại. Bà không giống với mấy bà lão Sở Cẩm Dao từng gặp qua chút nào, nàng cùng mấy tiểu thư thỉnh an, cung kính vấn an bà. Trên đầu phu nhân cố định tóc, tinh thần cũng không tốt lắm, không muốn gặp nhiều tiểu thư như vậy liền nói.

“Mấy ngày trước phía nam lại đưa đến phủ mấy xấp vân cẩm, nhìn rất hợp với mấy cô nương như các cháu. Mỗi người đi chọn một xấp đi, làm y phục cho mình. Chờ cô cô trở về cũng có cái mà gặp khách.”

Cô cô trong miệng Sở lão phu nhân là Sở Châu. Là đích nữ nhi của lão phu nhân, gả đến Hoài Lăng Quân Vương Phủ nhị phòng làm chính thất phu nhân. Tẩu tử của nàng là Hoài Lăng Vương Phi. Từ hầu môn đến vương phủ đã là gả cao. Cho nên mỗi lần Sở Châu về nhà mẹ đẻ đều rất có thể diện. Nữ nhi gả chồng như bát nước đổ đi, cô cô quay về đều thành khách. Sở Châu gả cao, Sở Cẩm Dao là chắt nữ thấy cô cô, còn phải sửa soạn đàn tràng mới phải phép. Mấy cô nương không ai không thích y phục mới, huống hồ là vân cẩm từ phía nam đều là cống phẩm, bình thường rất ít truyền ra ngoài.

Trường Hưng Hầu Phủ tuy là hầu phủ, nhưng một năm cũng không được mấy sấp. Trước kia đều là cho đại phòng, để đại tiểu thư tứ tiểu thư làm y phục, còn lại mới chia cho thứ nữ. Hiện tại tổ mẫu nói mỗi người một xấp làm các nàng vui mừng quá đỗi rồi. Các nàng qua bên gian bên chọn vải dệt, Sở Cẩm Dao tuy rằng không biết vân cẩm là thứ gì, nhưng nhìn

gương mặt vui vẻ của tỷ muội cũng biết chắc là thứ quý giá, vì vậy cũng theo họ chọn. Sở Cẩm Dao không thể tưởng tượng nổi, trong nhà một năm cũng không kiếm nổi một mét vải, may ra là Tô Tuệ và nàng mặc chung, vậy mà tới đây mỗi người đều được một xấp rồi. Sở Cẩm Dao từ nhỏ đến lớn cũng không có gì đặc biệt, giờ thấy vải cũng tính toán xem thử may cái gì, dư sẽ làm gì. Sở Cẩm Dao dù sao cũng vẫn còn nhỏ, nhìn thấy mình có được vải tốt có thể may y phục, tất nhiên cũng vui vẻ không thôi. Cũng vì đắm chìm trong sự vui vẻ, Sở Cẩm Dao lại không phát hiện, chỉ đỏ bên trong ngọc bội, lại nhạt đi một chút.

NGỌC BỘI THÁI TỬ GIA

Cửu Nguyệt Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Giọng Nói Trong Ngọc Bội

Vào gian trong, Sở Cẩm Dao quả thật mở rộng tầm mắt. Đây là loại gấm đẹp nhất từ trước đến nay Sở Cẩm Dao từng thấy. Đúng vậy, là gấm, không phải vải.

Mấy cô nương đều reo hò một tiếng, vội vàng qua ngắm nhìn. Ngay cả Sở Cẩm Nhân bình thản nhất cũng lộ ý cười nơi khóe môi, đi nhanh hơn mấy nhịp. Các cô nương Sở gia cầm gấm lên, cùng nhau trò chuyện thảo luận khí thế. Nào là cái nào màu đẹp hơn, cái nào phối trang ra sao. Sở Cẩm Dao cũng đi đến, ngạc nhiên tròn mắt cẩn thận sờ gấm, như thể chạm đến một bảo vật nào đó. Vừa chạm vào gấm, Sở Cẩm Dao ngạc nhiên không thôi. Gấm hoa này của Ứng Thiên Phủ đặc chế, mềm nhẹ bông bành như mây. Cũng vì vậy mà có cái tên Vân Cẩm này. Vân Cẩm yêu cầu trong khâu chế tạo rất nghiêm khắc, cho dù hai thợ dệt lành nghề ngày đêm dệt một ngày cũng chỉ chế tạo được một tấc vải mà thôi. Cho nên mới có câu tấc cẩm tấc vàng. Mà Vân Cẩm quý hiếm như vậy, còn phải dâng lên quý nhân trong cung, trong nhà có thể lực mới có thể mua được mấy cây, mà còn là số lượng cực ít. Không thể mua về đầu cơ trục lợi được. Cứ tình hình như vậy, Vân Cẩm là vật trong dân gian không thể thấy qua.

Ngay cả những tiểu thư sinh trong hầu gia cũng khó thấy được, huống hồ là Sở Cẩm Dao. Sở Cẩm Dao nhìn không được lại sờ thêm một lần, không ngờ lần này lại vô ý gây chuyện. Lòng bàn tay của nàng vẫn còn chai sạn lúc còn ở nhà nông, sờ lên gấm vô tình làm sợi tơ tưa ra. Sở Cẩm Dao vội vàng rút tay về, động tác của nàng làm người khác chú ý, Thất tiểu thư Sở Cẩm Kiều nhìn thấy thì ồn ào.

“Sao lại làm tưa vải rồi!”

Sở Cẩm Dao chỉ nắm chặt tay lại, những người khác xem xong cũng lộ ra ánh mắt khác thường. Sở Cẩm Diệu dùng ngón tay mềm mại của mình trên gấm hoa, nhìn lướt qua tấm vải kia, trên miệng nở nụ cười nhàn nhạt. Quả nhiên là người quê mùa, cái gì cũng không biết.

Sở Cẩm Nhàn nhú mày, khiển trách.

“Đủ rồi, một cây gấm thôi, dù sao mỗi người được một cây. Để cây này cho Ngũ muội toàn quyền xử lí đi”

Thất tiểu thư nghe vậy chề môi.

“Cây gấm kia nền trắng hoa tím nhạt, muội cũng thích tại sao phải nhường nàng ấy?”

Cả khuôn mặt Sở Cẩm Nhàn hiện lên vẻ tức giận, dùng tư thế trưởng tử trừng mắt lên nhìn Thất tiểu thư. Khi này, dù bất bình nhưng Thất tiểu thư cũng không dám mở miệng nữa.

Chuyện này giải quyết nhanh, các tiểu thư lại vui vẻ cúi đầu chọn gấm, mặc dù trên gương mặt họ một chút cảm xúc cũng không có, duy chỉ Sở Cẩm Dao biết, trong lòng họ đang cười.

Chọn xong họa tiết, các tiểu thư còn muốn cùng nhau thêu thùa may vá. Gian trong có rất nhiều tiểu thư bàn chuyện, gấm thì chỉ có mấy xấp nên cũng xen lẫn chuyện này chuyện nọ râm ran cả lên. Sở Cẩm Dao thì không hứng thú gì mấy, trong lúc trong phòng đang loạn thì đến trước mặt Sở Cẩm Nhàn, lặng lẽ nói:

“Đại tỷ, muội về trước.”

Sở Cẩm Nhàn nhìn thấy Sở Cẩm Dao, muốn nói lại thôi, hóa thành tiếng thở dài.

“Muội về đi.”

Sở Cẩm Dao trở về phòng mình, đi liền một mạch không nói gì. Đinh Hương ôm gấm, chủ tử không nói lời nào nàng cũng không dám nói gì. Sơn Trà chỉ đi theo Sở Cẩm Dao, nhìn bước chân nàng càng lúc càng nhanh, thì đã hơi thở gấp một chút.

Trong lòng Sơn Trà thầm nghĩ, quả nhiên người lớn lên ở nông thôn khác xa tiểu thư chân chính phủ này. Các tiểu thư đi hai bước là thở gấp, nào giống vị tiểu thư này. Từ Vinh Ninh Đường đến Triều Vân Viện, hai nha hoàn đã thở hỗn hà hỗn hển, nàng thì một chút cũng không thấy mệt gì cả.

Sở Cẩm Dao ở Triều Vân Viện, tuy rằng tên này rất dễ nghe nhưng vị trí thì không. Trường Hưng Hầu phủ phân thành một viện phía Bắc, ba đường, Đông, Trung, Tây. Tòa viện đẹp đẽ tôn quý nhất ở phía Bắc là của Sở lão phu nhân. Hầu gia và Triệu phu nhân ở một viện trung tâm. Tả hữu đường có hai gian. Sở Cẩm Dao là đích nữ, đáng lẽ nên ở cùng Triệu phu nhân mới phải. Nhưng mà Triệu Phu Nhân ở một viện, hai gian hai bên là chỗ của Đại Tiểu Thư và Tứ Tiểu Thư. Đại Tiểu Thư ở gian lớn nhất, phía sau còn có một gian khóa kín. Ở đây còn có mấy tiểu thư thứ nữ. Hiển nhiên không thể đi đâu. Tứ Tiểu Thư thì gian sau còn trống một tiểu viện, nhưng đó là nơi Triệu phu nhân để đồ cưới. Trương ma ma nói hay là đem đồ cưới ra nhà sau, để chỗ đấy cho Ngũ Tiểu Thư. Nhưng Triệu phu nhân lại nói dãy nhà sau đó chặt, mấy rường gỗ để chặt rồi. đành tìm một viện phía đông cho Sở Cẩm Dao ở.

Triều Vân Viện ở góc đông bắc, khoảng cách xa với viện của phu nhân. Có rất ít người đồng ý đến chỗ xa như vậy. Sở Cẩm Dao đến đây là một người một viện, chỉ xem diện tích cũng thấy lớn hơn mấy lần Đại Tiểu

Thư. Còn là một mình quản một vùng, nhưng nếu sâu xa mà nghĩ thì lại khác biệt rất lớn.

Sở Cẩm Dao thầm nghĩ, cho dù là nông thôn thì hài tử vẫn muốn theo phụ mẫu ở chung một chỗ. Nàng vừa đến thì lại phân ra ngoài, có thể thấy được Triệu phu nhân không chào đón nàng. Là thật sự không muốn nhìn thấy nàng.

Sơn Trà vừa mừng vừa thấp thỏm sờ gấm hoa, trong lòng suy nghĩ. Đây là hàng cống phẩm nha... dù sao Ngũ Tiểu Thư vẫn còn u mê, cuối cùng vẫn là nàng cắt may thôi. Trong lúc làm quần áo, nàng giấu một chút làm đồ cưới cho mình cũng chẳng sao. Sơn Trà cầm vải trong tay yêu thích không muốn buông ra, Sở Cẩm Dao lại không hề hứng thú.

“Cất đi”

“Cất đi sao?”

Sơn Trà ôm chặt, không muốn buông ra. Đinh Hương nghe vậy tới lấy gấm, thấy Sơn Trà ôm lấy thì trừng nàng một cái.

“Người không nghe tiểu thư nói gì sao?”

Sơn Trà lúc này mới bất đắc dĩ thả ra, thấy Đinh Hương đem khóa vào kho còn cất chìa đi.

“Ta ở đây không còn việc gì, các người lui ra đi.”

Đinh Hương và Sơn Trà nhìn nhau một cái, tiểu thư ở trong nhà là không thể rời đi... nhưng mà Sở Cẩm Dao cảm xúc không tốt lắm, các nàng không dám lại gần đành hành lễ nói:

“Tiểu thư, vậy nô tì lui ra trước?”

“Ừm.”

Đợi đến khi trong phòng yên tĩnh không tiếng động, Sở Cẩm Dao mới ngồi lên giường ôm lấy gối mềm, bất lực dựa vào thành giường.

Trong cái nhà này, mẫu thân thì xem như không thấy, tổ mẫu cao cao tại thượng trở về mấy ngày còn chưa thấy được mấy lần. Phụ thân mang nàng về càng không thấy mặt, nàng một người thân còn không có. Trong lòng thì bất an và rối rắm, ngay cả muội muội còn có ý chê cười giễu cợt... nàng lại chẳng biết làm sao mà phản kháng. Sở Cẩm Dao luôn nghĩ rằng, hiện tại mọi người chưa quen thân nàng. Đợi một thời gian nữa thì tốt... Thế là nàng cố gắng học tập, nhưng vẫn không cách nào dung nạp vào cái phủ này. Nàng không hiểu những quy củ danh gia vọng tộc... đây là lỗi của nàng sao? Tại sao mọi người một cơ hội cũng không muốn cho nàng?

Sở Cẩm Dao nghĩ tới nghĩ lui, chẳng mấy chốc mà rơi nước mắt. Hài tử nông thôn vốn nghèo khổ, từ nhỏ đã phải làm việc nhà lo liệu trước sau. Khóc cũng chỉ là im lặng mà khóc, bởi biết khóc cũng không có người quan tâm nàng, chỉ làm Tô Tuệ tỷ tỷ thêm phiền lòng mà thôi. Một lúc sau, trong phòng vốn tĩnh lặng lại có một âm thanh nhàn nhạt:

“Nàng đừng khóc nữa.”

Sở Cẩm Dao sợ hãi vô cùng, nín bật. Gò má nàng vẫn còn vương nước mắt, nhưng nghe xong thì bật dậy nhìn quanh.

Trong phòng có người sao?

Thế nhưng chẳng có ai đi ra cả, không đúng.... Giọng nói vừa rồi, cho dù âm thanh của đối phương trong trẻo, nhưng âm sắc thì là giọng của nam nhân. Sở Cẩm Dao đi dạo một vòng cũng không tìm được ai trong phòng cả, da gà lạnh lẽo nổi lên. Viện này nghe đâu ở rất xa, đã rất nhiều năm không được sử dụng đến... hay là vì... có quý?

Mặt mũi Sở Cẩm Dao trắng bệch, nàng lắp bắp nói:

“Người là thần thánh phương nào?”

Nghe xong bước chân lặng lẽ đến cửa, dự định mở cửa kêu cứu. Giọng nói kia không đáp lại, mất một lúc sau mới nhẹ cười. Giọng nói như thể đã rõ ràng ý nàng rồi mới cười nhạt.

“Nàng cho rằng ta là quý?”

Sở Cẩm Dao ngừng lại một chút mới tiếp.

“Không phải sao?”

Trong lòng nàng đang sợ hãi, tim cũng đập thành thịch. Vì sao nàng cảm thấy âm thanh này mỗi lúc một gần nàng vậy... dường như ngay cạnh nàng...

“Phía sau nàng có gì kia.”

“AAAAAAAAA.”

Sở Cẩm Dao thét chói tai ôm đầu ngồi xuống. Đối phương nói có một câu đã làm nàng sợ như vậy nên vui vẻ bật cười. Nụ cười này không giống như âm thanh vừa nãy, khi nãy tiếng cười khẽ mà lạnh lùng như đã quen với cuộc sống bố trí gài người nhiều năm, còn giờ chỉ là đơn thuần vui vẻ mà bật cười. Giọng nói của đối phương rất dễ nghe, đây là giọng nói hay nhất mà Sở Cẩm Dao từng nghe từ khi chào đời đến nay... Nhưng mà vẫn không làm nàng hết sợ hãi... vì hiện tại nàng nhận ra... âm thanh này là từ ngọc bội của nàng!

Sở Cẩm Dao kéo mạnh ngọc bội, ném lên giường.

“Tên khốn khiếp.”

Ngọc bội ở trên đệm chần lăn hai vòng, rồi hòa vào lớp gấm chần. Đối phương hình như rất ngạc nhiên.

“Nàng nói gì?”

Nói lời này giọng nói của hãn cũng không có gì khác, nhưng ngữ điệu cuối câu lại hơi nâng cao, ý vị uy hiếp cực mạnh. Sở Cẩm Dao thấy tên quý này hù chết nàng, hiện tại còn kiêu ngạo như vậy thì nổi giận rồi. Nàng bước nhanh tới giường nhật ngọc bội lên quăng thêm lần nữa.

“Người dọa người như vậy còn lí sự?”

Sở Cẩm Dao vốn lớn lên ở nông thôn, trong nhà lại lục đục không yên. Cho nên tính cách của nàng không phải dịu dàng văn nhã. Trong thời gian này ở Hầu phủ, nàng vừa chịu ấm ức lại phải cầu toàn phủ này. Nàng vừa đến Hầu phủ đã bị phần hoa nơi này làm sợ hãi, hoàng đế gặp thiên đình còn sợ, đừng nói nàng mới là một tiểu cô nương mười ba... cái gì cũng không biết, còn hoàn cảnh biến đổi nghiêng trời lệch đất nhường này thì làm sao thích ứng đây? Còn nữa, Sở Cẩm Dao muốn cùng thân nhân trải qua một cuộc sống vui vẻ, cho nên gặp ai làm gì đều cười nhẹ nhàng, hành lễ vấn an. Nàng đang cố gắng học hỏi... Cho dù bây giờ nàng học không tốt lắm...

Hiện tại gặp được một người vừa phách lối còn có lai lịch không rõ ràng, trong lòng có bao nhiêu tức bực phát ra hết. Nhưng dù ngang ngược, đầu óc nàng vẫn rất tinh táo. Có quăng cũng là quăng lên giường. Đừng giỡn chứ, đây là ngọc bội bảo mệnh từ nhỏ đến lớn nàng mang theo, nếu bị nứt vỡ nàng đau lòng chết mất. Đừng nói là quăng đi. Coi như là muốn giáo huấn tên kia, cũng không thể làm bể đồ của mình được. Mà ngọc bội cũng không ngờ được, có một ngày có người dám đối xử với hãn như vậy. Hãn ngã đến quay cuồng, chờ một chút mới cười nhạt.

“Nàng là Trường Hưng Hầu Phủ Sở Cẩm Dao phải không, nàng đợi đấy.”

“Làm sao người biết tên của ta?”

Sở Cẩm Dao đã kinh ngạc còn sợ hãi... Sở Cẩm Dao còn chưa nghe đối phương trả lời thì đã nghe bên ngoài Sơn Trà hỏi khẽ.

“Tiểu thư, người làm sao thế?”

Sở Cẩm Dao thét lên quăng đồ kinh động tới người khác... Sở Cẩm Dao không nói gì, mà là lao lên giường nhỏ giọng uy hiếp ngọc bội.

“Người sống đàng hoàng cho ta, nếu không ta sẽ đem người giao cho người ngoài. Khi đó mời đạo sĩ hòa thượng gì tới làm người hồn bay phách tán đừng trách ta.”

Trong ngọc bội lại có tiếng cười ngẩn ngẩn.

“Vậy nàng làm thử ta xem, gia sống tới chừng này chưa ai dám uy hiếp.”

Đối phương mềm cứng đều không ăn, Sở Cẩm Dao thật không có biện pháp gì cả. Nhìn cách đối đáp, liền biết trong ngọc bội cũng chẳng phải quý ma gì. Có thể là yêu quái.... Sở Cẩm Dao từng nghe người trong thôn nói qua, ngọc có linh khí. Có rất nhiều tiên nhân thu nhập linh khí trong ngọc mà phi thăng thành tiên nhân. Người phàm không tu được thì cũng có thể mang ngọc, linh khí bảo vệ người... Sở Cẩm Dao từ nhỏ đã cảm thấy ngọc của mình rất lợi hại. Mang theo nó quanh năm suốt tháng cảm mạo còn không có... cho nên ngọc xuất hiện linh khí nàng cũng không cảm thấy gì bất ngờ. Càng hợp tình hợp lý.

Ngọc này trước kia khi nào cũng mang trong người, nếu không đã bị Tô Thịnh lấy đi rồi. Nhưng mà tới Hầu Phủ, ở lâu mới rõ, y phục phải mặc mấy lớp. Sở Cẩm Dao không thể mang gì trong người nên đành học những người khác bỏ ngọc bội vào một túi lưới, treo bên hông ngoài y phục.

Kỳ thật Sở Cẩm Dao cũng không định mang giao ngọc bội. Nàng chỉ hù dọa chút thôi. Đây là ngọc của nàng mà, bên cạnh nàng đã mười ba năm

rồi. Chính là ở lâu sinh tình... Sở Cẩm Dao cũng cảm thấy nhất định yêu quái trong ngọc này cũng tốt... Còn chưa tính nếu đưa ngọc ra, mà hẳn không nói lời nào. Người khác không tin nàng còn bảo đầu óc nàng có vấn đề thì sao? Đến lúc đó Triệu phu nhân có lấy cơ này đuổi nàng ra khỏi phủ hay không còn chưa bàn tới. Sở Cẩm Dao cũng không ngốc, Hầu phủ chính là nhà của nàng... vì sao lại muốn nàng đi để lại nhà cho người ngoài chứ? Nàng nhất định phải ở lại, còn phải ở thật thoải mái. Mà ngọc bội cũng chẳng bị hù dọa, lại nghe thấy Sơn Trà hỏi. Sở Cẩm Dao đành phải đáp lại.

“Ta không sao, người lui xuống đi.”

Thấy Sở Cẩm Dao đáp vậy, Sơn Trà lăm bằm vài câu rồi cứ vậy mà đi. Sở Cẩm Dao nghe thấy Sơn Trà đi xa, mới nhìn về phía ngọc bội.

“Vì sao người lại ở trong ngọc bội này? Có tên không?”

Tần Nghi cũng muốn biết tại sao mình lại ở trong ngọc bội của hầu môn tiểu thư. Rõ ràng ngày đó hẳn mang quân truy kích quân Mông Cổ, về sau có bị thương... đến khi có ý thức thì đã ở đây rồi. Tần Nghi đoán là, có lẽ như đám đạo sĩ trong cung thường nói, linh hồn rời đi... Có thể ngày đó bị thương nặng, căn cơ suy yếu nên mới có thể xuất hồn đi. Kỳ thật Tần Nghi cũng có một ngọc bội rất giống Sở Cẩm Dao, cũng là bạch ngọc có chỉ đỏ bên trong. Tính chất giống nhau như đúc, chỉ là ngọc bội của hắn lớn hơn Sở Cẩm Dao nhiều. Tần Nghi những năm này đều mang theo ngọc bội này, hôm đó đi vội mà quên mang theo. Lần trọng thương này lại xuất hiện ở ngọc bội của Sở Cẩm Dao, có thể nó có công hiệu dưỡng hồn. Tần Nghi dưỡng thương thấy dễ chịu hơn rất nhiều, xem ra đạo sĩ ngày xưa lừa gạt mẫu hậu mua ngọc bội này giá cao, bảo là thời khắc nguy hiểm sẽ cứu mạng hắn. Lúc ấy hắn còn khịt mũi xem thường, bây giờ xem ra là thật.

Hắn cảm giác từng ngày, trong ngọc, sợi chỉ đỏ kia nhạt đi một chút, hồn phách của hắn lại khôi phục nhiều thêm một chút. Còn vấn đề sau, Tần Nghi ngừng một chút mới đáp.

“Ta tên Tề Trạch, sau này nàng cứ gọi ta là Tề Trạch đi.”

“Tề Trạch?”

Sở Cẩm Dao lẩm nhâm, khen ngợi.

“Tên hay thật.”

“Đúng vậy.”

Tần Nghi nhàn nhạt đáp. Đời này mang mệnh thủy, sau khi sinh Thái Phó đã đặt rồi. Khâm Thiên Giám định hung cái. Thái Phó nói tên Nghi, trong đại giang hạo trạch... Ân điển cho vạn vật, cho nên tên chữ mới có chữ Trạch này. Tần Nghi, có họ của mẫu hậu... Thái Phó và Nội các đều đồng ý.

Sở Cẩm Dao ghen một chút. Nàng muốn cùng Tề Trạch sống thật vui vẻ nên mới khen ngợi tên của hắn. Người ta nói đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại mà... vậy mà hắn không biết khiêm tốn chút nào sao? Sở Cẩm Dao cảm thấy ngọc bội này mới thành tinh thôi nên không hiểu đối nhân xử thế. Vì vậy nàng phải thông cảm mới được. Sở Cẩm Dao nghĩ vậy rộng lượng không so đo với Tề Trạch, mà chỉ hỏi lại.

“Tề Trạch, từ lúc nào bắt đầu xuất hiện trong ngọc bội của ta vậy?”

“Vài ngày trước.”

“Vài ngày trước...”

Sở Cẩm Dao hơi xấu hổ.

“Vậy hôm nay thấy chuyện xảy ra rồi sao?”

Kỳ thật, Tần Nghi là bị tiếng khóc đánh thức. Vốn là hắn định quát tháo ai dám khóc lóc trong phòng hắn. Nhưng mà khoát tay thì phát hiện có

gì đó không đúng. Sau khi kinh ngạc qua đi, Tần Nghi liền bình tĩnh phân tích. Mới biết được người này tên Sở Cẩm Dao. Mới được tìm về phủ, khóc cũng là vì mẫu thân đối xử không tốt với mình.

Tần Nghi cảm thấy cô nương này quả thật rất đáng thương, nhưng mà cũng không tính nhúng tay. Một người xuất hồn, đợi ngày đợi đêm tỉnh dưỡng trong ngọc bội của một tiểu thư... Tần Nghi cảm thấy đây là nằm mơ nói mộng, huống hồ Tần Nghi không thể để Sở gia biết mình tồn tại được. Vì vậy mấy ngày nay hẳn mới không nói gì, lẳng lặng chờ trong ngọc bội. Sau khi lành lại thì im lặng rời đi.

Sở Cẩm Dao cũng không ý thức được, nàng đeo ngọc bội ra ngoài, thỉnh an. Tối về còn ôm ngọc bội khóc... Tần Nghi có chút xấu hổ, xấu hổ xong còn có chột dạ. Cùng với một nữ tử thân mật như vậy, nằm chung một giường ngủ... không phải là phu thê thì không được... Tần Nghi tính im lặng trải qua thôi, nhưng hôm nay Sở Cẩm Dao dựa thành giường khóc, là im hơi lặng tiếng lẳng lặng khóc. Tần Nghi thật sự không nỡ, đành phải an ủi khô khan.

“Nàng đừng khóc nữa.”

Trong cuộc đời Tần Nghi, đây đã là lần thiện tâm nhất an ủi người khác. Kết quả Sở Cẩm Dao không thấy an ủi, còn bị dọa, còn dám bất kính với hẳn. Tần Nghi cảm thấy ngọc bội của nàng có công cứu giá nên tạm tha tội, nếu về sau còn tái phạm...

Sở Cẩm Dao cũng không biết trong tích tắc, mình vừa được gạch bỏ khỏi danh sách chú ý của Cẩm Y Vệ, nàng còn đang mãi nghĩ về chuyện vừa rồi.

“Hôm nay ta làm hư gấm, người cũng nhìn thấy rồi?”

“Một cây Vân Cẩm thôi.”

Tần Nghi khịt mũi coi thường, hoàng thất năm nào mà chẳng có một núi gấm hoa. Trong hoàng cung, gấm hoa gì đó cũng chỉ là một loại vải may quần áo thôi. Sở Cẩm Dao vì một cây cấm mà khóc, Tần Nghi thật không thể hiểu được. Trong lòng hấn thầm nghĩ, nếu Sở Cẩm Dao thích, chờ hấn dưỡng thương xong rồi. Tặng cho nàng một xe gấm... chỉ cần nàng đừng khóc nữa.

Sở Cẩm Dao thở dài.

“Ta không phải vì gấm mà khóc.”

Nàng lúc này mới ngồi thẳng lên, chống cằm trên chăn. Nói chuyện với ngọc bội.

“Gấm kia khó thấy, khó cầu. Nhưng chỉ là một thước vải, có thì tốt. Không có thì mặc kém chút có gì đâu, tại sao phải khóc cơ chứ? Có gì đáng giá đâu? Ta nhịn không được khóc ra, chẳng qua là cảm thấy bất lực mà thôi. Ta rất cố gắng thích ứng cuộc sống nơi này, nhưng ta chưa bao giờ thấy qua nhà cao cửa rộng, làm sao thích ứng được nơi nhiều quy củ như vậy? Cho dù ta có liêu mạng học tập, nhưng họ phải cho ta chút thời gian chứ... Thế nhưng họ không, sau lưng cười ta... mà mẫu thân của ta, biết rõ ta vừa trở về, cái gì đều không biết, ngay cả người giáo huấn lễ nghi cũng không giúp ta tìm...”

Nghe được Sở Cẩm Dao nói, Tần Nghi đồng ý cách suy nghĩ của nàng ở câu trước. Quý giá tới đâu cũng chỉ là đồ vật, đâu thể vì nó mà tìm khó chịu chứ? Nghe đến phía sau, ngay cả kẻ ngang ngược không giảng đạo lý như Tần Nghi cũng cảm thấy đau lòng.

Nữ nhi vừa tìm về, trong nhà bình thường cũng được phụ mẫu hỏi han ân cần, tự mình dạy bảo một hai. Hận không thể mang hết tình thương những năm qua bù đắp. Thế nhưng Sở Cẩm Dao ở đây ngay cả một ma ma đặc lực còn không chịu phái tới. Tần Nghi cảm thấy đường đường là một

phu nhân hầu phủ làm sao có thể keo kiệt như vậy? Chắc chắn nàng không thèm để tâm mà thôi.

Sở Cẩm Dao mới mười ba tuổi, đột nhiên thay đổi hoàn cảnh sống, trong lòng hoang mang lo lắng cũng dễ hiểu. Vậy mà Triệu phu nhân làm mẫu thân lại không để ý tới, Sở lão Phu Nhân cao cao tại thượng không biết được nhân gian khó khăn... Trường Hưng Hầu thì ít quản hậu trạch, đã sớm quên người nữ nhi tìm về này rồi. Đến cuối cùng, vẫn là Tần Nghi người ngoài này không đành mà nói:

“Trong nhà lễ nghi ra sao ta đều biết, để ta dạy nàng.”

NGỌC BỘI THÁI TỬ GIA

Cửu Nguyệt Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Có Người Của Mình Hướng Dẫn

“Thẳng lưng, nâng cằm, không được cúi mặt hướng vào trong”

Theo cách Tần Nghi dạy, Sở Cẩm Dao xiêu xiêu vẹo vẹo luyện tập tư thế thành an. Sở Cẩm Dao nghĩ, tuy rằng tích cách Tề Trạch không tốt lắm nhưng khi dạy người khác vẫn rất kiên nhẫn. Khi nàng làm sai chỗ nào, hắn cũng không mắng mỏ mà sửa sai cho nàng.

“Đừng hoảng sợ.”

“Không phải ta sợ.”

Sở Cẩm Dao khó khăn đáp.

“Chỉ là không khống chế bản thân được.”

Tần Nghi khá hài lòng với đồ đệ nhạt được này. Tuy rằng động tác của Sở Cẩm Dao còn vụng về, nhưng chịu được khổ. Hắn nói sai lúc sau sẽ sửa, so với mấy nữ nhân trong cung suốt ngày dài dòng văn tự còn tốt hơn nhiều. Tần Nghi nói:

“Mệt rồi thì nghỉ một lúc đi.”

Cả người Sở Cẩm Dao mệt mỏi, nhưng vẫn kiên định lắc đầu.

“Không được, ta mới học được động tác vừa rồi, nếu nghỉ thì lát nữa còn phải sửa lại một lần nữa cho đúng. Ta cứ như vậy một lúc, nhớ thật kỹ là tốt rồi.”

Tần Nghi nghe xong mấy lời này thì liếc nhìn Sở Cẩm Dao, trong lòng thay đổi cách nhìn. Không ngờ được nàng vậy mà chịu được khổ. Tiểu thư thiên kim bình thường, mấy ai chịu được làm khó mình cơ chứ? Sở Cẩm Dao đứng một lúc nhớ thật kỹ động tác rồi mới rên một tiếng ngã ngồi ra đất. Đấm đấm chân đang tê của mình.

“Thật mới.”

Tần Nghi có lòng tính nhắc nhở, không được lộ chân ra khỏi váy. Điều này so với thình an không chuẩn còn vô phép hơn, nhưng nhìn thấy Sở Cẩm Dao mặt mày tái nhợt, cuối cùng vẫn không nhắc nhở gì thêm. Sở Cẩm Dao nghỉ một lúc rồi chủ động đứng dậy, nói:

“Chúng ta tiếp tục luyện đi.”

“Được.”

Tần Nghi nhìn thấy thân hình lung lay sắp ngã của Sở Cẩm Dao, cất giọng nhàn nhạt đồng ý.

“Ta dạy cho nàng dáng ngồi, bây giờ đến ghế ngồi xuống.”

“Được rồi.”

Sở Cẩm Dao chạy nhanh đến ghế rồi ngồi xuống. Trên ghế có nệm, ngồi rất thoải mái. Khiến cho thân thể run run của nàng cũng ổn định lại, bớt mỏi hơn. Sở Cẩm Dao ngồi một lúc, mới nhịn không được hỏi:

“Sau đó làm sao nữa?”

Tần Nghi nghe xong chỉ thở dài, xem ra nàng vẫn còn có mắt. Hắn chỉ có thể nói:

“Trong lúc thình an, hành lễ xong làm bất cứ gì cũng có lễ nghi. Nói cái gì cũng phải chú ý. Với từng người một sẽ có những cách nói khác

nhau, trong lúc đó chào khẩn cũng không giống nhau.”

Sở Cẩm Dao gật đầu, Tần Nghi tiếp tục:

“Kì thật nàng là nữ tử, lễ tiết cũng đã giảm nhẹ đi rồi. Nếu thân phận là trưởng bối, nàng không cần thận làm sai nói mấy lời cát tường liền bỏ qua không đáng nhắc. Đặc biệt giờ nàng ở Sơn Tây, ngoại trừ Sở Gia cũng không có mấy hộ vai vế lớn hơn. Chỉ có người khác tới chào nàng, cũng không có mấy người cần nàng tới chào hỏi. Cho nên nàng không cần sợ hãi gì cả. Nếu không phải là trưởng bối, nàng càng không cần phải chào hỏi trước, đợi họ hành lễ rồi trả lễ. Chỉ là người dưới, nàng phải chú ý đôi chút.”

Sở Cẩm Dao cảm thấy có gì đó không đúng, cái gì gọi là không cần chào hỏi trước? Tại sao các tỷ muội nàng đợi họ hành lễ rồi trả? Cái này nàng nhận không nổi. Nhưng mà người ta đã có lòng giải thích, Sở Cẩm Dao cũng không thể xen vào được, chỉ khiêm tốn mà nghe:

“Vì sao phải chú ý người dưới?”

“Ngự hạ. (Tiết chế kẻ dưới cho khỏi làm xằng). Nàng không thể có chuyện gì cũng tự mình đi làm, lung lạc người, dùng người, uy hiếp người, giả vờ cái gì cũng không biết, đó mới là thuật cung... điều quan trọng nhất. Giống như hôm nay trong phòng mẫu thân nàng, nha hoàn giúp nàng kéo rèm lên. Nàng ta nguyện ý giúp nàng giáo huấn kẻ dưới, đã nói lên người này có thể lung lạc được. Nếu không, chuyện giáo huấn người dưới tổn công vô ích này ai sẽ đi làm? Còn có mama kia nữa, giữa bà ta và nàng chắc chắn có điều khó nói. Vào thời điểm thích hợp, nàng có thể lợi dụng được chút.”

Sở Cẩm Dao sợ đến ngây người.

“Hôm nay đi theo ta một lúc mà có thể nhìn ra nhiều như vậy sao?”

“Ta nhìn người đâu chỉ ngày một ngày hai.”

Tần Nghi không vui, nhắc nhở.

“Nghe đằng hoàng, đừng ngắt lời ta.”

“À..”

Sở Cẩm Dao vội vàng ngoan ngoãn lại, nàng nghe tới đây đã hiểu được Tề Trạch ngọc bội tinh này kiến thức sâu rộng ra sao, đã vượt qua nàng ở mặt đối nhân xử thế rồi. Sở Cẩm Dao chùng đó cũng đủ hiểu rồi, có thể ngọc bội rất thông minh? Sở Cẩm Dao hỏi:

“Có thể lợi dụng Trương ma ma... tại sao lại nói vậy?”

“Nàng còn biết khóc trước mặt ta, sao đến đây lại hàm hồ không hiểu?”

Tần Nghi lạnh lùng nói.

“Đi gặp bà ta khóc đáng thương vào, bà ta là ma ma trong nhà, có điều khó nói với nàng. Bà ta chỉ cần động tay một chút cũng có thể khiến nàng sống tốt hơn. Ví dụ như, xử trí hai nha hoàn trong phòng nàng.”

“Ý ở đây là... Sơn Trà?”

Tần Nghi cười nhẹ.

“Không ngốc, ít ra nghe hiểu ba phần.”

Sở Cẩm Dao cũng mỉm cười, được Tề Trạch khen ngợi một câu thật không dễ dàng. Sở Cẩm Dao cười xong là thở dài.

“Trong thôn những người dối gạt như vậy ta thấy cũng nhiều, Sơn Trà còn không che giấu bằng thím nhà bên cạnh nữa. Giống như hôm nay, nếu

không phải Đinh Hương cầm Vân Cầm đi khóa lại, Sơn Trà nhất định sẽ ý vào việc ta mới tới chưa may y phục để lấy ra một phần. Nhưng mà Đinh Hương thành thật, lưu lại cũng không sao.”

“Ừm.”

Tần Nghi thấp giọng ‘ừ’ một tiếng, hiển nhiên đồng ý với cách nhìn của Sở Cẩm Dao. Bây giờ mới thêm một câu:

“Không ngờ, nàng lại là một người tham tiền.”

Nói xong, Tần Nghi hơi ngẩn người. Mình đang cùng người khác cười cười nói nói à? Đối tượng còn là một tiểu cô nương chưa lớn?

“Không phải ta tham tiền, một cây Vân Cầm thì đáng bao nhiêu tiền? Đại tiểu thư và Tứ tiểu thư thấy còn cười. Các nàng nhìn qua nhiều thứ tốt, vậy mà còn xem trọng, ta không phải là nên giữ gìn cho tốt hay sao.”

Sở Cẩm Dao không nhìn thấy Tần Nghi có gì không đúng, cười nói. Tần Nghi nghe xong trong lòng rối rắm, vậy mà nghe Sở Cẩm Dao nói xong mới không rõ hôm nay hẳn là làm sao. Không nghĩ nhiều hỏi nàng:

“Nàng rất thích Vân Cầm?”

“Tất nhiên rồi, mềm nhẹ tươi sáng như mây, có ai không thích?”

Tần Nghi thấp giọng ừ một tiếng rồi không nói gì, trong lòng lại nghĩ, sau khi hẳn quay trở về, nhất định sắp xếp người đưa cho Cẩm Dao một đồng. Tất nhiên không thể dùng danh nghĩa của hẳn được. Sở Cẩm Dao nhớ đến cây Vân Cầm, lại mỉm cười.

“Vân Cầm kia màu rất đẹp, còn giản dị. Làm thành cái gì cũng đẹp cả. Ta chỉ cần làm thành một bộ quần áo báo cáo có may đồ là được rồi. Còn lại có thể đưa cho trưởng tử. Trước kia nàng đưa cho ta hai bộ quần áo, ta

sợ ở nhà chồng nàng sẽ chịu nhiều lời ra tiếng vào. Đưa cho tỷ ấy là tốt nhất, chờ sang năm có cháu ngoại thì may y phục mới được.”

Tần Nghi nghe xong, trầm mặc một lúc mới hỏi:

“Nàng thích Vân Cẩm nhất, vì sao muốn cho người khác?”

“Ta từ nông hộ về làm tiểu thư Hầu gia, không còn phải trải qua ngày tháng cơ cực nữa, còn có người hầu kẻ hạ đã là quá đủ rồi. Tuy rằng phụ thân ném ta vào rồi không nhìn đến nữa, nhưng ta vẫn phải cảm tạ người. Nếu không có người, ta làm sao có ngày tháng như này. Phụ thân cái gì cũng không thiếu, ta lại không có gì báo đáp người. Về sau từ từ báo đáp vậy. Chỉ là trưởng tử, có thể báo đáp từ bây giờ.”

Sở Cẩm Dao nhớ đến người thân sống mười ba năm, ánh mắt nhớ lại quá khứ những ngày xưa. Tuy rằng Sở gia mới là thân nhân ruột thịt của nàng, nhưng mười ba năm qua nàng đều nghĩ Tô gia mới là nhà nàng. Sở Cẩm Dao nhớ lại xong, thấp giọng nói:

“Trước kia, cha mẹ đối xử với ta không tốt, ta còn tưởng là do ta là nữ hài, tính cách cũng không tốt. Thì ra là do biết ta là ai... Nữ nhi ruột của bọn họ được đối đến Hầu phủ hưởng phúc, ta có thể hiểu được tâm họ, nghèo khổ thật khó mà qua. Chính là ta không có cách nào tha thứ họ, họ muốn cho nữ nhi mình hưởng phúc ấy là thường tình, nhưng mà người hi sinh chính là ta. Ta từ nhỏ cùng nương thân tỷ muội chia lìa, trở về cũng như người xa lạ dưới một mái nhà. Ta nhân sinh nhiều loạn ai là người xin lỗi đây? Tô gia nuôi lớn ta, ta hoài niệm nhân tình của họ. Nhưng ta cũng không muốn tiếp tục hiểu thuận. Trở thành Hầu gia tiểu thư, lại không muốn giúp đỡ dưỡng phụ mẫu một phen, có phải ta rất ích kỷ hay không?”

Tần Nghi lắng lắng nghe, năm đó xảy ra chuyện càn quấy nương này giữa hai gia đình. Cho dù giờ trở về vị trí cũ, vết thương không phải một chốc là có thể tiêu tan. Hơn nữa, nói một câu không dễ nghe người chịu tổn

thương lớn nhất trong chuyện này chính là Sở Cẩm Dao. Nàng phải rời đi Tô gia, rời khỏi cuộc sống quen thuộc gian nan thích ứng với cuộc sống mới, chịu đựng mọi ánh mắt lạnh lùng bài xích. Trong quá trình này, Tô phụ Tô mẫu, thậm chí cả Sở Cẩm Diệu, có ai trả giá cái gì hay chưa?

“Không đâu.”

Tần Nghi phá lệ an ủi nàng, giọng nói dịu dàng, sau đó lại nói tiếp với Sở Cẩm Dao:

“Nàng đã làm tốt rồi, ân oán phân minh, tâm lưu lại thiện ý, như vậy thật tốt.”

Sở Cẩm Dao yên lặng lau khô nước mắt sắp rơi xuống. Trong lúc hồi tưởng, vậy mà đong đầy nước mắt. Bấy giờ bên môi mới nở nụ cười thật nhạt nhòa:

“Tuy rằng Tô phụ Tô mẫu đối xử với ta không tốt, Tô Thịnh luôn ức hiếp ta, nhưng vẫn có người tốt. Tỷ tỷ tuy rằng biết ta không phải hài tử Tô gia, ngày thường cũng không nói với ta nhiều lời hay, nhưng mà trời lạnh giặt quần áo... nàng sẽ dành đi múc nước. Nói cái gì ghét bỏ ta tay chân vụng về chậm chạp. Kỳ thật ta hiểu, nàng thương tay ta có vết nứt còn động nước. Khi nhỏ phụ thân uống say muốn mắng người, đều là tỷ tỷ nghe mắng đuổi ta ra ngoài cắt cỏ. Tỷ tỷ với ta không thân không thích, đối xử được như vậy, ta thật lòng cảm kích rồi.”

Sở Cẩm Dao nói mà mũi hơi cay, biết Tần Nghi không thích người khác khóc, cố gắng chớp mắt, nuốt nước mắt vào trong.

“Cuộc sống của ta bấy giờ tốt lắm, không biết phải làm sao để giúp đỡ tỷ tỷ nữa, chỉ có thể cố gắng cho tỷ ấy chút tiền. Để tỷ không cần giữa mùa đông còn phải giặt quần áo nữa.”

Tần Nghi hồi lâu không nói chuyện, hẳn rất ít khi an ủi người khác. Thậm chí hẳn còn chưa bao giờ nghe người khác tố khổ. Trong thế giới của hẳn chỉ có cung nhân cung kính lễ nhượng, ca vũ tinh xảo, cũng một đám người gương mặt xinh đẹp trong lòng như bọ cạp rắn rết. Hẳn cũng thấy nhiều nữ nhân khóc, nhưng trong cung khóc cũng là hoa lê đái vũ, gãi đúng chỗ ngứa. Nhìn cũng là cảnh đẹp ý vui, đây là lần đầu tiên Tần Nghi bình tâm, an an tĩnh tĩnh nghe một nữ tử nói về sự khó khăn trong nhân gian.

Tần Nghi xưa nay ghét nhất người khóc, nhưng mà Sở Cẩm Dao rơi lệ, hẳn lại không bài xích. Một lát sau mới nói:

“Vân Cẩm tuy rằng quý trọng, nàng cố gắng đưa đến trong tay tử tử chỉ sợ nàng ấy cũng không dùng được. Không chừng sẽ gây thêm tai họa.”

“Ta biết, nhưng hiện tại không có tiền, Vân Cẩm này là thứ đáng tiền nhất ta có rồi.”

“Chuyện đó cũng không thành vấn đề, lau khô nước mắt đi, đừng nghĩ nhiều nữa.”

“Làm sao mà không nghĩ?” Sở Cẩm Dao bị chọc cười, “Ta không tự nghĩ, tiền bạc sẽ tự nhiên rớt xuống hay sao?”

Tần Nghi đột nhiên hỏi:

“Nếu nàng gặp được một nhân vật lớn, có thân phận thật cao quý... đúng vậy, so với phụ thân Sở Tĩnh của nàng còn cao hơn. Nguyên ý giúp nàng thì sao?”

“Người ta chịu giúp ta, ta có thể nhận hay sao?” Sở Cẩm Dao miết khe ngọc bội, nói tiếp, “Người vừa tới nhân thế, ta biết có suy nghĩ một bước lên trời. Nhưng mà ta nói nha, ý nghĩ này không tốt đâu. Núi sập mỗi người đều tự chạy, không thể đem hi vọng của mình ký thác lên người khác được. Cho dù người ta có quyền cao chức trọng cũng vậy. Xem ra ta phải trông

chừng thật kĩ, nếu không trong lúc ta không chú ý, có người bán Tề Trạch không chừng.”

“Chỉ bằng nàng?”

“Ai... làm sao không được chứ. Ai ta không dám nói, nhưng bảo vệ Tề Trạch, ta dư sức.”

Tần Nghi cười nhẹ một tiếng. Sở Cẩm Dao xem như không nghe tiếp lời:

“Về sau phải nghe lời ta, nếu không ta liền mặc kệ không quản.”

Tần Nghi cảm thấy buồn cười, sau khi cười đủ rồi không sửa lại lời Sở Cẩm Dao, mà nói sang chuyện khác, “Ta không phải là người mới tới trần gian, rốt cuộc người như nàng có biết nói chuyện không thế?”

“Ta chỉ muốn tốt cho Tề Trạch thôi.”

Sở Cẩm Dao sợ Tần Nghi nghĩ ra cái ý tưởng biến thái nào đó đi đường tắt, ở trước mặt người ta thì triển thần thông, sau đó hại mình...

Tần Nghi cười nhạt.

“Nàng còn lo cho ta... Vân Cẩm kia nàng thích thì cứ dùng tốt đi, tiền bạc và tử tử của nàng, không cần nàng nhọc lòng.”

Hắn dùng khẩu khí hứa hẹn này thật lớn. Sở Cẩm Dao cảm thấy buồn cười, nhưng mà không muốn làm hấn nản lòng mới mỉm cười thuận thế theo:

“Được rồi, vậy ta sau này phải dựa vào Tề Trạch rồi.”

Sở Cẩm Dao chỉ là thuận miệng đùa vui, sau đó đã quên. Tần Nghi lại không phản bác, nên Sở Cẩm Dao cũng không rõ hàm nghĩa của câu vui

đùa này.

Chuyện của Tô Tuệ cũng không phải ngày một ngày hai giải quyết được, Sở Cẩm Dao vừa về nhà, trong nhà còn chưa đứng vững gót chân, làm sao có thể đưa tay giúp đỡ bên ngoài được. Bởi vì đồ của nàng không thể truyền ra ngoài Hầu phủ được, sẽ rước lấy nhiều phiền toái. Sở Cẩm Dao hiểu rõ đạo lý này, muốn đưa cho Tô Tuệ không được, tích cóp tiền từ từ cũng không được. Nàng chỉ có thể theo Tần Nghi học lễ nghi mà thôi.

Kỳ thật người trong thiên hạ giai cấp nào cũng có liên quan, Sở Cẩm Dao bước đầu còn chưa biết gì nhưng vẫn nắm được điểm quan trọng. Hiện tại còn có Tần Nghi đề điểm bên cạnh, làm Sở Cẩm Dao chẳng mấy chốc nắm được tất cả. Hơn nữa lễ nghi như này, người ngoài có chỉ đạo bao lâu chẳng bằng người trong nghề một câu chỉ dẫn. Tần Nghi có đôi mắt cực kỳ nghiêm khắc đề điểm, mà Sở Cẩm Dao lại chăm chỉ học tập, mười ngày qua đi... Sở Cẩm Dao có thể làm đâu ra đó rồi. Ngay cả trong phòng Triệu phu nhân, nha hoàn nhìn thấy Ngũ Tiểu Thư cũng cảm giác nàng thay da đổi thịt. Tuy rằng quy củ còn chưa bằng mấy vị tiểu thư, nhưng phong phạm đã có rồi.

Còn trang điểm phục sức này nọ, nữ nhi vốn trong chuyện này có sẵn tài năng rồi. Chẳng bao lâu, Sở Cẩm Dao đã nằm trong lòng bàn tay phấn son đủ cả, thậm chí Tần Nghi nhìn cũng phục không thôi.

Trải qua thời kì gian nan thích ứng, Sở Cẩm Dao bước chậm trên hành lang, rẽ vào góc chiết trong phủ hầu môn, cuối cùng cũng không cảm thấy phù phiếm nữa. Quá trình đau khổ này, mẫu thân không quan tâm nàng, phụ thân cũng chẳng thấy người đâu. Những người thân nhân khác cũng chẳng quen nàng nên không buồn giúp nàng, chẳng bằng người mới gặp mấy ngày Tần Nghi.

Sở Cẩm Dao từ trước đến giờ luôn mong mình có thể gần gũi mẫu thân, nhưng mẫu thân đến một ánh nhìn còn chẳng buồn cho nàng. Khi Sở

Cầm Dao trải qua thời kì lột xác rồi, chẳng còn sự ngưỡng mộ với Triệu phu nhân nữa. Bởi vì giai đoạn nàng mong mỏi có mẫu thân bên cạnh, đã qua rồi.

Sở Cầm Dao mặc một chiếc áo ngắn cổ cân màu lục, bên dưới là váy triển hoa màu lục nhạt. Chân mang giày có điểm lông thỏ, bước đi chậm rãi hướng tới Triều Vân Viện, mắt nhìn thẳng, bả vai thẳng. Lưng eo đều thẳng tắp tiêu chuẩn, mỗi bước chân đều đặn không xa chẳng gần, không nhanh chẳng chậm, vững vàng mà dịu dàng. Sau khi vào cửa, bà tử nha hoàn trong viện đều ngừng tay vấn an Sở Cầm Dao. Sở Cầm Dao hơi ngừng bước, gật đầu mỉm cười với họ.

Theo cách Tần Nghi chỉ, Sở Cầm Dao mỉm cười cũng không quá tươi, cười rất nhẹ nhàng. Nhưng mà đôi mắt nàng đen nhánh, mấy ngày nay ăn uống điều độ khiến cả người có da có thịt, trên gương mặt trắng bóc như trứng gà khi mỉm cười cả gương mặt bừng sáng lên. Sườn má nhú hai lúm đồng tiền nho nhỏ, quả thật ngọt đến tâm khảm.

Bà tử nhìn thấy Sở Cầm Dao cũng vui vẻ ra mặt, nếp gấp trên mặt cũng vì tươi cười mà lộ rõ ra. Ngũ tiểu thư tuy rằng thân thế rất đáng thương, nhưng là người thích cười. So với Tứ tiểu thư dễ dàng tiếp xúc hơn. Người già so với nam nhân yêu thích không giống nhau, các bà là thích kiểu tròn tròn, vóc dáng cao cao, lại thích cười như Ngũ Tiểu Thư.

Nàng chào hỏi hết mọi người, rèm cửa cũng đã xốc lên. Thu Diệp lộ ra nửa người, cười nói:

“Nghe thấy tiếng cười xa xa là biết Ngũ tiểu thư đến rồi, tiểu thư mau vào đi.”

Sở Cầm Dao vẫn duy trì ý cười, không nhanh không chậm đi qua hành lang vào bên trong. Khi vào cửa, nàng hơi nghiêng người né rèm cửa rồi nhanh chóng thẳng người. Trong quá trình này Sở Cầm Dao vẫn duy trì cố

thẳng, không cúi đầu sợ đụng đầu gì cả. Thu Diệp thấy như vậy thì thầm cảm thán, Ngũ tiểu thư vừa về nhà tuy rằng luống cuống, về tình có thể thông cảm nhưng không phải tính cách phóng khoáng, nhưng giờ nhìn chỗ nào có thể thấy được con người rụt rè sợ sệt lúc trước? Cho dù là thứ nữ của đại phòng cũng không thể làm được hòa thuận vui vẻ mỉm cười, tư thái đĩnh đạc ung dung nhường này.

Nhìn tinh thần như vậy, mới là khí độ quý nữ nên có.

Sở Cẩm Dao từ ngày có Tần Nghi dạy học, thì không đến sớm thỉnh an nữa. Mình vất vả nhường ấy, người khác còn không nhớ nàng, vậy còn làm khó mình làm chi? Nàng giống như Sở Cẩm Diệp, Sở Cẩm Nhàn, mỗi ngày đến không quá sớm lúc Triệu phu nhân còn chưa rời giường. Tới sau đó cũng không cần chờ lâu.

Nhưng mà hôm nay, Sở Cẩm Dao vào phòng liền lấp bấp kinh hãi, phụ thân cũng đang ở đây?

Nhìn thấy Trường Hưng Hầu, Tần Nghi trong lòng động một chút. Hẳn quên mất, mừng một mười lăm nam tử đều ở trong phòng chính thất. Sở Cẩm Dao tuần đầu tháng giêng trở về, hai tháng mừng một không biết vì sao Sở Tĩnh không ở trong phòng chính thất, làm Sở Cẩm Dao mất một tháng mới biết được quy củ này, thứ gọi là ‘Thể diện chính thất’

Tần Nghi âm thầm nhăm tính, Sở Cẩm Dao về nhà một tháng, hẳn hôn mê bất tỉnh cũng đã một tháng. Một tháng rồi... Tần Nghi chưa bao giờ nói ra, nhưng trong lòng cũng khỏi nóng nảy. Một tháng không tỉnh, cho dù bên ngoài đều là thân tín cũng khó lòng mà che đậy. Hẳn nhất định phải nghĩ biện pháp.

NGỌC BỘI THÁI TỬ GIA

Cửu Nguyệt Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Bí Mật Hoàng Gia

Edit: Niệm phu nhân

Tần Nghi luôn nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này. Sợi chỉ đỏ bên trong ngọc bội của Sở Cẩm Dao đã mờ đi một nửa, nhưng Tần Nghi cảm thấy vết thương của mình vẫn chưa bình phục được. Chuyện này có nghĩa là gì, suy nghĩ một chút lại khiến người ta lo lắng không thôi.

Sau khi sợi đỏ bên trong phai nhạt hết, vẫn còn công dụng dưỡng hồn sao? Tần Nghi không thể đánh cược như vậy được. Huống hồ, hãn cũng không có thời gian mà dưỡng thương, tin tức hãn hôn mê không tỉnh nếu làm lớn lên, sẽ là nỗi khó khăn trăm bề. Tần Nghi không phải không nghĩ đến việc mình cứ vậy mà đi tìm thân xác của mình, nhưng hãn không biết làm sao để thoát khỏi ngọc bội. Mà Sở Cẩm Dao là một khuê tú, hãn không thể bảo nàng đến gần thân xác của hãn. Nếu là nam nhân Sở gia, hãn lại không yên tâm.

Tần Nghi lo nghĩ chuyện của mình, Sở Cẩm Dao tất nhiên không rõ, nàng còn không biết Tần Nghi đang suy tư điều gì. Trong chớp mắt, nàng nhìn thấy Trường Hưng Hầu, kinh ngạc chớp mắt một cái rồi mới điều chỉnh lại gương mặt của mình, cung kính lễ độ hành lễ với Trường Hưng Hầu:

“Phụ thân”

Trường Hưng Hầu nhìn thấy Sở Cẩm Dao, hiển nhiên có phần giật mình. Mới một tháng không gặp, vậy mà Sở Cẩm Dao đã thay đổi nhường

này? Trường Hưng Hầu quan sát từ trên xuống dưới Sở Cẩm Dao, cuối cùng vừa lòng cười nói:

“Tốt lắm, có da có thịt hơn rồi, không còn gầy yếu như trước kia nữa. Rất tốt.”

Hiện giờ Sở Cẩm Dao có một điều cảm thấy đáng tiếc, chính là làn da nàng hơi sẫm màu. Sức khỏe của nàng càng lúc càng bồi bổ tốt, nên không lộ ra vẻ nhỏ bé yếu ớt. Trong dung mạo cũng dần dần lộ ra nét đẹp riêng. Dù sao nàng cũng là nữ nhi của Trường Hưng Hầu và Triệu phu nhân. Thế hệ trước đều là quý tộc, nên nền tảng dĩ nhiên không kém rồi. So với tỷ muội, Sở Cẩm Dao còn có phần đẹp hơn Sở Cẩm Nhàn. Đôi mắt của nàng rất đẹp, tròn xoe linh động, đáy mắt lại hơi cong cong, hình dạng không bút mực nào tả xiết. Tròng mắt đen trắng rõ ràng, không cười linh động mà có thần, cười lên phảng phất như hàng vạn sao trắng rơi vào trong đáy mắt. Có thể câu hồn người đi. Sở Cẩm Dao năm nay mới mười ba, chờ đến khi trưởng thành, dưỡng trắng một chút, lại có thể càng làm nhiều người kinh diễm một phen.

Trường Hưng Hầu âm thầm gật đầu, buông trà trong tay xuống, hướng về phía Triệu phu nhân đang ngồi bên cạnh:

“Nàng nuôi con rất tốt, đáng vẻ rất khá, thật có lòng”

Nét cười trên gương mặt Triệu phu nhân hơi cứng. Hôm nay Triệu phu nhân ăn mặc đẹp đẽ, trang phục hoàn toàn là đồ mới, khiến cả người tươi sáng hẳn lên. Nhưng Trường Hưng Hầu vẫn không để tâm đến tâm ý của nàng, không mặn không nhạt uống trà, trong lòng Triệu phu nhân khó tránh khỏi một phen ủ rũ. Chỉ là Triệu phu nhân không ngờ, Sở Cẩm Dao vừa tới lại được Trường Hưng Hầu khen, còn Triệu phu nhân được khen là nhờ vào Sở Cẩm Dao.

Sở Cẩm Dao nghe xong cũng thụ sủng nhược kinh. Phong thái của nàng là nhờ Tần Nghi chỉ điểm, sau đó ở trong phòng luyện đến khi Tần Nghi vừa lòng mới thôi. Sở Cẩm Dao còn tưởng rằng đây là tiêu chuẩn của thế gia, nhưng mà thực tế, đây lại là nét đẹp mang theo một hướng rất riêng. Trường Hưng Hầu cảm thấy, Sở Cẩm Dao đi đứng hành lễ bên trong đều khác so với cổ lễ. Nói chuyện không né tránh ấp úng, tuy rằng không đủ nhu thuận e ấp, nhưng so với những nữ tử nói chuyện cúi đầu, đi đường cúi đầu, hành lễ cũng cúi đầu thì cảnh đẹp ý vui hơn rất nhiều.

Nếu là thiệp thất nha hoàn, Trường Hưng Hầu dĩ nhiên là thích e lệ nhu thuận, tư thái nữ tử phục tùng như vậy mới tốt. Nhưng nếu là nữ nhi chính thất nhà mình, hẳn lại thích đường đường chính chính, làm cái gì cũng tự tin ngẩng đầu. Sở Cẩm Dao làm được điều này thật đáng khen.

Sở Cẩm Nhan được lão phu nhân nuôi dạy, tuy rằng quy củ ở mức thượng thừa, nhưng Trường Hưng Hầu lại cảm thấy quá mức an tĩnh đoan trang. Sở Cẩm Diệu thì lại quá lãnh đạm khổ sở, đi đường khi nào tay áo cũng phiêu phiêu lãng lãng, tuy rằng có phong vị liễu yếu đào tơ, Trường Hưng Hầu lại có cảm giác yếu đuối không khỏe mạnh. Hẳn như với nữ nhi và nữ nhân, ai cũng có hai bộ quy chuẩn không giống nhau. Tỷ muội ba người đứng cùng một chỗ, Sở Cẩm Diệu có phần cảm thấy gian nan, Sở Cẩm Dao không hề hướng về nàng biểu lộ bất kì cảm xúc kiêu ngạo nào, nàng càng không ngồi xuống mà đến trước mặt Sở Cẩm Nhan thỉnh an.

“Trường tỷ”

Sở Cẩm Nhan gật đầu, nàng là trưởng tỷ trong nhà, chẳng để tâm đến việc nhỏ này. Nàng nói: “Muội gần đây quả là có để tâm, như vậy rất tốt, muội vừa mới trở về, không cần gấp gáp, chậm rãi học dần là được. Đừng phụ sự chờ mong của phụ thân.”

“Vâng, trưởng tỷ”

Sở Cẩm Dao lại thỉnh an Sở Cẩm Diệu, kì thật thân phận các nàng có phần xấu hổ. Sở Cẩm Diệu tuy rằng đứng hàng trên Sở Cẩm Dao, nhưng nàng chẳng phải tỷ tỷ của Sở Cẩm Dao. Sở Cẩm Dao làm lễ trước mặt nhiều người như vậy, đã cho Sở Cẩm Diệu mặt mũi rồi, nàng đành không cam nguyện đứng dậy, lấy một lễ ngang hàng hồi lễ cho Sở Cẩm Dao.

Trường Hưng Hầu nhìn đích nữ hỏi lễ lẫn nhau, trong lòng cực kì đặc ý. Hãn vừa lòng gật đầu với Sở Cẩm Nhàn.

“Nhàn nhi càng lúc càng ra dáng trưởng tử rồi, nếu xuất giá, vi phụ cũng không cần lo lắng cho con nữa”

Sở Cẩm Nhàn năm nay mười bảy, mười ba tuổi đã đính hôn cùng biểu ca. Năm nay đã chuẩn bị xuất giá, Sở Cẩm Nhàn nghe thấy Trường Hưng Hầu nói thế, đứng lên: “Tạ phụ thân”

Sở Cẩm Diệu nghe xong gương mặt không mấy vui vẻ. Đây là có ý tứ gì? Đầu tiên là khen ngợi Sở Cẩm Dao lễ nghi, sau là khen ngợi Sở Cẩm Nhàn ôn nghi. Ý tứ này là tỷ muội nhà người ta thân mật, có lễ nghi có gia giáo, còn nàng không phải thân sinh thì một câu hay liền không muốn nói sao?

Triệu phu nhân cũng cảm thấy không ổn, nàng nhìn thấy gương mặt Sở Cẩm Diệu đau khổ thì đau lòng, cầm lấy tay Sở Cẩm Diệu mà vỗ lên mu bàn tay. Động tác của hai người không ai để ý đến, bởi vì thứ nữ theo các di nương đã vào đến nơi. Một đám người lấp đầy cả gian phòng. Bởi vì có Trường Hưng Hầu ở đây, mấy thiếu gia cũng theo đến. Bình thường chỉ có mấy tiểu thư đến thỉnh an, hiện tại có Trường Hưng Hầu họ cũng không cần phải lảng tránh đi. Trường Hưng Hầu thỏa mãn nhìn thấy thê thiếp cùng nhi tử, trong lòng vừa ý, đứng dậy cao giọng nói:

“Đi dùng điểm tâm”

Hôm nay không cần thỉnh an Sở lão phu nhân, dùng thiện không cần gấp gáp. Lại nói, họ chỉ có người trong nhà, điều cần chú ý trên bàn ăn cũng vơi đi rất nhiều, không cần kiêng dè ăn ngủ không nói năng. Nhị thiếu gia động mấy đũa thì chẳng thiết ăn nữa, hăn hỏi Trường Hưng Hầu:

“Phụ thân, gần đây trong nhà rất hiếm khi thấy người, có chuyện gì bận rộn sao?”

Nghe thấy nhị thiếu gia nói chuyện, mọi người đều dừng đũa, nhìn về phía Trường Hưng Hầu. Sau khi Sở Cẩm Dao trở về, dường như Trường Hưng Hầu bận rộn hơn rất nhiều, bận đến mức hậu trạch cũng không lui tới vài lần. Triệu phu nhân là chính thất phu nhân cùng Hoàng di nương, Phù Dung di nương đều rất muốn biết nguyên nhân trong đó.

Trường Hưng Hầu thở dài:

“Là vì chuyện của Thái Tử điện hạ”

Thái tử điện hạ? Người Sở gia đều có phần ngạc nhiên, Triệu phu nhân hỏi:

“Đang yên đang lành, sao lại liên quan đến chuyện của Thái Tử điện hạ?”

Mùa hè năm trước, chuyện trong cung cấm tuy là bí mật hoàng gia, nhưng mọi quan viên đều biết một hai. Mà Sơn Tây là ở vị trí địa lợi, hiểu trong đó còn biết nhiều hơn một chút. Đây là ở nhà, xung quanh đều là thê thiếp nhi tử, Trường Hưng Hầu dĩ nhiên cảm thấy không cần kiêng dè điều gì, nói thẳng ra: “Hồi tháng sáu, Bắc Trục Lệ từ Sơn Tây điều binh để gia nhập vào quân doanh Ngũ Quân, cùng ba ngàn binh, Thần Cơ Doanh hợp thành một toán quân cùng nhau diễn tập. Hoàng thượng cùng các vị nương nương tự mình quan sát điều binh. Đây vốn là một chuyện làm dương danh uy quyền của quốc gia, vốn là chuyện tốt. Phía dưới, binh sĩ hiếm khi được gặp hoàng thượng nên trong lòng đều chờ mong gặp người. Thần Cơ

Doanh bởi vì muốn khoe khoang, lấy ra rất nhiều vũ khí binh lực mạnh mẽ, hoàng hậu nương nương lần đầu tiên thấy vũ khí này, cảm thấy mới lạ nên muốn xem biểu diễn.”

Trường Hưng Hầu nói đến đây, liền nhấp một ngụm trà cho thấm giọng. Sở Cẩm Dao không hiểu chuyện hoàng cung cùng quan trường, nhưng nghe xong cảm thấy tựa hồ không đúng lắm. Đây là điều binh đến Sơn Tây, chỉ sợ lần này diễn binh quy mô không nhỏ. Hơn nữa tướng quân binh sĩ chiến đấu là vì nước vì dân, bảo vệ biên cương, đều là anh hùng cả. Hoàng hậu lại cảm thấy mới mẻ, muốn Thần Cơ Doanh biểu diễn cho nàng xem? Đây không phải là trêu chọc lòng quân hay sao?

Sở Cẩm Dao cảm thấy không ổn, nên liếc nhìn những người khác thử, cũng không tỏ ra cảm xúc gì. Sở Cẩm Dao không hiểu được đây là chuyện gì, vì vậy không nói gì theo mọi người, lẳng lặng nghe.

Trường Hưng Hầu đặt chung trà xuống, tiếp tục nói: “Vốn dĩ tới đây chuyện cũng tốt đẹp, nếu nương nương thích thì thần tử cố gắng làm ngài vui lòng cũng được. Thần Cơ Doanh ở dưới biểu diễn, hoàng thượng và hoàng hậu xem đến hứng khởi, muốn nổi trống trợ hứng. Hoàng hậu ra lệnh một cung nữ chờ lệnh làm theo, hoàng thượng đang vui vẻ, liền chuẩn...”

Trường Hưng Hầu nói tới đây, người khác không nhìn được “A” một tiếng. Đây... quả thực là quá hoang đường đi. Việc quân đại sự, lại để một nữ tử vỗ trống trợ hứng, còn ra thể thống gì? Hiển nhiên Trường Hưng Hầu cũng cảm thấy vô cùng hoang đường, nhưng người kia là Tiểu Tề Hậu được ngàn vạn sủng ái. Hoàng thượng gần đây càng lúc càng mê tín, càng thêm sủng ái Tiểu Tề Hậu. Triều đình việc lớn nhỏ đều không quản. Ngày đó, mọi người bên dưới đã cảm thấy không ổn, bọn họ trơ mắt nhìn một nữ tử bên cạnh nổi trống đứng trên tường thành, hoàng thượng vừa nói vừa cười với Tiểu Tề Hậu. Cho dù có nội các đại học sĩ cũng chỉ dám ngồi đó cười, không dám nói năng gì.

“Ngày đó thái tử điện hạ cũng ở đó, người thấy cung nữ nổi trống thì chạy lên tường thành tìm hoàng thượng và nương nương. Nghe mấy đại nhân đi theo hôm đó nói rằng, thái tử có bái kiến hoàng thượng, nói rằng trống là để cổ vũ quân tâm, là một vật linh thiêng để đại quân ra trận. Không phải là đồ chơi, một nữ tử vừa nói vừa cười vui đùa nổi trống, vậy còn ra thể thống gì? Hoàng thượng rất mất hứng, hoàng hậu có thể là vì câu đồ chơi nên nói qua lại thái tử vài câu. Hoàng thượng càng lúc càng không vừa lòng. Người trong nội các cảm thấy như vậy không ổn, chạy ra giúp thái tử điện hạ nói chuyện, thái phó cũng nói thái tử tạm thời đi xuống đã...”

Trường Hưng Hầu thở dài, nói tiếp.

“Ai ngờ được đâu, khi ấy thái tử chỉ nói được ngoài miệng thôi. Các đại nhân nghĩ chuyện êm xuôi rồi. Chỉ là người bước lên hai bước, đoạt lấy cung tiền trong binh sĩ bên cạnh, quay người một tiền bắn chết cung nữ kia. Ngự tiền thấy máu, mấy nương nương cùng chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ nhìn thấy mặt trắng bệch không còn chút máu, nương nương hét chói tai, mấy binh sĩ dưới tường thành thấy có người chết đều xôn xao không thôi.”

Nữ quyến Sở gia nghe đến việc thái tử can đảm bắn chết cung nữ trước mặt mọi người bày trò, mà cung nữ này còn là tâm phúc của hoàng hậu, đều kinh hách dùng khăn tay che miệng. Trường Hưng Hầu hồi tưởng lại khi ấy thì thở dài.

“Cứ như vậy, mặt rồng đại nộ, hoàng thượng tự mình hạ chỉ điều Thái Tử đến biên cương. Đại Đồng và Mông Cổ thường xuyên đánh giặc nơi đó, nói chết liền chết, Thái Tử làm sao mà đến được nơi này? Nội các đại học sĩ thay phiên nhau cầu tình, đều không thể thay đổi quyết định của hoàng thượng. Thái tử càng quật cường, sống chết không chịu thua hoàng hậu, vậy mà thật sự chạy tới biên cảnh.”

Tình cảm phụ tử bên trong hoàng gia có rất nhiều sự ngăn cách, chuyện trong này tuy rằng mọi người đều không nói nhưng trong lòng lại hiểu rõ. Như vậy mới thật sự là nháo lớn.

Một ngày thái tử điện hạ bản chết nô tì của mẫu thân, không tới một tháng đã lan truyền ra toàn triều. Hiện tại người Sở gia nghe xong rồi, nhị thiếu gia nói:

“Thái Tử tuy rằng chuyện này làm không ổn, nhưng đây là vì giữ gìn kỉ cương, về tình có thể tha thứ được.”

“Chúng ta cảm thấy có thể tha thứ, còn hoàng thượng và nương nương thì sao?”

Sâu hơn nữa, Trường Hưng Hầu không dám bình luận thêm, chỉ có thể đánh lảng đi.

“Thái tử khi ấy mới mười sáu tuổi, tuổi trẻ khí thịnh...”

Sở Cẩm Dao nghe thấy ngọc bội cười nhẹ, nhỏ giọng cười lạnh một tiếng. Từ sau khi biết Tề Trạch, theo như yêu cầu mãnh liệt của Tề Trạch, Sở Cẩm Dao chỉ có thể thay dây đeo khác, mang ngọc bội vào trong cổ. Tiểu hài tử mang theo ngọc bội trước cổ là đáng yêu, nhưng Sở Cẩm Dao lớn như vậy rồi, trên cổ còn phải mang ngọc bội kiểu này quả thật rất mất mặt. Tuy rằng như vậy, nàng lại không chịu nổi Tề Trạch ngày đêm nói, đành phải cắn răng nhịn mà đồng ý.

Sở Cẩm Dao chớp chớp mắt, cho rằng chính mình nghe nhầm rồi. Tề Trạch so với nàng còn cẩn thận hơn, lúc có nhiều người hẳn khi nào cũng không lên tiếng, hiện tại còn có phụ thân nữa, làm sao hẳn không nhịn được mà lên tiếng chứ?

Sở Cẩm Dao nghĩ không thông, đành phải gác chuyện này sang một bên. Có thể bên tai của nàng xuất hiện ảo giác thôi.

Triệu phu nhân nhin không được hỏi thêm:

“VẬY khoảng thời gian trước người không lại đây, là đang bận chuyện thái tử sao...?”

“ĐÚNG vậy, thái tử gần đây tới biên cảnh rồi. Trên chiến trường đao kiếm không có mắt, Mông Cổ năm nay thường xuyên tấn công, ai có thể yên tâm được?”

Trường Hưng Hầu nói tới đây liền ngừng lại, có những chuyện không cần phải nói với nữ quyến nội trạch. Nam tử không nhúng tay nội trạch, Trường Hưng Hầu nói với Triệu phu nhân và những người này, chỉ là để họ hiểu được tình thế trong cung, còn trọng điểm tại sao hấn lại bận rộn suốt một khoảng thời gian, hấn cũng không cần thiết phải nói cùng nữ quyến. Triệu phu nhân nghe xong hiểu rõ Trường Hưng Hầu làm chuyện đứng đắn, không phải ở ngoài bao dưỡng ngoại thất, nàng liền an tâm. Nàng không quan tâm nhiều tới chuyện của thái tử, nhân vật lớn này với nàng có quan hệ gì đâu. Đây là chuyện của nam nhân, nàng quan tâm, chỉ có chuyện hậu trạch di nương cùng mấy vị tiểu thư này mà thôi.

Trường Hưng Hầu cơm nước xong, thì cùng nhị thiếu gia và hai người con của di nương khác ra ngoài, có thể là tiếp tục nói về việc của thái tử. Sở Cẩm Dao tiễn phụ thân rời đi xong, trong lòng vẫn có phần tiếc nuối, nàng thật sự muốn biết thái tử sau đó làm gì nữa.

Trường Hưng Hầu rời đi, mấy thiếu gia cũng đi rồi, trong phòng chỉ còn mấy nữ quyến, nói chuyện cũng thoải mái hơn rất nhiều. Triệu phu nhân ngồi trên giường lót nệm, Sở Cẩm Diệu dựa vào trong lòng Triệu phu nhân, Sở Cẩm Nhàn vẫn đứng đối diện Triệu phu nhân, hai tay thả lỏng, khe khẽ cúi đầu. Sở Cẩm Dao nhìn Sở Cẩm Diệu ngồi cạnh Triệu phu nhân, lại nhìn Sở Cẩm Nhàn đoan chính, cung kính đứng đó thì yên lặng đến phía sau Sở Cẩm Nhàn. Có Sở Cẩm Nhàn và Sở Cẩm Dao mở đầu, mấy tiểu thư khác cũng không thể ngồi, chỉ có thể đứng với Sở Cẩm Dao. Đích nữ còn

nghiêm túc đứng đó, nàng nào dám ngồi cơ chứ? Triệu phu nhân thấy mấy tiểu thư đều đứng, vội vàng sai người mang ghế tới. Sở Cẩm Nhân lại lắc đầu nói không cần. Triệu phu nhân cũng không quản, cầm mấy quyển sổ sách trong tay, nói:

“Mấy ngày nay đã đến lúc phát bạc tiêu hàng tháng rồi, dựa theo quy củ trong phủ ta, mấy cô nương các con mỗi người được hai lượng, đại nha hoàn bên người là một lượng hai. Đích nữ tiểu thư được bốn bộ xiêm y, thứ nữ được hai bộ. Nếu có khách hoặc là cần ra cửa, đánh trang sức hoặc sinh nhật, lễ tết, trường bối sẽ có trợ cấp thêm”

Sở Cẩm Dao nghe xong âm thầm lú lười. Nàng nhớ rõ có một năm nhà họ thu hoạch hoa màu bội thu, tổng cộng được mười tám lượng bạc. Tô phụ Tô mẫu vui đến mức không khép miệng được. Tô gia làm lụng quanh năm suốt tháng mới kiếm được mười bảy, mười tám lượng. Mà còn là năm nào bội thu mới có. Vậy mà Sở gia tiểu thư, ăn mặc không lo, mỗi tháng còn có thể có hai lượng bạc. Sở Cẩm Dao yên lặng tính, như vậy xem ra, nàng chỉ cần tiết kiệm một chút. Tích trữ tiền hàng tháng, chờ qua một năm thì so nhà Tô gia một nhà khổ cực còn có tiền hơn.

Sở Cẩm Dao chấn kinh rồi.

Không đợi Sở Cẩm Dao kinh ngạc xong, Triệu phu nhân lật sổ, nói tiếp.

“Đây là lệ thường, nhưng mấy ngày nay Ngũ tiểu thư mới trở về nên không giống với các con. Quần áo của nàng không đổi một năm một bộ, nên phục sức quần áo đều phải đặt lại một lần nữa. Lão phu nhân công trung chi cho nàng một trăm lượng, ta trợ cấp một trăm lượng nữa. Phụ thân của các con cũng thêm một chút, tổng cũng hơn bốn trăm lượng. Trừ bỏ tiền trang hoàng sân, mua giường, bàn ghế hoa lê, tủ quần áo gỗ đỏ, bàn trang điểm, bình phòng và phụ kiện linh tinh. Dư lại một trăm năm mươi lượng. Nàng được làm tổng cộng tám bộ áo váy mùa đông, một bộ quần áo

bông, còn có hai bộ quần áo mùa xuân. Còn mua trang sức linh tinh, còn thừa ba mươi lượng”

Khi nghe thấy mình có được bốn trăm hai, Sở Cẩm Dao ngạc nhiên đến mức tim cũng đập nhanh hơn, nghe thấy bốn trăm lượng đã dùng hết rồi, trong lòng thay đổi, bất giờ nổi lên từng gợn sóng kinh hãi.

Sở Cẩm Dao không đoán được, không đến một tháng mà nàng tiêu hết của nhà bốn trăm hai lượng... Cho dù là gia cụ, một lần sắm có thể sử dụng rất lâu. Quần áo một lần còn đặt mua rất nhiều, lúc này mới thấy dọa người.

Sở Cẩm Dao lúc ở nông hộ, quần áo là cố gắng lắm mới đủ, nhưng bây giờ hoàn cảnh hoàn toàn khác rồi. Sở Cẩm Dao cũng biết quần áo trang sức không thể tiết kiệm được, nếu không đó là ném mặt của đại phòng. Đặc biệt Sở Cẩm Dao thân phận càng đặc biệt, không thể qua loa được.

Sở Cẩm Dao đột nhiên cảm thấy hai lượng tiền tiêu mỗi tháng hình như không đủ xài.

Không riêng Sở Cẩm Dao bị bốn trăm hai lượng này dọa sợ, mấy tiểu thư khác nghe xong cũng thật giật mình. Bốn trăm hai đó... quả nhiên thân sinh vẫn là không giống nhau. Triệu phu nhân nhìn về phía Sở Cẩm Dao, lại nói:

“Ở đây dư ba mươi lượng, ta liền chi cho con, tự cầm đi”

Sở Cẩm Dao chần chờ một chút, ngay sau đó mới nói:

“Tuổi con còn nhỏ, quản không được nhiều tiền như vậy. Vẫn là phiền lòng mẫu thân giúp con giữ đi”

“Chính mình cầm đi, ta nơi này không thiếu bạc. Con còn học nhiều thứ nữa”

Sở Cẩm Dao vẫn không dám cầm, Sở Cẩm Nhàn mới nói:

“Muội cũng đến tuổi tập quán gia rồi, mẫu thân cố ý rèn luyện muội đó, mau nhận đi”

Có Sở Cẩm Nhàn chỉ điểm, Sở Cẩm Dao rất cuộc yên tâm, hành lễ nói:

“Tạ mẫu thân”

Nha hoàn của Triệu phu nhân cầm lệnh bài, tới phòng thu chi cầm tới ba mươi lượng. Trong lúc chờ nha hoàn quay lại, Triệu phu nhân mới nói với mấy tiểu thư trong phòng.

“Còn mấy ngày nữa thì cô cô các con quay về, mỗi người được phân một sấp Vân Cẩm, các con phải phân biệt được nặng nhẹ. Không được luyện tiếc đồ, mất mặt trước cô cô các con. Đây là thể diện của Trường Hưng Hầu phủ, không thể làm mất mặt được. Đây là bỏ nhỏ lấy lớn, các con hiểu chưa?”

“Vâng ạ.”

Mấy tiểu thư cùng hô đáp lại. Triệu phu nhân lại tiếp tục:

“Vân Cẩm dù sao cũng là nguyên liệu quý, nếu các con cắt may sợ không tốt thì mang đến phòng kim chỉ, nhờ tú nương may đi. Nếu các con muốn đa dạng, vậy thì tới tú nương cùng nhau làm, các con tự thêu cũng được, tú nương làm cũng được, tùy ý các con.”

Sở Cẩm Dao cùng mấy vị tiểu thư nhận lời. Tuy trên gương mặt nàng không lộ ra cảm xúc, nhưng trong lòng lại suy nghĩ, quần áo nàng sẽ tự làm, hay là thêu hoa? Sở Cẩm Dao cảm thấy rất mơ hồ. Hơn nữa mặc dù nữ nhi xuất giá rồi đều thành khách, nhưng dù sao vẫn là cô cô ruột, làm gì như lâm vào đại địch, phải trang bị võ trang thế này?

Quần áo phải may mới đều chú ý nhường này, ngay cả quần áo thêu hoa cũng phải do Triệu phu nhân tự mình nhắc nhở. Cô cô Sở Châu lần này về nhà mẹ, thật sự chỉ là viếng thăm sao? Nàng cùng Sở lão phu nhân rốt cuộc là muốn làm gì vậy?

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Nghi: Ta, thái tử, tính cách nông như thế đấy!

NGỌC BỘI THÁI TỬ GIA

Cửu Nguyệt Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thằng Thẩn Nói Ra Điều Mình Suy Nghĩ

Sở Cẩm Dao suy nghĩ rất lâu, vẫn không nghĩ ra được, vì vậy nàng đành gác lại chuyện cô cô về nhà mẹ. Một hồi lâu sau, nha hoàn đi lấy bạc đã trở về. Triệu phu nhân lại dặn dò các nàng vài câu, sau đó lệnh cho các tiểu thư lui, đi chuẩn bị xiêm y phục trang sức để gặp khách.

Trong hậu trạch an nhàn, các tiểu thư hầu như đều ở trước mặt trưởng bối phung phí thời gian qua ngày. Ngồi trước mặt mẫu thân cùng nha hoàn trò chuyện, chẳng mấy chốc mà đã qua buổi trưa. Nhà bình thường đều là như này, nhưng mà ở Trường Hưng Hầu gia, Sở Cẩm Nhàn không muốn trước mặt mẫu thân thua thua may vá gì cả, hành lễ nói:

“Mẫu thân còn phải tiếp kiến nha hoàn bà tử, con không muốn quấy rầy ngài, con về phòng làm”

Sở Cẩm Dao vừa thấy, chạy nhanh theo đó:

“Vậy nữ nhi cũng cáo lui”

Sở Cẩm Nhàn quay đầu liếc nhìn Sở Cẩm Dao một cái, không nói chẳng rằng. Triệu phu nhân cũng không giữ các nàng lại, vẫy vẫy tay đuổi đi. Đến cuối cùng, Tam tiểu thư vốn là thứ nữ trong nhà vừa thấy vậy, lại liếc nhìn Sở Cẩm Diệu ngồi lại với Triệu phu nhân thì tự hỏi, rốt cuộc ai mới là người Triệu phu nhân sinh?

Tam tiểu thư cùng Bát tiểu thư năm nay vừa sáu tuổi đi vào gian phụ thuộc thừa. Hoàng di nương và Phù Dung di nương cũng đi theo giúp mấy

cô nương may vá, rất nhanh, bên người Triệu phu nhân chỉ còn Sở Cẩm Diệm.

Sở Cẩm Diệm làm nũng bên người Triệu phu nhân:

“Nương, cô cô quay về, vì sao chúng ta phải chuẩn bị nhiều như vậy? Trước kia không cần thế này nha”

Triệu phu nhân chỉ cười mà không nói:

“Con chỉ cần nghe lời nương là tốt rồi. Lần này trang điểm dụng tâm một chút, quần áo cũng phải thiêu thù cho thật tốt, đã nhớ chưa?”

Sở Cẩm Diệm khẽ hừ một tiếng, nói:

“Con cũng muốn trang điểm thật tốt, nhưng mà không thể không lấy tiền thưởng những hạ nhân đó được. Nếu không các nàng sẽ không giúp thêu tốt đẹp gì đâu.”

“Đây là việc quan trọng, chỗ nương còn mấy đỉnh vàng. Con cầm đi, không cần tiết kiệm. Đồ trang sức còn đủ dùng không? Mấy ngày trước nương đã giúp con đặt đồ trang sức đá đỏ rồi, nếu vẫn thiếu thì cứ cầm chỗ này trước đi đã.”

“Cảm ơn, nương!”

Sở Cẩm Diệm đồng ý ngay.

“Vẫn là nương tốt với con nhất.”

Triệu phu nhân nhìn Sở Cẩm Diệm đầy cương chiêu, trong lòng không biết đang nghĩ điều gì mà lại thở dài.

“Con cũng thật đáng thương, ta làm nương không giúp con thì còn trông cậy ai đây? Phụ thân con tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng

trong lòng lại hướng về đứa kia. Trưởng tử của con thì có lão phu nhân rồi, vốn riêng của bà cũng không ít đâu. Tam tiểu thư thì có Hoàng di nương giúp đỡ. Nói đi nói lại, chỉ có mình con lẻ loi.”

“Không phải còn có nương rồi sao?”

Sở Cẩm Diệu ôm lấy cánh tay Triệu phu nhân. Tuy rằng ngoài mặt đang cười, nhưng trong lòng lộp bộp một tiếng. Nàng đã quen làm một Tứ tiểu thư có cuộc sống nổi bật nhiều người chú ý, nàng không nên được lấy ra so sánh cùng chúng tử muội mới đúng! Sở Cẩm Diệu nghe thấy vậy trong lòng liền động, cô cô lần này về nhà mẹ. Rốt cuộc là vì chuyện gì đây?

Triệu phu nhân một lòng một dạ trợ cấp Sở Cẩm Diệu, đừng nói Sở Cẩm Dao hay Sở Cẩm Nhàn, thậm chí là Nhị thiếu gia Sở Thừa Nghiệp cũng đừng hòng phân bì.

Triệu phu nhân cưng chiều thứ nữ như vậy, thậm chí còn vượt qua đích trưởng tử cùng đích trưởng nữ cũng là có nguyên nhân.

Nhị thiếu gia là con chính thất phu nhân, cũng là nhi tử duy nhất mà Triệu phu nhân sinh hạ. Nhưng trong nhà lại xếp hàng thứ hai. Năm đó, sau khi Triệu phu nhân vào nhà, đầu lòng là sinh Sở Cẩm Nhàn. Vừa sinh ra đã được Sở Lão phu nhân ôm đi. Triệu phu nhân sinh ra cũng không nhìn thấy mặt nữ nhi. Thời gian qua đi, hai năm ròng còn chưa thấy động tĩnh gì. Vậy mà nhị phòng lại sinh hạ trưởng tôn cho Trường Hưng Hầu, điều này làm Triệu phu nhân có áp lực thật lớn. Đành phải đưa dượng qua cho di nương, không lâu sau thì nàng rốt cuộc cũng có người con thứ hai, đó cũng là Nhị thiếu gia Sở Thừa Nghiệp. Không đợi Triệu phu nhân thở phào nhẹ nhõm, thì hai di dượng kia cũng sinh hạ ra hai người con. Triệu phu nhân trong lúc mang thai âu lo quá mức, nên Nhị Công Tử sinh ra xong thì thân thể không mấy cường tráng, có phần hơi yếu ớt. Triệu phu nhân là phu nhân Hầu gia, không sinh ra được trưởng tôn thì thôi, khó khăn lắm mới sinh được nhi tử

thì thân thể lại yếu ớt, còn hai người kia thì một người so với một người còn khỏe mạnh hơn.

Triệu phu nhân làm sao nuốt trôi khẩu khí này, ở nhà chồng cũng không thẳng lưng nổi. Sau khi giặc Mông Cổ tấn công biên cảnh, Triệu phu nhân tách khỏi người của lão phu nhân, bên người chỉ còn Trương ma ma, như vậy mà trong lòng Triệu phu nhân có biết bao nhiêu là oán hận. Sau này nàng sinh hạ một nữ nhi ở hộ nông kia, Sở Cẩm Diệu khóc hỗn hển, tay nhỏ vẫn nắm chặt vạt áo của nàng. Triệu phu nhân liền cảm thấy, đây nhất định là nữ nhi của mình. Cho dù thế nào nàng cũng phải vì nữ nhi mà mạnh mẽ lên. Sau khi quay về Hầu phủ, lão phu nhân trong lòng hơi áy náy nên giúp đỡ chu cấp Triệu phu nhân rất nhiều. Triệu phu nhân lại càng sủng Sở Cẩm Diệu đến vô pháp vô thiên. Cơ hồ muốn sủng nàng đến tận trời đi. Ngay cả Đại tiểu thư hay Nhị thiếu gia cũng không bằng.

Sau khi Trường Hưng Hầu mang Sở Cẩm Dao về, Triệu phu nhân làm sao cũng không chịu chấp nhận. Sở Cẩm Dao về nhà cũng đã được một tháng, ngay cả mấy di nương cũng có thể vừa nói vừa cười đùa giỡn Sở Cẩm Dao vài câu, mà Triệu phu nhân thì vẫn lạnh nhạt như trước, không thêm để ý tới. Còn về phần Sở Cẩm Dao, thành thật mà nói, trong lòng nàng điều đó nhạt phai rất nhiều rồi. Vừa về nhà khát vọng có mẫu thân, vậy mà đón chờ nàng lại là khoảng thời gian thảm thiết kia, nên hiện tại có hay không có mẫu thân cũng như là hoa thêu trên gấm mà thôi, không còn ý nghĩa gì nữa. Triệu phu nhân không thích nàng, nàng cũng không cần thiết phải luôn vội vàng nữa. Sở Cẩm Dao và Sở Cẩm Nhàn cáo lui khỏi phòng Triệu phu nhân. Hai người đến một nơi vắng người, khi này Sở Cẩm Nhàn dừng lại, hỏi Sở Cẩm Dao.

“Muội làm gì lại theo tỷ ra đây?”

Sở Cẩm Dao kinh ngạc.

“Đúng vậy... có gì không ổn sao?”

Sở Cẩm Nhàn trong lòng không biết nên nói như thế nào, hận có chút rên sắt không thành thép.

“Muội đó, thật là quá thật thà đi. Tỷ có tổ mẫu bảo hộ, không tới mấy ngày nữa là xuất giá rồi. Còn muội thì sao? Trong nội trạch, nam nhân đều không thể trông cậy vào. Năm nay muội mới mười ba, còn phải ở Hầu phủ rất nhiều năm. Muội không ở trước mặt mẫu thân thù may vá bồi dưỡng tình cảm, sau này biết phải trông cậy vào ai? Muội đừng quên sau này còn phải nhờ người làm mai đó ”

Sở Cẩm Dao bị nói đến không dám nói gì lại, Sở Cẩm Nhàn hít sâu một hơi, khiến tâm tình bình thường lại, mới nói tiếp:

“Lần sau suy nghĩ một chút, muội không thấy Tứ tiểu thư còn không ra ngoài sao? Đợi không còn ai nữa, muội ấy làm nũng với mẫu thân, dĩ nhiên sẽ được thêm vài thứ tốt. Hậu trạch cần chi tiêu rất nhiều, ai có thể dựa vào tiền hàng tháng mà sống nổi? Đều là có trường bồi trợ cấp thêm cho. Muội không cơ trí một chút, chỉ có thể từng bước từng bước kém người ta. Sau đó nếu việc hôn nhân còn bị muội ấy chèn ép, thì xem thử muội làm sao bây giờ”

“Đại tỷ, muội sai rồi”

Sở Cẩm Dao thành thật cúi đầu nhận sai. Sở Cẩm Nhàn thấy nàng biết lỗi, thái độ nhận sai thì mới thư thái một chút, mịm mề đề điểm:

“Trái tim mỗi người đều là thịt, muội đi lại trước mặt mẫu thân nhiều một chút, người sẽ nhìn tới muội. Tỷ sắp xuất giá rồi, phụ thân hàng năm cũng không ở nội trạch, muội phải tính toán cho mình mới được”

Sở Cẩm Dao làm sao có thể không hiểu. Sở Cẩm Nhàn là mong nàng thân thiết với Triệu phu nhân, làm nũng ngốc nghếch, về sau mới có thể có ngày tốt đẹp. Đạo lý này Sở Cẩm Dao cũng hiểu được, chỉ là nàng thật sự

làm không được. Như vậy là tính kế lên kế mấu thì cũng thôi, nhưng Triệu phu nhân vẫn là thân sinh mấu thân đó...

Lời muốn nói Sở Cẩm Nhan đã nói hết, sau này cũng không tiện nhắc nữa. Nói chuyện một hồi đã tới viện của Sở Cẩm Nhan, nàng dừng lại rồi lại nói với Sở Cẩm Dao.

“Ba mươi lượng kia muội giữ cho kĩ, nội trạch chi tiêu nhiều lắm”

Nàng muốn Sở Cẩm Dao nghĩ cách tích góp thêm tiền bạc, nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, Sở Cẩm Nhan cũng không nghĩ ra thêm cái gì giúp Sở Cẩm Dao tích bạc được cả. Cuối cùng chỉ có thể thở dài.

“Muội bây giờ chịu đựng một chút, ngày sau sẽ càng tốt”

Ngày sau sẽ càng tốt? Sở Cẩm Nhan cũng không dám chắc chắn. Nếu chỉ có mình Sở Cẩm Dao thôi, Sở Cẩm Nhan cũng không cần lo lắng đến như này, nhưng ở nhà còn có một người khác là Sở Cẩm Diệu. Trước kia quan hệ giữa Sở Cẩm Nhan và Sở Cẩm Diệu rất lạnh nhạt, hiện tại biết Sở Cẩm Diệu là giả, càng không có nhiều tình cảm nữa. Nàng làm sao mà không hướng về muội muội ruột thịt của mình cơ chứ? Nhưng mà Sở Cẩm Diệu lại quá tiểu nhân, miệng lại lạnh lẽu mau mắn, thiên thời địa lợi nhân hòa Sở Cẩm Diệu đều chiếm được, Sở Cẩm Nhan thật sự khó mà an lòng được.

Sở Cẩm Dao hiểu rõ lòng Sở Cẩm Nhan rồi, nàng chỉ mỉm cười với Sở Cẩm Nhan.

“Tỷ tỷ không cần nói nữa, muội hiểu rồi. Tiền bạc là vật chết, người là sống. Người còn có thể bị vật chết làm khó hay sao? Tỷ yên tâm theo dõi hồi môn cho tốt là được, đừng nhọc lòng lo nghĩ cho muội nữa”

Sở Cẩm Nhan biết nhiều lời vô ích, gật đầu nói.

“Được rồi, bây giờ muội cứ về trước đã. Nhưng lần sau không được như vậy nữa, muội phải ở trước mặt mẫu thân tranh sủng, nếu không cái gì tốt đều bị người kia vơ hết rồi”

Sở Cẩm Dao cười như không, sau đó chia tay Sở Cẩm Nhan ở ngã rẽ. Sở Cẩm Nhan về phòng, còn Sở Cẩm Dao về Triều Vân Viện hẻo lánh của mình.

Đợi tới nơi không có người nào rồi, Sở Cẩm Dao ra lệnh Đinh Hương đi xa xa mình, rồi nhỏ giọng nói với Tần Nghi.

“Tề Trạch, hai tỷ tỷ của ta đều là người tốt cả”

Tần Nghi cười nhẹ.

“Nàng chỉ có chút tiền đồ vậy à? Nàng ta nói đúng, tình huống của nàng lúc này không tốt lắm.”

“Nhưng mà có một người nguyện ý vì ta suy nghĩ, như vậy không tốt sao?” Sở Cẩm Dao nói, “Về sau sẽ càng ngày càng tốt”

Đây là lần đầu tiên Tần Nghi nhìn thấy người như vậy, rõ ràng là không nơi nương tựa, còn có thể son sắt mà nói về sau sẽ ngày càng tốt.

Những người Tần Nghi quen biết, chỉ vì một chút lợi rất nhỏ mà có thể trở mặt thành thù, sau lưng đâm người một cái. Từ năm năm tuổi, hắn đã sống trong thế giới người này tính kế người kia. Hắn không ngờ được, một người sống sâu trong nơi hào môn, không hiểu nhiều, vậy mà còn có thể nói ra lời nói ngây thơ bậc này.

Tần Nghi ngừng một hồi lâu, cuối cùng vẫn không nhẫn tâm chọc thủng ảo tưởng của nàng về sau. Chỉ đành nói:

“Sẽ”

Hắn cũng hy vọng Sở Cẩm Dao có thể vĩnh viễn lạc quan như vậy.

“Tề Trạch, người còn nhớ rõ việc phụ thân nói về thái tử sao?”

Tần Nghi ngừng một chút, trầm thấp ừm một tiếng.

“Dám trước mặt mọi người bắn chết cung nữ, ta cảm thấy tuổi của người cũng không lớn”

“Hử?”

Giọng nói của Tần Nghi lập tức sắc bén.

“Nàng nói gì cơ?”

“Ta cảm thấy ta đoán không sai, bởi vì ngài ấy bắn chết cung nữ kia trước mặt nhiều người như vậy. Hắn là trong lòng ngài ấy, trống quân là vật cực kì thiêng liêng. Có thể ngài ấy là người cực kì chính trực rộng rãi”

Sở Cẩm Dao nói xong, đợi một chút liền hiếu kỳ nói:

“Sao người không phản bác ta? Ta biết người muốn nói bởi vì ngài ấy là thái tử, nhưng mà không phải cứ là thái tử thì có thể phản kháng hoàng thượng hoàng hậu được. Ta đoán ngài ấy tuổi còn trẻ, chính vì điểm này. Ngài ấy thà đi biên quan cũng không chịu thua hoàng hậu, vẫn là tính cách của một đứa trẻ”

Sở Cẩm Dao nghe thấy ngọc bội của mình hừ lạnh mà rằng:

“Vậy còn nàng thì sao? Ta nói nàng đi tìm Triệu phu nhân làm nũng, nàng đi sao?”

“Ta không đi”

Tần Nghi hừ một tiếng, Sở Cẩm Dao có phần xấu hổ. Sau đó muốn vớt vát lại mặt mũi của mình nên nói vội:

“Đó là vì từ nhỏ ta đã bị ôm nhằm rồi, ta không thể lớn lên trước mặt mẫu thân. Không thể đúng tình hợp lý mà làm nũng, muốn đông muốn tây. Nhưng mà Thái Tử lớn lên trong cung, ngài ấy cùng ta không giống nhau”

“Không có gì khác”

Tần Nghi thở dài rất nhẹ, không để Sở Cẩm Dao nghe được.

“Hoàng hậu không phải thân mẫu của hă, là dì”

“Dì?”

Sở Cẩm Dao hoàn toàn chấn kinh rồi. Nàng biết triều đình có hoàng thượng, hoàng hậu và thái tử. Nhưng mà những quý nhân trong truyền thuyết đó sống như thế nào, có cuộc sống ra sao cùng quan hệ trong đó, nàng không thể hiểu được.

Tần Nghi nói một câu như vậy thì không muốn nhiều lời nữa. Sở Cẩm Dao không chờ được đáp án nàng muốn, trong lòng có chút thất vọng. Đột nhiên nàng nghĩ đến một chuyện.

“Ai, Tề Trạch... làm sao người biết nhiều như vậy?”

“Chỉ cần hỏi thăm chút là biết”

Tần Nghi nói xong, có ý giáo huấn nàng mà nói:

“Nàng chỉ cần động não một chút”

Tần Nghi cảm thấy, tin tức hă lộ ra quả thật quá nhiều. Nếu như Sở Cẩm Dao nhờ những thứ này mà đoán được thân phận của hă, hă cũng sẽ thừa nhận.

Mà Tần Nghi quả thật suy nghĩ quá nhiều rồi. Sở Cầm Dao nghe thấy Tần Nghi ám chỉ xong, cẩn thận suy nghĩ thật kỹ rồi nói:

“Cũng đúng, sau này ta còn phải sống ở Hầu phủ rất lâu. Làm sao như trước mà cái gì cũng không hiểu được. Cám ơn người nhắc nhở, về sau ta cũng nên hỏi thăm sự tình của giới quyền quý, không thể luôn dựa vào người được”

Tần Nghi nói không nên lời, Sở Cầm Dao thấy hần không nói gì, còn tưởng hần đang ngượng ngùng nên cố ý lặp lại lần nữa.

“Cám ơn”

“Không ơn cảm ơn ta, ta không nhắc nhở nàng cái gì”

...

Sở Cầm Dao cảm thấy nói chuyện phiếm với Tần Nghi quả thật quá khó khăn rồi.

Khó khăn trở về Triều Vân Viện, Sở Cầm Dao phân phó người mở rương lấy Vân Cẩm ra, thuận tiện khóa ba mươi lượng bạc này lại. Đợi đến khi nhóm nha hoàn không chú ý, nàng mới lặng lẽ hỏi Tần Nghi.

“Ba mươi lượng thật sự không nhiều sao?”

Tần Nghi nói:

“Ta cảm thấy ba mươi lượng không phải là tiền”

“Người... người này...”

Sở Cầm Dao định nổi giận, kết quả lại phì cười.

“Người sao có thể như vậy chứ”

Tần Nghi không phản bác, trong tâm tưởng của hắn, ba mươi lượng bạc... còn chưa có ai dám đưa trước mặt hắn. Sở Cẩm Dao mở túi ra, ngón tay sờ trên ánh sáng bạc nơi mấy lượng bạc sáng lên. Sở Cẩm Dao mang theo một chút cảm thán, nói với Tần Nghi.

“Một tháng trước, một năm ta không cầm được mười đồng nữa. Hiện giờ lại cảm thấy ba mươi lượng không đủ dùng. Nhân sinh gặp gỡ, có phải là rất kì quái hay không?”

Tần Nghi lấp bắp kinh hãi.

“Nàng..”

“Ta không sao, đây thật sự không cần cái gì kiêng kị cả. Dù sao từ nhỏ ta thật sự là người nghèo. Bỗng nhiên về lại cố hương phú quý, lòng vẫn không tránh được sợ hãi”

Sở Cẩm Dao cười nói:

“Nghèo cũng không có gì sai, lười biếng tham lam mới xấu, không phải sao?”

Tần Nghi luôn cảm thấy cô nương trước mặt này hắn có thể nhìn thấy mọi điểm, vậy mà có những lúc không ngờ được mà làm ra những chuyện khiến hắn kinh ngạc. Tần Nghi đáp trả nàng, lần này giọng điệu cũng có phần cảm thán:

“Ta đã gặp rất nhiều người, giàu có lên thì bỏ nương tử bỏ nhi tử. Ngại bần yêu phú, không chịu thừa nhận quá khứ của bản thân. Nàng so với họ lại thản nhiên như vậy, như vậy rất tốt, mạnh mẽ hơn rất nhiều so với người thay thế nàng kia”

Sở Cẩm Dao nghe khen ngợi cười cong cong cả đôi mắt, nàng có chút then thùng, đành thay đổi đề tài:

“Chỉ có ba mươi lượng này là không được, người ta có câu tăng thu giảm chi. Nhưng mà ta thu vào không bao nhiêu, ta cần phải nghĩ giải pháp kiếm tiền mới được”

Tần Nghi lại cảm thấy khác.

“Đây thì chẳng phải chuyện gì lớn, về sau tự nhiên sẽ có thôi”

“Người còn cảm thấy trên trời sẽ rơi bạc xuống cho ta sao?” Sở Cầm Dao cười, “Người rõ ràng là rất thông minh, vậy mà đôi khi lại thật cố chấp. Ta cũng không phải tiểu hài tử, làm sao tin mấy chuyện như vậy? Huống hồ ta không chỉ tính riêng ta, ta còn phải giúp đỡ tử tử một phen. Đúng rồi, đại tử đối xử với ta cũng rất tốt về sau ta còn phải báo đáp nàg”

Sở Cầm Dao nói xong liền nhắm mắt.

“Một văn tiền làm khó anh hùng, ta hiện tại hiểu rõ rồi, vì sao lại khó kiếm tiền như vậy chứ”

Sở Cầm Dao đợi lâu, không nhận được hỏi:

“Sao người không nói gì vậy?”

“Ta nói rồi.”

Ngữ khí của Tần Nghi rất không tốt.

“Nàng cũng không nghe ta”

Sở Cầm Dao chạy nhanh, “ai” một tiếng. Sơn Trà đứng ngoài vệt báo:

“Kim chỉ đã đem tới rồi ạ”

“Được, ta ra ngay”

Sở Cẩm Dao còn ở bên trong phòng để đồ, không cho phép nha hoàn đi vào. Nàng và Tần Nghi mỗi người một câu, đã quên mất bên ngoài kia có người. Sở Cẩm Dao đứng dậy, cất đi hộp gỗ có chứa ba mươi lượng bên trong, nói khẽ với Tần Nghi:

“Ta ra ngoài đây, người đừng nói chuyện”

NGỌC BỘI THÁI TỬ GIA

Cửu Nguyệt Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Nguy Hiểm Tính Mạng

Edit: Niệm phu nhân

Viện của Sở Cẩm Dao, phía đối diện có năm gian phòng kín đáo. Phía đông và tây đều có sương phòng. Phía nam còn có một phòng nhỏ ngược lại. Trước chính phòng, ngoài mấy viện nhỏ hai bên, còn có ba gian nhỏ, gọi là mái hiên. Trong chính phòng của Sở Cẩm Dao, phía đông là thư phòng, phía tây là phòng ngủ. Sở Cẩm Dao ngủ tại phòng đầu tiên phía tây, còn gian giữa là nơi bình thường nàng sinh hoạt. Chính đường ở giữa không dùng được nên mái hiên bên này, Sở Cẩm Dao có thiêu thừa may vá, hay gặp hạ nhân đều là ở nơi này.

Hiện tại Đinh Hương và Thu Cúc đã mang kim chỉ đến, đứng ở dưới mái hiên chờ Sở Cẩm Dao. Ngón tay của Thu Cúc lưu luyến sờ sờ Vân Cẩm, hỏi:

“Tiểu thư, vải này có mười trượng, quần áo nếu như muốn gặp khách thì may cần tinh tế một chút. Ít nhất là hai trượng. Áo ngoài cũng tầm một trượng. Mà ngoài quần áo ra còn phải may những thứ linh tinh khác, chúng ta tự mình cắt may hay là giao cho phòng thiêu thừa đây?”

Một cây Vân Cẩm tầm mười trượng, chỉ may một bộ xiêm y cũng đã dùng hết một phần ba. Trong lòng Sở Cẩm Dao cảm thấy tiếc, nhưng nàng vẫn hiểu rằng phàm là tiểu thư quý tộc, váy áo đều là như này. Nàng còn phải đi gặp cô cô, làn váy còn phải xếp thành bảy nếp, nếp gấp cũng cần tinh tế, cứ vậy tính ra. Nếu may hết cũng phải hết ba trượng, nếu cắt may sai thì mất càng nhiều.

“Chúng ta tự mình cắt đi, nếu tự mình cắt sẽ tốt hơn chút.”

“Vâng.”

Đình Hương và Sơn Trà đáp, rồi lấy kéo ra. Sở Cẩm Dao gọi các nàng lại,

“Cầm chậm thôi, nếu cắt ở giữa sẽ lãng phí vải nhiều. Cắt xong rồi hai bên còn dư cũng chỉ may được hồng bao mà thôi, đưa thước cho ta”

Sở Cẩm Dao cầm thước đo, nghiêng thước đo rồi nói: “Thử cắt như vậy”

Sơn Trà chần chừ: “Thế có ổn không ạ? Nguyên liệu tốt như vậy đừng để cắt hỏng mất.”

“Không đâu, trước kia ta đã thử qua rồi”

Sở Cẩm Dao trước đây trong nhà khó khăn, một cây vải dùng rất nhiều năm. Quần áo trong nhà đều là nàng may vá sửa sang, dần dần nàng luyện được một tay cắt may thuần thục. Làm sao để vải cắt đẹp và tiết kiệm nhất, nàng rất tự tin có thể làm được.

Sơn Trà vẫn không chịu làm, chỉ có Đình Hương dựa theo chỉ dẫn của Sở Cẩm Dao phác họa rồi cắt. Sở Cẩm Dao và Đình Hương cùng nhau làm, mấy nha hoàn nhị đẳng cũng lên giúp, chẳng mấy chốc đã cắt xong áo ngoài.

Nhị đẳng nha hoàn tên Kết Ngạnh tán thưởng.

“Đúng là cắt đẹp hơn, quan trọng là dư lại vải rất nhiều, về sau cắt may cái gì cũng được cả. Nếu như thật sự làm nhỏ vải rồi, chỉ có thể cắt may đồ nhỏ nhỏ như hồng bao các loại”

Sở Cẩm Dao nói: “Đây mới là bên ngoài thôi, bên trong còn cần đồ khác phối với nó. Đinh Hương, người đi lấy vải màu trắng nhỏ tới đây, ta nhớ còn dư lại một ít”

Sau khi Đinh Hương ôm đồ lên, mấy nha hoàn vây quanh lại dùng tay ước lượng vải dẹt rồi hỏi:

“Tiểu thư, chỗ này đủ sao?”

Sở Cẩm Dao ước lượng bằng tay một chút, nói một cách chắc chắn: “Đủ.”

Đinh Hương và Kết Ngạnh không biết phải làm sao, nên Sở Cẩm Dao nói làm gì thì làm nấy, cuối cùng thật sự cắt ra được vừa đủ vải.

Kết Ngạnh tự đáy lòng nói: “Tiểu thư, người thật khéo tay”

Kế tiếp là váy, Sơn Trà hỏi: “Đây là vải nền hoa tím, nếu làm áo khoác không nói, nhưng làm váy thì có phải màu sắc quá chìm, không thể nổi bật không?”

Sở Cẩm Dao cũng đang lo lắng điều này, nàng nhìn kỹ vải dẹt cùng hoa văn một lúc, mới nói: “Đầu tiên cứ cắt ra đã, đến khi xếp nếp váy sẽ nghĩ cách khác”

Sau khi cắt vải rồi, Sở Cẩm Dao cầm một mảnh ngồi bên cạnh. Nàng dùng tay xếp lớp, thử xem nếu xếp lại thì nếp gấp ra sao, sau đó rút một chút sa tanh ra, bắt đầu làm gì đó. Đinh Hương và Kết Ngạnh đang ở gần, đột nhiên Kết Ngạnh khẽ kêu một tiếng:

“Tiểu thư”

Bọn nha hoàn đều ngẩng đầu, Kết Ngạnh vây quanh nàng, cầm lấy nếp gấp Sở Cẩm Dao đã khóa lại. Sở Cẩm Dao làm nếp gấp trên vải màu

tím, kéo dài tới đầu gối thì làm tua ra. Kéo dài xuống dưới, làm thành đầu nhọn, bên trong còn từa một ít vải ra làm thành tua. Kết Ngạnh nhìn mà thích vô cùng.

“Đẹp quá, giống như không tước xòe đuôi vậy. Sau khi may xong nếp gấp rồi, làm thêm một đường viền, nhất định mỗi bước đi như không tước vậy, quá đẹp rồi.”

Bọn nha hoàn đều chạy tới vây xem, Sở Cẩm Dao dạy các nàng làm sao làm, sau đó làm biên. Mấy nha hoàn khéo tay nhìn một lần đã biết làm, còn mấy người đầu óc chậm chút sẽ không nhớ được. Sở Cẩm Dao trái phải đều có người, thỉnh thoảng có mấy nha hoàn cầm váy lại hỏi.

“Tiểu thư, làm như vậy phải không ạ”

Sở Cẩm Dao chỉ đạo từng người một, mái hiên vậy mà náo nhiệt hẳn. Sở Cẩm Dao làm rất nhanh, chẳng mấy chốc đã làm xong váy. Nàng lo lắng Tần Nghi ngồi xem nhàm chán, cầm một mảnh Vân Cẩm và đồ vật cần thiết, rồi nói:

“Ta có phần mệt, vào trong nghỉ một lát.”

“Để em hầu hạ tiểu thư.” Kết Ngạnh đứng dậy, nói: “Tiểu thư, nếu người mệt mỏi thì không cần cầm theo vải vóc làm đâu, cứ giao cho chúng ta đi”

“Không sao đâu, ta vừa cầm vừa may là được rồi”

Kết Ngạnh cầm theo sọt chỉ, theo Sở Cẩm Dao vào trong dãy nhà phía tây, đặt xuống giường bên cạnh cửa sổ. Sở Cẩm Dao nói: “Ta nghỉ ở đây là được rồi, người ra ngoài thiêu thừa may vá với họ đi.”

Kết Ngạnh do dự, nhưng cuối cùng vẫn bị Sở Cẩm Dao đuổi đi. Bây giờ trong phòng không có ai, Sở Cẩm Dao mới nhẹ nhàng hỏi: “Người còn

đó không?”

Hắn còn có thể đi đâu chứ, Tần Nghi bất đắc dĩ nói: “Có, làm sao rồi?”

“Vừa rồi người đông, ta không tiện nói chuyện. Có phải người rất nhàm chán không?”

Tuy rằng ngọc bội ở trước ngực Sở Cẩm Dao, nhưng trong phòng nàng không thể khi nào cũng không có người. Cho nên lúc Sở Cẩm Dao ra ngoài, Tần Nghi ngoài đợi ra, cái gì cũng không thể làm.

Tần Nghi cũng cảm thấy nhàm chán, hắn có bao giờ quan tâm đến chuyện y phục của mấy cô nương bao giờ đâu. Đừng nói đến việc nhìn các nàng thiêu thùa may vá. Chỉ là hiện tại hắn không thể quay về được, chỉ có thể bên cạnh Sở Cẩm Dao, vậy hắn còn có thể nói gì chứ?

Sở Cẩm Dao nói: “Ta cảm thấy ngày trôi qua của tiểu thư khuê các thật quá nhàn hạ. Hôm nay may mà còn phải may y phục nên có chuyện làm, mấy ngày trước không có gì làm, thật là lãng phí thời gian”

Tần Nghi tỏ vẻ tán đồng, trên đường đi hắn đều là suy nghĩ làm sao có thể quay về thân thể của mình. Ở vùng Đại Đồng hắn còn rất nhiều việc cần làm, vậy mà giờ chỉ có thể ở đây, bởi một đám nữ tử hậu trạch giết thời gian qua ngày.

Tần Nghi cảm thấy rất bất lực, nhưng mà lúc này hắn nhìn thấy một đoạn vải qua tay của Sở Cẩm Dao, đôi tay nàng linh hoạt nhẹ nhàng đã làm tốt vải dệt, Tần Nghi cứ lảng lảng nhìn như vậy, vậy mà cảm thấy thật xinh đẹp. Trong lòng cảm xúc khó chịu bất lực cũng dần tiêu tan mà bình ổn.

Sở Cẩm Dao cầm vá xoay biên, chỉ cần một chút kỹ thuật đã có thể khóa lại. Tần Nghi nhìn một lúc, nói rằng: “Nàng khéo tay hơn họ rất nhiều, đường may cũng chỉnh tề, tốc độ còn nhanh”

“Chuyện này có gì đâu” Sở Cẩm Dao nói: “May vá quần áo, ta đều làm quen rồi. Nhưng mà thiêu thùa, ta cảm thấy rất mất mặt. Nếu y phục chưa hoàn thành trước khi cô cô đến, phải thiêu khăn tay... ta sẽ bị lộ rồi. Cô nương lớn nhà người ta từ nhỏ đã học thiêu thùa may vá, ta làm sao bây giờ?”

Sở Cẩm Dao đột nhiên hỏi Tần Nghi: “Người biết thiêu thùa không?”

Sở Cẩm Dao làm Tần Nghi phòng ngừa không kịp, hãnh cười một chút, chậm rãi hỏi lại: “Nàng cảm thấy sao?”

Sở Cẩm Dao không bị giọng nói lạnh tanh của Tần Nghi dọa sợ, còn cười nói:

“Ta còn tưởng người cái gì cũng biết, không có cái gì có thể làm khó được người cơ.”

Tần Nghi muốn trợn trắng mắt, không muốn để ý nàng. Nhưng mà Sở Cẩm Dao làm hãnh phân tâm, vậy mà tâm tình cũng trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều.

Sở Cẩm Dao bỏ lại kim chỉ vào trong sọt, cầm ngọc bội xuống rồi đoan trang đi đến giường bên cạnh cửa sổ. Nàng hiện tại thân phận là hầu môn tiểu thư, trong lúc làm y phục nếu nhàm chán, có thể quăng cho nha hoàn làm. Nàng nhìn ngọc bội rồi hỏi:

“Có phải mấy ngày nay, tâm trạng của người không tốt không?”

Tần Nghi không ngờ rằng, Sở Cẩm Dao vậy mà nhìn ra được. Hãnh dưỡng tính tình quả thật càng sống càng thụt lùi.

Nếu Sở Cẩm Dao đã nhìn ra, Tần Nghi cũng không cần phải che giấu nàng, đành trầm trầm than một câu: “Đúng vậy”

Sở Cẩm Dao cảm thấy trong lòng thật phức tạp, mấy ngày nay luôn là Tần Nghi dạy nàng nên thế nào, nên làm gì, cũng không ngờ rằng Tần Nghi mặc dù giúp nàng... nhưng chính hắn cũng mang tâm sự riêng.

Sở Cẩm Dao rất cảm động, nàng cầm ngọc bội lên định hỏi chuyện, đột nhiên kinh ngạc mà hít một tiếng.

“Tại sao dây đỏ lại mất một nửa?”

“Đây là điều ta lo lắng” Tần Nghi nói: “Ta có dự cảm, nếu như phần đỏ trong ngọc biến mất, mà ta còn chưa dưỡng tốt... ta chỉ sợ không thể sống nổi nữa”

Sở Cẩm nghe xong mới thất thanh nói:

“Làm sao có thể??”

Tần Nghi khó tránh mệt mỏi mà thở dài, giống như là không thể nắm chắc được.

“Ta cũng đâu biết rõ, nhưng ta dự cảm là như vậy”

Sở Cẩm Dao cứng họng, nàng cầm ngọc bội lên nhìn kĩ. Quả thật chỉ đỏ bên trong đã vơi đi ít nhiều. Nhìn như vậy, nếu chỉ đỏ biến mất khả năng không có việc gì xảy ra, nhưng nếu không ổn thì sao? Sở Cẩm Dao không nói nên lời, nàng tuy rằng mới quen biết Tần Nghi không được mấy ngày, nhưng trong lòng đã coi Tần Nghi như người thân mà đối đãi... Trong lúc nàng gian nan nhất, chỉ có Tần Nghi chịu đưa tay kéo nàng đi. Nàng trong nhà không có địa vị gì, chính là Tần Nghi bên cạnh nàng nói chuyện cùng nàng. Cho dù hắn không có thân thể, thậm chí còn không là người. Nhưng trong lòng Sở Cẩm Dao, hắn so với huyết mạch thân nhân còn quan trọng hơn rất nhiều. Sở Cẩm Dao cảm thấy nàng với Tần Nghi nói nói cười cười, cùng nhau trôi qua như vậy thật tốt. Nhưng chưa bao giờ nghĩ đến, Tần Nghi vậy mà có một ngày sẽ rời đi.

Không khí đột nhiên trầm trọng làm người ta không thở nổi. Sau khi yên lặng qua đi, Sở Cẩm Dao mới hỏi khẽ:

“Ta có thể giúp người sao?”

Tần Nghi nghe xong lời này, vậy mà kinh ngạc. Mất một lúc sau mới bật cười.

“Không liên quan đến nàng”

“Làm sao mà không liên quan được?” Sở Cẩm Dao nói: “Nếu người đầu thai trong ngọc bội của ta, thì chúng ta là người một nhà. Chúng ta đã ở cùng nhau lâu như vậy, nói không quan hệ là không quan hệ hay sao? Nếu như ta không thể giúp người thì thôi, nhưng mà hiện tại rõ ràng là người có yêu cầu. Nếu như ta không làm thì ta có phải người hay không?”

Tần Nghi nghe xong mấy lời này lại âm thầm nhíu mày.

“Nàng biết ta là người như thế nào sao? Lời nói bậy bạ này mà dám nói?”

Còn cái gì là người một nhà, trên đời này sợ không có ai dám nói đi.

“Ta biết nha, người là sinh linh ở trong ngọc bội. Nếu như người thức tỉnh bên trong ngọc bội của ta, vậy là chúng ta có duyên phận”

Câu trước chỉ làm Tần Nghi sợ hãi thì câu sau thiếu chút nữa làm hấn tức chết. Tần Nghi nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Ta nói, ta không phải yêu quái”

Cái gì mà nói hấn là sinh linh.

“Vậy người là cái gì?”

“....”

Cuối cùng Tần Nghi vẫn bị bại trận.

“Nói đi nha, người rốt cuộc là cái gì?”

Sở Cẩm Dao còn cảm thấy người này thật khó hiểu, nàng nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Ta nói người là sinh linh, người còn không thừa nhận. Thật ra linh quái cũng không có gì mất mặt. Người xem ta còn lớn lên ở cảnh cơ cực, ta cũng không cảm thấy mất mặt”

Tần Nghi quyết định giả vờ điếc, không nghe không thấy không biết gì hết. Hẳn thật sự gần đây tu tâm dưỡng tính thật sự tiến bộ quá nhiều. Nếu như trước đây, làm sao có ai dám oán trách hay cãi lại Thái Tử gia?

Không sai, Tần Nghi, là thái tử đương triều. Bởi vì sự kiện bắn chết cung nữ mà thái tử điện hạ nổi danh một phen.

Tác giả nói: Tuy rằng tất cả mọi người đều biết Tần Nghi là thái tử, nhưng bây giờ mới chính thức công bố thân phận nha, chúng ta giả vờ ngạc nhiên một chút nào...

NGỌC BỘI THÁI TỬ GIA

Cửu Nguyệt Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tương Trợ Lẫn Nhau

Edit: Niệm phu nhân

Tần Nghi bị tổng cổ đến biên cảnh Đại Đồng, nhóm thái phó nội các lo lắng không thôi, còn hấn lại nhắm mắt làm ngơ. Hấn cảm thấy chịu không nổi đôi câu nam nữ kia nữa.

Biên quan kham khổ, phòng thủ một giây cũng không thể lơ là. Tần Nghi dẫn người xuất quan rất nhiều lần truy sát quân Mông Cổ. Tháng giêng này, khi đàn khí Mông Cổ quấy rầy bá tánh, cướp giết được tài sản liền chạy, hấn mang quân đuổi theo trăm dặm. Tính bao vây quân Mông Cổ lại diệt cỏ tận gốc, chỉ là nhân lúc hấn không chú ý thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tần Nghi cảm thấy, mình bị thương lần đó quả thật rất nghiêm trọng. Hấn sợ tiếp theo không có ai giúp đỡ, tổng binh Đại Đồng không có gan lớn như vậy, hấn là sợ tin tức mình hôn mê bất tỉnh truyền về hoàng thành.

Hoàng hậu chỉ sợ năm mơ cũng muốn có ngày này đi. Năm đó nàng nhân lúc tỷ tỷ bệnh nặng có thể gian dữu cùng tỷ phu. Tần Nghi đã không còn ôm chút hi vọng nào với cặp nam nữ này nữa rồi.

Sở Cẩm Dao giáo huấn ngọc bội của mình xong, cảm thấy đối phương đã nghe lời rồi mới nói tiếp.

“Người giúp ta nhiều việc như vậy, chuyện của người cứ giao cho ta đi. Ta suy đoán mấu chốt là từ ngọc bội này. Ta nghe Tô mẫu nhắc mãi, nói năm đó có một vị đạo sĩ thao thao bất tuyệt, đưa ngọc bội cho ta xong là

đọc bài thơ gì đó. Chờ đến khi phụ mẫu chạy ra ngoài chỉ thấy một mảng mênh mông tuyết phủ, ta đoán ngọc này chắc hẳn có gì thần thông. Nói không chừng chỗ khác có bán loại ngọc này đó. Không cần biết bao nhiêu tiền, chúng ta có thể mua trở về, thử xem người có thể đổi qua hay không”

Nghe thấy đầu ra đó, Tần Nghi vốn dĩ cảm thấy Sở Cẩm Dao không thể giúp mình được cái gì, nhưng nàng lại chân thành giúp hẳn tính toán như thế, vậy mà Tần Nghi nói không nên lời cự tuyệt. đành phải đáp cho có lệ.

“Được”

Nhưng trong lòng hẳn lại suy nghĩ, phải nghĩ cách tiếp xúc với thân tín của hẳn ở Đông cung thôi, để cho bọn họ thay hẳn tìm loại ngọc dưỡng hồn này.

Sở Cẩm Dao vắt hết óc suy nghĩ xem nơi nào có nhiều loại ngọc. Hay là tìm một người có kiến thức để hỏi thăm tin tức của ngọc bội dạng này? Lúc trước đạo sĩ kia cho nàng một khối, theo lẽ thường mà nói, ngọc này luôn có đôi. Không thể là bản đơn lẻ được.

Còn việc tìm được rồi làm sao mua...

Sở Cẩm Dao từ chối suy nghĩ việc này, nhất định sẽ có biện pháp thôi.

Sở Cẩm Dao yên lặng thờ dài, Tần Nghi nghe thấy liền hỏi:

“Làm sao rồi? Sao lại than ngắn thờ dài?”

“Ta đang sàu chuyện sinh kế ngày sau”

Tần Nghi phì cười, Sở Cẩm Dao trừng mắt liếc hẳn một cái, nghiêm túc nói: “Đừng cười, ta đang nghiêm túc suy nghĩ chuyện này đó. Ta muốn tiếp tế cho tử tử, còn phải mua ngọc cho người rồi phải vì ngày sau mà tính

toán, nhà cao cửa rộng thì thu chi trong viện cũng không nhỏ. Người ta bảo có tiền mua tiên cũng được, còn có người nói nghèo hèn không có bạc thì vợ chồng trong gia đình còn chẳng êm ấm nổi. Ta hiểu được không có bạc thì làm việc gì cũng vất vả. Con đường ngày sau của ta còn rất dài, không thể trông cậy vào hai mươi lượng bạc hàng tháng kia sống qua ngày được. Nhất định phải nghĩ cách tạo cho mình một khoản tiền thu, còn về phía Tô gia, ta không nghĩ đến việc trả đũa gì cả. Cũng không thể như thánh nhân không oán không hận họ, vậy thì từ nay đường ai nấy đi, chúng ta không ai quấy rầy lẫn nhau, không gặp lại là tốt rồi.”

“Vậy nàng tính làm gì?”

Tần Nghi rất có hứng thú hỏi nàng.

“Ta cũng chưa biết, đều nói tặng thịt cá không bằng dạy người đan lưới. Ta có thể cho tỷ tỷ tiền một hai lần, nhưng không thể chu cấp cho nàng cả đời được. Không bằng tìm cho nàng một công việc, để gia đình họ tự thu xếp với nhau. Nói đi nói lại, nếu ta có một cửa hàng thì tốt rồi, một công đôi việc. Nhưng ta nghe nói chỉ có lúc gả chồng, các trưởng bối mới đưa cho cô nương cửa hàng làm của hồi môn mà thôi. Ta cũng không thể gả chồng ngay được, a... người cười cái gì?”

Tần Nghe dừng cười, cố ý nói: “Nàng bây giờ đã muốn gả cho người, cũng quá sớm đi”

Mỗi nam nhân đều thích trêu ghẹo nữ hài, cho dù Tần Nghi là thái tử quý hóa cũng chẳng thoát khỏi thói hư này. Sở Cẩm Dao bị nói phát bực, cầm lấy ngọc bội muốn quăng đi. Tần Nghi vội vàng nói:

“Được rồi, được rồi... không đùa nàng nữa. Ta cảm thấy nàng thích hợp nhất là quản lí quầy tơ lụa”

Trong âm thanh của hắn còn mang theo ý cười, rõ ràng là cố gắng nhịn cười. Nhưng khi hắn nói những lời này, lại làm người ta cảm thấy nghiêm

túc, không tự chủ mà tin tưởng hẳn, phảng phất như những gì hẳn nói ra đều có thể thành hiện thực.

Sở Cẩm Dao không tự chủ mà tín nhiệm Tần Nghi. Sau khi Tần Nghi vừa nói, Sở Cẩm Dao đã thấy như chuyện thành rồi. Nàng rõ ràng quen thuộc nhất là làm y phục, bình thường không có cơ hội, nhưng bây giờ nàng tiếp xúc đều là vải quý, nếu có quây tơ lụa, nhất định là sẽ rất phát đạt. Hơn nữa tỷ tỷ cũng có thể đến quầy hàng, giúp nàng kiếm tiền.

Sở Cẩm Dao đột nhiên cảm thấy không đúng, bất đắc dĩ mà nhìn về phía ngọc bội.

“Ta bị người dắt mũi rồi, cái gì gọi là thích hợp quần quây tơ lụa? Ta còn cảm thấy ta thích hợp quần tiền trang nha!! Nhưng mà làm gì có người cho ta quần chứ?”

Tần Nghi bị chọc đến cười lớn, Sở Cẩm Dao nghe xong trong lòng cảm thấy người này thật vô lí, nàng đào tim đào phổi nói cho hẳn nghe. Vậy mà hẳn ngoài cười cười ra chỉ có cười... khó khăn lắm chờ Tần Nghi cười đủ rồi, hẳn thỏa mãn thu lại ý cười, thanh âm không hề để ý, nhưng nói năng thì hết mực thông dong: “Sẽ có”

Lời này nàng thích nghe, Sở Cẩm Dao xì một tiếng rồi cũng cười theo.

“Cám ơn lời chúc của người, nếu như có loại người coi tiền như rác này xuất hiện, ta nhất định sẽ đổi một dây đeo bằng vàng cho người.”

“Làm càn.”

Tần Nghi tuy nói vậy, nhưng trong giọng nói lại không nén được ý cười.

Ánh nắng mặt trời tràn theo khung cửa vào phòng, nhuộm tây gian thành một khoảng hoàng kim. Sở Cẩm Dao ngồi trong ánh dương ấm áp,

vừa cười vừa viền hoa cho xiêm y. Bàn nhỏ trong tầm tay nàng, chính giữa ngay đó là một khối ngọc bội, trắng trẻo hơi ửng hồng.

Không quá mấy ngày, Sở Cẩm Dao trong lúc thỉnh an lão phu nhân, thì nghe được bà nói:

“Châu nhi gửi thư nói, bà bà của nàng biết nàng muốn về nhà nên cố ý chăm sóc cho nàng đi nhanh về nghỉ ngơi. Hoài Lăng Quận Vương Phủ cách Thái Nguyên chỉ một ngày, nàng đi nhanh hẳn là tối mai có thể đến nơi.”

Các tiểu thư nghe xong đều kinh hãi.

“Cô cô về sớm như vậy sao?”

So với dự tính sớm tận mười ngày, xiêm y phục sức của các nàng còn chưa chuẩn bị xong nữa.

“Đúng vậy.”

Sở lão phu nhân gật đầu.

“Cô cô của các con sắp về rồi, nếu như có gì muốn chuẩn bị cho cô cô thì giờ về đi, ta cũng không câu nệ các con. Nếu có cái gì thiếu thì tới đây nói với Cố ma ma”

Cố ma ma là người của Sở lão phu nhân, được bà tín nhiệm vô cùng. Ngay cả Triệu phu nhân còn cho bà mấy phần thể diện. Các cô nương đồng loạt đồng ý, sau đó liền nhanh chóng trở về thu xếp lại áo khoác này kia.

Khuê tú mỗi ngày đều vì một sự tình như vậy mà gấp gáp đến đỉnh điểm, cô cô trở về, quả thật là chuyện lớn trong nhà. Quả nhiên như Sở

Châu nói, ngày thứ ba, trời choạng vạng tối thì xe ngựa của nàng đã về trước cổng nhà.

Sở Châu là đích nữ duy nhất của lão phu nhân, được sủng ái như trân bảo. Lấy chồng cũng gả cao. Nhà chồng nàng là Hoài Lăng Quận Vương Phủ, là quận vương khác họ của Đại Yến. Tuy rằng Hoài Lăng Vương không phải là người hoàng gia đường đường chính chính, nhưng dù sao vương phủ vẫn là vương phủ. Cho dù Trường Hưng Hầu Phủ các nàng ở Thái Nguyên là danh gia vọng tộc, chung quy vẫn chỉ là dân thường. Thấy người vương phủ đến vẫn kính sợ, cung kính ra nghênh đón.

Sở Châu ngồi trong Vinh Ninh Đường của Sở lão phu nhân, tiếng cười có thể nghe thấy từ xa xa. Triệu phu nhân chờ mấy tức phụ đứng cạnh, cùng lão phu nhân và cô cô nói giỡn. Cô cô và tức phụ không giống nhau, cô cô lấy chồng về nhà mẹ đẻ, đây là khách quý, cần phải chiêu đãi thật tốt, nhưng tức phụ thì khác. Tức phụ phải hầu hạ phụ mẫu phu quân, giáo dưỡng nữ tôn. Trong trường hợp này, Sở Châu có thể ngồi, mà Triệu phu nhân và những người khác chỉ có thể đứng cạnh quy củ mà thôi.

Sở lão phu nhân hỏi nữ nhi:

“Sao lần này con về sớm như vậy? Đã thông báo với bà bà hay chưa? Đừng để bà bà có ý kiến gì với con.”

“Con biết rồi, lần này là bà bà tổng cổ con trở về.”

Sở Châu nói xong, liền quay đầu nhìn mấy người Triệu phu nhân.

“Tẩu tử dạo gần đây khí sắc càng lúc càng tốt”

Triệu phu nhân cười nói:

“Làm sao so được với cô cô, muội dáng người bảo dưỡng rất tốt. Gương mặt cũng hồng nhuận. Người không biết, còn tưởng là tiểu thư nào

trong nhà nữa đó”

Mọi người đều cười lớn, Sở Châu cười vui vẻ cực kì. Nữ nhân đều thích nghe khen trẻ, không có ai ngoại lệ. Triệu phu nhân chỉ sinh được một nhi tử, từ nhỏ cơ thể suy nhược, nên nàng trước mặt bà bà luôn cẩn thận. Hiện giờ còn phải trước mặt làm trò, dĩ nhiên cho em chồng vui vẻ mới được.

Sở Châu cười nói:

“Đại tẩu còn nói được, ta đã sắp thành thái thái rồi, làm sao so sánh được mấy cô nương trong nhà chứ”

Nhị phu nhân – Diêm phu nhân nói tiếp:

“Cô cô nói lời này, chẳng khác nào nói Ninh nhi sắp đến tuổi thành thân, muội cũng sẽ được người ta gọi là bà bà hay sao.”

Ai u, nói lời này càng khiến Sở Châu cười không khép miệng. Nàng xưa nay đều kiêu ngạo vì gả cao, Sơn Tây nhiều nhà hào môn như vậy, chỉ mỗi nàng gả vào quận vương phủ. Mà nhi tử cũng là niềm kiêu ngạo nhất của nàng. Sở lão phu nhân cũng rất yêu thương đứa cháu ngoại này, bà hỏi:

“Ninh nhi đâu, sao còn chưa vào?”

Bên ngoài Ninh Vinh Đường, Sở Cẩm Dao đang đi lòng vòng trong viện, nhỏ giọng hỏi Tần Nghi.

“Rốt cuộc làm sao ra ngoài đây?”

Mới vừa rồi, Sở Cẩm Dao và Sở Cẩm Nhân đều trong phòng Sở lão phu nhân, cùng người nói chuyện, đột nhiên hạ nhân truyền tin nói cô cô đã trở về. Nàng vội vàng đứng dậy nghênh đón cô cô. Trong thời gian cuống

quít, Thất tiểu thư lờ tay hất trà lên người Sở Cẩm Dao, nàng không còn cách nào, đành phải chạy về thay quần áo.

Lão phu nhân ân cần dạy dỗ vài ngày, nàng lại đến trễ khi Sở Châu về nhà, Sở Cẩm Dao không dám nghĩ đến chuyện phía sau nữa. Nàng thay xong quần áo liền chạy đến Vinh Ninh Đường. Nàng đi đường tắt, nên không có đi đường quen thuộc. Mà là tính qua sân sau, đổi một đường khác. Nhưng mà hôm nay vừa đi thì xảy ra chuyện.

Sở Cẩm Dao lạc đường

Đi cùng Sở Cẩm Dao là Nguyệt Quý, một nha đầu mới mua về, cũng không biết đường đi. Vùng này là sân trong, thường ít dọn dẹp nên cỏ mọc rậm rạp, nhìn đâu cũng giống nhau. Các nàng vòng vèo rất lâu, càng đi càng mù mịt.

Sở Cẩm Dao nhân lúc Nguyệt Quý không để ý, nhỏ giọng cầu cứu Tần Nghi.

“Từ tiểu viện này tới cửa hông, sau đó theo hẻm hướng bắc, tới chỗ rẽ thì rẽ phía tây. Kì thật nàng chỉ cần đi thẳng tới chỗ ngoặt kia rồi rẽ phía tây cũng được, lên mấy bậc thang, ngang qua hướng nam vài bước là có thể đến được con đường thường xuyên đi kia”

Sở Cẩm Dao sửng sốt một hồi:

“A.”

“Nàng không nhớ được?”

Tần Nghi có chút ngoài ý muốn, chỉ có thể nói lại:

“Đi tới hướng bắc đi”

“Bắc là hướng nào?”

Tần Nghi bị hỏi á khẩu không trả lời được.

“Nàng ngay cả hướng bắc cũng không biết?”

“Ta biết, nhưng xung quanh sân giống nhau như vậy, ta làm sao phân biệt được phương hướng?”

“Ta cảm thấy nàng chính là không biết”

Tần Nghi luôn muốn giận mà giận không nổi, thay đổi một chỗ liền không biết hướng Bắc? Vậy mà còn nói là phân biệt được phương hướng sao? Hãn đàn phải nói:

“Nhìn chỗ cửa hông kia đi, đúng rồi, ở sau phòng đó. Rời khỏi đây thì nàng cứ theo đường đi thẳng”

Sở Cẩm Dao theo cách chỉ đạo của Tần Nghi chỉ đạo, chậm rãi theo kiến trúc ở đây mà tìm đường. Nàng đi một đoạn đường đều phải cố cách xa Nguyệt Quý, cố gắng lén lút hỏi Tần Nghi. Làm nàng cảm thấy giống như đang đi ăn trộm vậy.

“Bây giờ đi sao nữa?”

Sở Cẩm Dao nhân lúc người không chú ý, lại hỏi Tần Nghi.

“Người đang làm gì đó?”

Một thanh âm vang lên phía sau, khiến Sở Cẩm Dao hoảng sợ, cả kinh tới mức thả luôn ngọc bội.

NGỌC BỘI THÁI TỬ GIA

Cửu Nguyệt Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Biểu Ca Biểu Muội

Edit: Niệm phu nhân

Sở Cẩm Dao thở phào nhẹ nhõm, may ngọc bội có dây đeo nên an toàn trên cổ nàng, nếu không sẽ có chuyện lớn.

Sở Cẩm Dao không vui xoay người lại, muốn nhìn xem là ai đang dọa người. Nàng quay đầu nhìn, vậy mà nhìn thấy một công tử đỉnh đạc khoan thai.

Hắn nhìn thấy nàng, dường như cũng có phần ngạc nhiên.

“Người là ai? Ở đây làm gì?”

“Ta là Ngũ tiểu thư trong phủ, còn người là ai?”

“Ngũ tiểu thư?”

Công tử trẻ tuổi này nhú mày một lúc rồi nói:

“Ta đã thấy ngũ biểu muội rồi, người không phải....Ai, không đúng.”

Lúc này Sở Cẩm Dao nghe thấy mới hiểu rõ.

“Người là công tử nhà cô cô?”

Lâm Hi Ninh nhận ra, lúc bà ngoại viết thư đã nhắc rồi. Đại cữu ôm sai một nữ nhi, mới vừa tìm về được một Ngũ tiểu thư. Xem ra, là vị trước mặt này đây.

Lâm Hi Ninh tự biết mình náo loạn gây cười chê, đành cúi đầu khom lưng chào hỏi Sở Cầm Dao.

“Ngũ biểu muội, vừa rồi là huynh đường đột.”

Sở Cầm Dao hơi tránh đi, đưa tay lên trả lễ.

“Biểu ca không cần đa lễ.”

Hiếu lầm cởi bỏ, trong lòng Lâm Hi Ninh còn có chút băn khoăn, hẳn thấy một nữ tử ở trong này lén lút, mới mở miệng dò hỏi mà thôi. Sớm biết đây là Ngũ biểu muội, thì hẳn cũng chẳng lớn tiếng như vậy làm gì. Cô nương nhà người ta, giọng nói hẳn lại lớn như vậy, dọa đến cô nương mảnh mai này thì làm sao bây giờ. Vì vậy, mang theo tâm trạng áy náy, Lâm Hi Ninh hỏi tiếp.

“Ngũ biểu muội sao lại ở đây?”

Sở Cầm Dao có chút ngượng ngùng.

“Muội lạc đường.”

Lâm Hi Ninh nghe xong liền hiểu. Đúng rồi, Ngũ biểu muội vừa mới về nhà, không quen đường xá nơi này. Lâm Hi Ninh nói:

“Nơi này mấy sân vườn bố trí giống nhau, quả thật là khó phân biệt. Biểu muội đi theo huynh đi.”

“Tạ biểu ca.”

Sở Cầm Dao cảm thấy vô cùng biết ơn, vội vàng đi theo Lâm Hi Ninh ra ngoài. Có Lâm Hi Ninh dẫn đường, chẳng mấy chốc mà đến Vinh Ninh Đường. Sở Cầm Dao liên tục nói lời cảm tạ.

“Đa tạ biểu ca, nếu không có huynh muội không biết vòng đến khi nào nữa.”

Tần Nghi nghe xong trong lòng khẽ hừ lạnh một tiếng. Rõ ràng là hấn dẫn Sở Cẩm Dao đi ra mà, tiểu tử này từ đâu đến giúp nàng đi ra một đoạn cuối cùng thôi. Hơn nữa, nếu không có tiểu tử Lâm gia này xuất hiện, nàng cũng sẽ không đi vòng vòng lâu gì hết. Dĩ nhiên, mấy lời này Sở Cẩm Dao không hề biết. Lâm Hi Ninh mỉm cười, giúp Sở Cẩm Dao vén rèm lên.

“Biểu muội không cần khách khí, bên ngoài lạnh lắm, mau vào trước đi.”

“Làm sao thế được?”

Lâm Hi Ninh là khách, nàng làm sao để Lâm Hi Ninh giúp nàng vén rèm được, Sở Cẩm Dao nói:

“Biểu ca vào trước đi.”

Trưởng nha hoàn thấy vậy đi lên tiếp nhận, Lâm Hi Ninh vẫn lắc đầu.

“Biểu muội là cô nương, thân thể yếu ớt hơn, muội vào trước đi.”

Đây là lần đầu tiên Sở Cẩm Dao được người khác quan tâm đối đãi, nên nàng thụ sủng nhược kinh mà vào nhà. Sau đó Lâm Hi Ninh đuổi kịp, cùng Sở Cẩm Dao đi vào trong.

Lão phu nhân ngồi nói chuyện với đám người Sở Châu ở Tây gian, nghe thấy tiếng mở cửa, Sở lão phu nhân liền nói:

“Chắc là Ninh nhi đến rồi.”

Sở Cẩm Dao sau khi vào nhà, chẳng dám ngẩng đầu lên, lập tức thỉnh an:

“Cấm Dao đến trễ, thỉnh tổ mẫu cô mẫu thứ lỗi.”

Triệu phu nhân nhíu mày:

“Sao bây giờ con mới đến?”

Những tiểu thư khác đều ở đây rồi, chỉ một mình Sở Cấm Dao không thấy đâu. Sở Châu vừa rồi còn hỏi qua, khiến Triệu phu nhân cảm thấy rất ngượng ngùng. Bây giờ nhìn thấy nàng, liền giận run người.

Sở Cấm Dao vẫn duy trì tư thế thỉnh an, cúi đầu không nói. Chỉ có Lâm Hi Ninh đi vào đã nói giúp nàng.

“Điều này không trách biểu muội được. Ninh Vinh Đường phía đông rất rộng, còn có nhiều sân không dùng đến, con cũng lạc ở đó mấy lần rồi. Biểu muội vừa mới về nhà, càng khó lòng tránh khỏi. Con vừa nhìn thấy ngũ biểu muội nên dẫn muội ấy đến đây”

Lâm Hi Ninh nói như vậy, Triệu phu nhân hiển nhiên không nói nhiều nữa. Lâm Hi Ninh là hài tử duy nhất của cô cô, còn là thiếu gia quận vương phủ, bà làm sao dám nói gì người ta.

Sở lão phu nhân nghe xong mặt mày nhăn lại.

“Ngũ tiểu thư mang theo nô tỳ nào?”

Nguyệt Quý nghe xong, căng thẳng tiến lên một bước.

“Là nô tỳ.”

“Người là một nhị đẳng nha hoàn, ngay cả đường còn không biết hay sao?”

Cổ ma ma mới nhỏ giọng nhắc nhở.

“Lão tổ tông, năm trước môi giới trong phủ mua thêm rất nhiều nha hoàn mới, nàng là một trong số đó.”

Một người mới vào phủ, vậy mà không điều đến một nha hoàn có kinh nghiệm, còn là nhị đẳng nha hoàn bên người ngũ tiểu thư. Sở lão phu nhân ánh mắt vừa uy nghiêm lại thêm đậm mặc quét về hướng Triệu phu nhân. Triệu phu nhân vội vã cúi đầu, biểu hiện nhận sai. Làm trò cười trước mặt Sở Châu và hậu bối như vậy, lão phu nhân cũng không thể không cho Triệu phu nhân mặt mũi. Vì vậy bà không nhiều lời, chỉ nhìn Triệu phu nhân rồi quay đi. Diêm phu nhân đang đứng bên cạnh, nhẹ nhàng cười trào phúng.

Triệu phu nhân à Triệu phu nhân. Nói bà ngốc, nhưng bà có thể dàn xếp hậu trách ngay ngăn di nương hạ nhân. Nói bà thông minh, bà lại hay làm ra mấy chuyện khiến người khác chê cười. Đại tiểu thư vốn là đích trưởng nữ, từ nhỏ đã lớn lên trước mặt lão phu nhân, có bao nhiêu là thể diện. Bà lại không thân thiết mấy với đại tiểu thư. Là phụ mẫu luôn cưng chiều ấu tử ấu nữ, Diêm phu nhân có thể hiểu được vì sao Triệu phu nhân một lòng một dạ sủng ái Tứ tiểu thư. Nhưng bây giờ mọi người đều biết Tứ tiểu thư không phải thân sinh. Nàng còn đào tìm móc phổi vì người ta tính toán, đây là ngốc hay thông minh đây? Diêm phu nhân cười cười đủ rồi, lúc này mới thu lại vui sướng khi người gặp họa, mím cười nói với Sở Châu:

“Cô cô thật có phúc, Ninh nhi lớn lên thật tốt, tâm địa lại hiếu thuận hiền lương. Chăm sóc đệ đệ muội muội, về sau muội còn nhiều quý khí đây.”

Sở Châu nghe thấy những lời này, đang mím cười hơi ngừng lại. Ánh mắt của nàng dời đến Sở Cẩm Dao, quan sát nàng thật kỹ từ trên xuống dưới.

“Hôm nay lần đầu tiên thấy Ngũ tiểu thư, vừa mới nói, người tên gì?”

Sở Cẩm Dao nghe xong thận trọng đáp lời.

“Hồi cô mẫu, cháu tên là Sở Cẩm Dao”

“Dao...”

Sở Châu nghe xong ánh mắt hơi động, quay đầu hỏi Sở lão phu nhân.

“Ngũ tiểu thư sao không theo bối phận đồng lứa với Nhàn Nhi?”

Sở Gia lấy tên tự của các tiểu thư, đặt bên phía nữ là Hoa, Đoàn, Cẩm, Thốc. Ý chỉ phẩm hạnh của nữ nhi. Mà Sở Cẩm Dao lại có một chữ “Dao”, đúng là cùng với bối phận của Sở Châu. Nghe Sở Châu nhắc xong, Sở lão phu nhân mới nhận ra Sở Cẩm Dao đúng là đụng phải bối phận của Sở Châu, bà dừng lại một chút mới nói tiếp.

“Đứa nhỏ này cũng quá nhấp nhô, trước năm mười ba tuổi không có một ngày lành. Nàng có tự là Dao là do một đạo sĩ đưa.”

Lời này nói thẳng ra chính là, không cần so đo với hậu bối những chuyện này. Sở Châu dù sao cũng đã xuất giá rồi, không nên nhúng tay vào sự tình gì của nhà mẹ đẻ, huống hồ Sở lão phu nhân đã nói đến vậy rồi, nên chỉ nói:

“Lúc trước quay về nhà, con vẫn nhớ Tứ tiểu thư rất hăng hái, nàng đâu rồi?”

“Cô mẫu, con ở đây.”

Sở Cẩm Diệu đứng ra, hành lễ với Sở Châu. Sở Châu kéo tay Sở Cẩm Diệu, cười nói.

“Cháu đến đứng cùng Ngũ tiểu thư đi, để ta có thể ngắm nhìn hai đứa một chút”

Sở Cẩm Diệu đang cười chột cứng lại một chút, đi lại phía Sở Cẩm Dao. Thân phận của nàng vốn rất xấu hổ, những chuyện vốn rất bình

thường ứng lên người nàng lại càng xấu hổ. Hơn nữa nhà đông, chín người mười ý, Sở Cẩm Diệu sẽ nghe được nhiều câu chuyện không hay. Hiện tại Sở Châu còn muốn nàng và Sở Cẩm Dao đứng một chỗ... Sở Cẩm Dao thì chẳng có cảm giác gì lạ, nàng đã quen người khác ngắm nhìn nàng rồi. Mà Sở Cẩm Diệu giống như là lâm vào đại địch từng bước bước đến gần, còn hai bước... Sở Cẩm Diệu sống chết cũng không muốn bước đi.

Có câu, nếu như không biết hàng thật giả ra sao, cứ so sánh với nhau là được rồi. Sở Cẩm Diệu vốn là nữ nhi con nhà nông, tướng mạo so với tiểu thư Sở gia không bằng. Hiện tại, đứng cạnh Sở Cẩm Dao lại càng chênh lệch hơn.

Sở Cẩm Dao cao hơn nàng một đầu, tuy rằng hơi đen, nhưng gương mặt áp hoàn toàn Sở Cẩm Diệu. Sở Cẩm Diệu chỉ có uy thế duy nhất là gầy hơn Sở Cẩm Dao, nhưng nàng là gầy yếu, không bằng Sở Cẩm Dao tự nhiên thoải mái. Người vốn đang im lặng xem diễn như Tân Nghi, xem mà còn xấu hổ thay.

Hiển nhiên những phu nhân khác cũng có cảm giác tương tự, nên các nàng không nói đến đề tài này. Sở Châu cũng không ngờ mình vốn muốn tốt mà lại làm thành chuyện xấu, nên gọi Sở Cẩm Diệu lại gần, lặng lẽ vỗ vỗ bàn tay nàng.

Sở Châu tiếc nuôi nghĩ thầm, Sở Cẩm Diệu thon thả hơn Sở Cẩm Dao, khí chất cũng tốt, vừa nhìn đã biết là hài tử được nuôi dưỡng trong phú quý. Có một dáng vẻ yếu đuối phong độ mà tri thức. Chỉ có một khuyết điểm, chính là... Sở Cẩm Dao thật sự đẹp hơn Sở Cẩm Diệu quá nhiều. Cho dù Sở Châu trong lòng là hướng về Sở Cẩm Diệu, cũng không thể trái với lương tâm mà nói Sở Cẩm Dao một câu khó nhìn.

Sở Châu định để Sở Cẩm Diệu và Sở Cẩm Dao gần nhau, để mọi người so sánh cao thấp. Sở Cẩm Diệu tuy rằng vẫn còn ở lại Hầu phủ, nhưng phụ mẫu nàng làm ra chuyện như vậy, người trong Hầu gia không

tránh được có người điều ra tiếng vào. Sở Châu làm như vậy là muốn nhắc nhở mọi người, cái gì gọi là thiên kim tiểu thư, hầu gia tiểu thư nuôi dưỡng ra khí chất không phải một thôn nữ có thể so sánh được.

Kết quả lại khiến mình cảm thấy ngỡ ngàng. Tuy rằng Sở Cẩm Dao mới thật sự là tiểu thư Sở gia, nhưng đối với Triệu phu nhân hay Sở lão phu nhân, hay Sở Châu. Sở Cẩm Diệu mới là người các nàng yêu thương từ nhỏ đến lớn, mấy năm nay thật lòng thật dạ đối xử. Đột nhiên nhẩy ra một Sở Cẩm Dao, còn nói các nàng thương sai người rồi. Sở Cẩm Dao mới là thiên kim thật sự, còn Sở Cẩm Diệu là giả thôi. Ai có thể chấp nhận được? Sở Châu nhận được tin tức xong, quả thực không thể nào lí giải nổi. Sở Cẩm Dao với nàng mà nói, mới là một người hoàn toàn xa lạ. Sở Châu còn cảm thấy, Sở Cẩm Dao ở nông gia lớn lên, nhất định bản tính không thô tục chính là tham lam. Chim sẻ muốn hóa thân thành phượng hoàng, nhất định sẽ lộ bản tính tham lam, ích kỉ, gương mặt hám tiền, làm sao so được với Sở Cẩm Diệu tri thư đạt lý. Vậy mà nhìn thấy Sở Cẩm Dao, khác xa những gì Sở Châu tưởng tượng. Tuy vậy, Sở Châu vẫn cho rằng, được nuôi dưỡng ở một gia đình nghèo khổ, nhất định trong người đều đậm chất nghèo túng. Hiện tại không nhìn thấy, ngày sau rồi cũng hiện ra thôi. Sở Châu chỉ có hơi tiếc nuối nghĩ rằng, nếu như Sở Cẩm Diệu lớn lên có gương mặt như Sở Cẩm Dao thì tốt rồi, quả thật là mỹ mạo vô song.

Sở lão phu nhân không buồn lên tiếng nhìn việc này xảy ra, đợi Sở Châu ngừng rồi, bà mới nói:

“Hiện tại không còn sớm nữa, dùng cơm thôi.”

Có Sở lão phu nhân ở đây, mọi người không phân biệt bối phận không cần e dè quy củ. Lâm Hi Ninh và Sở gia thiếu gia cùng các tiểu thư cùng nhau hầu Sở lão phu nhân ăn cơm. Lão phu nhân tất nhiên là ngồi ở vị trí trung tâm, Sở Châu và Lâm Hi Ninh ngồi bên tay phải Lão phu nhân, Sở Cẩm Nhan ngồi bên trái. Còn Triệu phu nhân, cùng mấy vị phu nhân di nương khác đều phải đứng hầu hạ bà bà dùng cơm.

Hai bên ghế cạnh lão phu nhân xưa nay đều là người được sủng ái nhất ngồi đó. Cũng chính là hướng gió cho người dưới ai là người bà bà yêu thích. Những người này ở nội trạch chỉ có thể nịnh bợ không thể đắc tội. Hiện tại một phía là Sở Châu và Lâm Hi Ninh, một phía còn lại là Sở Cẩm Nhân. Sở Cẩm Dao có thể hiểu được, còn nàng thì...

Nàng ở một bàn khác nhập tiệc. Một bàn như vậy ngồi được tám người, mấy vị thiếu gia đều ngồi đây, bàn có phân lượng nặng nhất chỗ lão phu nhân, làm gì đến phiên nàng cơ chứ.

Ăn một nửa, Lão phu nhân mới nói với đám người Triệu phu nhân.

“Các con cũng mệt mỏi cả ngày rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi đi.”

Triệu phu nhân nghe xong thì hơi nhún người, lúc này mới hạ đũa chia thức ăn. Sau đó có nha hoàn bà tử mang ghế đến, hầu hạ mấy vị phu nhân ngồi vào vị trí.

Ăn cơm chiều xong, Sở Cẩm Dao trở về viện của mình, nói với Tần Nghi.

“Trường hợp hôm nay thật là trịnh trọng. Chúng ta là tiểu bối mà còn có thể ở đó ăn cơm, mà mẫu thân lại phải đứng chia thức ăn, đứng nửa bữa mới có thể ngồi ăn. Cứ như vậy, nhiều người còn nói là tổ mẫu săn sóc con dâu. Rõ ràng gả chồng xong đều là khách, vậy mà đã gả chồng xong rồi liền thành ra như vậy cơ chứ?”

“Đây là lễ giáo, không còn cách nào khác.”

Tần Nghi thở dài, đáp lại.

“Thái Nguyên vẫn tốt, trong kinh thành quy củ rất nặng. Gặp phải bà bà trọng quy củ, việc gì cũng mang quy củ ra giảng đạo với nàng, vậy mới là tra tấn”

Tần Nghi là thái tử, tuy rằng hơn nửa đời đều sống trong cung, nhưng mấy chuyện này có nghe loáng thoáng. Nàng dâu mới đều không dễ dàng, hẳn tưởng tượng việc Sở Cấm Dao sau này cũng trôi qua như thế, vậy mà cảm thấy lo sầu thay. Nàng rõ ràng là một người cứng cỏi, đầu óc thì đơn giản tin người. Nếu như gặp bà bà chèn ép, thì phải làm sao bây giờ? Hẳn còn nghĩ đề điểm Sở Cấm Dao ngày sau gả đi còn phải chú ý bên phía gia đình trượng phu, nhưng lại thấy mình là ngoại nam, sớm hay muộn đều phải rời đi. Mà đối phương còn là nhà trượng phu tương lai, nói không chừng hẳn nói ra còn bị Sở Cấm Dao oán trách. Hẳn vẫn không nên trợn lặn vào đến bức này.

Sở Cấm Dao nghĩ đến ngày sau mình cũng phải hầu hạ bà bà như vậy, liền cảm thấy nhân sinh mù mịt tối tăm. Nàng nản lòng một hồi lâu không nói. Tần Nghi thấy Sở Cấm Dao thật sự quá mức lo nghĩ, đành phải chủ động nói chuyện, di dời sự chú ý của nàng.

“Ta thấy hôm nay nàng trộm ngắm Lâm Hi Ninh vài lần, có phải...”

“Không phải!”

Sở Cấm Dao mặt đỏ ửng, xấu hổ mà nói.

“Sao tự nhiên lại nhắc đến chuyện này?”

Kì thật Tần Nghi không nói sai, nội trạch nữ tử khó nhìn thấy ngoại nam. Mà Lâm Hi Ninh tuổi vừa đúng, còn là công tử vương phủ, toàn bộ bàn tiệc mấy tiểu thư đều thầm thương trộm nhớ ngắm nhìn hẳn. Sở Cấm Dao là lần đầu nhìn thấy một nam tử quý tộc, còn là một người dịu dàng sẵn sốc, ngọc thụ lâm phong. Vì vậy tâm sinh hảo cảm, nhìn ngắm vài lần là hoàn toàn bình thường. Tần Nghi hừ nhẹ một tiếng,

“Nàng còn lừa ai, từ mười tuổi ta đã xem hiểu mấy cái cung... nữ tử suy nghĩ điều gì, nàng suy nghĩ còn không bằng ngón tay của họ nữa là.”

“Ta đã bảo không có.”

“Khi không nàng hét lên làm gì?”

“Người thật phiền.”

Sở Cấm Dao giận dỗi cởi ngọc bội ra, đặt ở trên bàn nhỏ cạnh giường, rồi tự mình loạt soạt tháo màn ra.

“Ta muốn ngủ, người đừng làm phiền ta”

Một lát sau, Tần Nghi mới nói thầm,

“Bọn họ nói không sai, nữ nhân quả thật là không nói đạo lý gì cả.”

NGỌC BỘI THÁI TỬ GIA

Cửu Nguyệt Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Mục Đích Của Vương Phủ

Edit: Niệm phu nhân

“Tứ biểu muội.”

“Huynh còn tới đây làm gì?”

“Tứ biểu muội.”

Lâm Hi Ninh đi nhanh thêm mấy bước, gọi Sở Cẩm Diệu, bất đắc dĩ hỏi:

“Muội làm sao vậy?”

“Muội còn có thể làm sao? Huynh một câu ngũ biểu muội, hai câu cũng là ngũ biểu muội. Đúng rồi, muội biết nàng ấy về rồi, người chiếm tố tu hú này phải thoái vị đi thôi. Các người ở đó đối tốt với nàng đi, huynh còn tới tìm muội làm cái gì? Hôm nay muội xấu hổ còn chưa đủ nhiều hay sao?”

Lâm Hi Ninh vừa nghe, trong lòng hiểu Sở Cẩm Diệu vì sao lại như vậy, hấn chạy nhanh theo nói:

“Muội nói gì vậy, chúng ta năm sáu tuổi đã quen biết rồi. Nhưng hôm nay ta mới nhìn thấy nàng, ta cảm thấy nàng lẻ loi một mình, không tìm được đường ra, lúc này mới mang nàng đi mà thôi. Nói về mức độ thân thiết, tất nhiên ta thân thiết với người lớn lên từ nhỏ với ta như muội rồi.”

“Huynh cũng cảm thấy nàng đáng thương.” Sở Cẩm Diệu cười nhạt: “Đúng vậy, nàng mới là thiên kim đại tiểu thư, còn muội chỉ là hàng giả mà thôi. Không chừng ngày sau còn bị đuổi ra khỏi nhà, nên nàng đáng thương, còn ta là đáng đời”

“Làm gì có chuyện đó”

Lâm Hi Ninh hạ giọng dịu dàng, nhẹ nhàng mà an ủi Sở Cẩm Diệu.

“Muội là hài tử từ nhỏ đã lớn lên tại nơi này, mười ba năm qua rồi, tất cả mọi người đều thương muội như thân sinh vậy. Tuy rằng ngũ biểu muội đã về, nhưng mà nàng ở đây được bao lâu, muội bao lâu rồi. Mọi người muốn đền bù nàng cơ cực lâu, mới chú ý nàng mà thôi. Trên thực tế, họ càng thương muội hơn. Muội ngẫm lại đi, nếu trong nhà có khách, có phải những gì tốt nhất sẽ đưa cho khách không? ”

Sở Cẩm Diệu suy nghĩ một lúc, mới không can tâm mà trả lời:

“Vâng.”

“Vậy không phải được rồi sao”

Lâm Hi Ninh cười nói:

“Muội xem muội còn hiểu được đạo lí này mà, nên yên tâm đi. Muội mới là dưỡng nữ được mọi người yêu thương. Tình cảm đều là từ đây mà ra”

Sở Cẩm Diệu bị thuyết phục, gương mặt ủ ê mới lộ ra chút ý cười.

“Hôm nay sao huynh lại chu đáo với nàng vậy? Có phải nàng ta lớn lên ưa nhìn hay không?”

“Muội nghĩ gì vậy...”

Lâm Hi Ninh mỉm cười, duỗi tay vỗ nhẹ ót Sở Cấm Diệu.

“Nàng với ta mà nói giống như một người xa lạ cũng không quá. Đừng nói là tiểu thư trong phủ lạc đường, ta cũng sẽ dẫn các nàng đi. Ngũ biểu muội cũng vậy thôi.”

Sở Cấm Diệu khẽ hừ một tiếng.

“Vậy là tốt rồi.”

“Muội đó, vẫn trẻ con như vậy” Lâm Hi Ninh nhìn Sở Cấm Diệu, mỉm cười đầy cứng chiều.

“Không chỉ có Ngũ tiểu thư, còn có Lục tiểu thư Thất tiểu thư. Đừng tưởng rằng muội không biết. Hôm nay trên bàn tiệc, mấy tiểu thư tốt đều trộm nhìn huynh.” Sở Cấm Diệu nói xong liền ca thán: “Huynh là đích tử của vương phủ, mà muội chỉ là tiểu thư của một hầu môn mà thôi. Thậm chí còn không phải là tiểu thư thật sự. Trước kia tuổi còn nhỏ, niên thiếu không cần cố kị cái gì, nhưng sau này chúng ta đều trưởng thành rồi. Chỉ e về sau không thể thân cận như thưở ấu thơ được.”

Lâm Hi Ninh nhớ đến ý đồ của mẫu thân tới Trường Hưng Hầu phủ, thấp giọng nói một câu:

“Không đâu.”

“Làm sao mà không đâu.”

Sở Cấm Diệu cười khỗ, trên gương mặt ý cười đậm bạc mà chua xót. Hiên nhiên là đang nghĩ đến thân thể của mình, nàng nói:

“Trách chỉ trách muội, khi còn nhỏ không bệnh chết đi. Ngược lại sống đến tận bây giờ, chiếm lấy phú quý của người ta.”

“Tứ biểu muội!”

Sở Cẩm Diệm lắc đầu, không suy nghĩ gì sâu, nàng hỏi: “Biểu ca, lần này về vì việc gì vậy?”

Trong nhà vốn dĩ đã dặn dò Lâm Hi Ninh không được nói với ai, nhưng Tứ biểu muội chẳng phải người ngoài. Huống hồ nàng sớm muộn gì cũng sẽ biết. Lâm Hi Ninh nghĩ vậy nên nhìn quanh xem có ai không, rồi nhỏ giọng nói với Sở Cẩm Diệm.

“Mẫu thân lần này trở về là muốn chọn hai cô nương, đi vương phủ hầu huyện chủ đọc sách.”

“Huyện chủ?” Sở Cẩm Diệm che miệng lại, huyện chủ ở Thái Nguyên là nhân vật có tiếng tăm lẫy lừng. Nàng là đích nữ của Hoài Lăng Vương. Với tiểu thư giới hầu môn như nàng đây, là sự tồn tại vô cùng tôn quý, cao đến nỗi không thể chạm đến. Sở Cẩm Diệm giật mình: “Vô duyên vô cớ, sao lại liên quan đến huyện chủ? Hơn nữa, trước kia sao không tìm người hầu nàng, bây giờ mới tìm đến?”

“Ai... còn không phải do vị kia.” Lâm Hi Ninh hướng đầu về hướng bắc, ám chỉ với Sở Cẩm Diệm: “Vị kia đang ở Sơn Tây, đại bá của ta muốn tiếp đãi một phen. Nhà của chúng ta Tam muội không thích đọc sách, cả ngày ham chơi, bá phụ cùng bá mẫu thật sự không quản nổi. Lúc này mới nghĩ, nếu có bạn đồng trang lứa bên cạnh, có thể muội ấy cũng chịu học hành đi”

Sở Cẩm Diệm bắt đầu không hiểu gì rồi, vị kia là ai? Vì sao Lâm Hi Ninh không nói rõ ra? Nhưng mà nghe được chuyện sau đó, nghĩ lại Lâm Hi Ninh chỉ về hướng kia, Sở Cẩm Diệm sợ tới mức suýt nữa kêu thành tiếng.

“Huynh nói, thái tử?”

“Suýt”

Lâm Hi Ninh vội vàng che miệng Sở Cẩm Diêu. Sở Cẩm Diêu bị bịt miệng, đôi mắt trừng lớn nhìn thẳng. Lâm Hi Ninh nhìn quanh, xác định không có ai ở sau mới thở phào nhẹ nhõm. Đến khi hẵn quay đầu, mới ngỡ ra mình vừa làm điều gì. Hẵn nhanh chóng buông tay, lùi lại hai bước, ngôn từ cũng lộn xộn.

“Xin lỗi muội, ta thất lễ.”

Nói xong, mặt Lâm Hi Ninh đỏ bừng.

Sở Cẩm Diêu hoảng hốt mà lắc đầu: “Không sao đâu”

Nhưng mà thực tế, nàng không để ý tới động tác của Lâm Hi Ninh. Trong lòng nàng toàn bộ suy nghĩ đã bay đến một người khác.

Đi vương phủ hầu huyện chủ đọc sách, nói không chừng còn có thể thấy thái tử. Nếu như huyện chủ thật sự trở thành thái tử phi, vậy thì thư đồng...?

Trong Vinh Ninh Đường, Sở Châu cho hạ nhân lui, rồi cùng Sở lão phu nhân nói chuyện này.

“Nương, người cũng biết là thái tử đang ở Đại Đồng. Quận vương gia có nhân mạch ở Đại Đồng bên kia, nghe được họ nói dường như thái tử bị Thát Đát truy kích. Bị thương không nhẹ, đã nhiều ngày vẫn luôn dưỡng bệnh, không gặp ai cả. Quận vương cho người tới yết kiến, mong muốn thăm dò khẩu dụ thái tử điện hạ. Đều là công công phía Đông cung ngăn lại. Tuy rằng không nhìn thấy được thái tử điện hạ, nhưng người của thái tử đã ở Sơn Tây rồi, chuyện này không chạy đường nào. Theo trong tin tức nói, tổng binh đại nhân có tâm khuyển thái tử điện hạ tới Thái Nguyên dưỡng thương. Dù sao biên quan cũng quá nguy hiểm.”

Tuy là có kiến thức rộng rãi, Sở lão phu nhân vẫn bị kinh ngạc đến hít một ngụm khí.

“Thái tử điện hạ muốn đến Thái Nguyên sao?”

“Thái tử gia còn chưa lên tiếng, không ai dám nói chắc cả.” Sở Châu đáp: “Nhưng mà bảy phần là như vậy”

“Aiz, tổ tông...”

Sở lão phu nhân kích động, tim đập nhanh, bà đứng dậy đi trong phòng mấy vòng mới bình tâm lại được. Sau khi cảm xúc của Sở lão phu nhân bình ổn rồi, Cố ma ma mới tiến lên đỡ lão phu nhân ngồi xuống giường La Hán. Sở lão phu nhân kinh ngạc cảm thán nói:

“Nếu thái tử đến Thái Nguyên, đây là thiên đại vinh quang của Sở gia chúng ta. Nếu Trường Hưng Hầu Phủ may mắn được tiếp đãi thái tử điện hạ, ngày sau có thấy liệt tổ liệt tông cũng nở mặt nở mày.”

“Vâng ạ.”

Sở Châu cười nói:

“Mấy ngày nay đại ca bận rộn như vậy, đa phần là hỏi thăm chuyện này.”

Được Sở Châu nhắc nhở, Sở lão phu nhân cũng nghĩ đến. Khoảng thời gian trước, sau khi mang Ngũ tiểu thư trở về nhà. Trường Hưng Hầu quả thật bận đến nỗi nửa tháng chẳng thấy bóng người. Thì ra khi đó, hãn đã nghe thấy tiếng gió rồi. Sở lão phu nhân oán trách: “Hãn cũng thật là, loại chuyện lớn này đến cả ta còn không thông báo một tiếng, nói trước ta cũng có thể chuẩn bị tâm lý.”

“Nương, chuyện vui lớn hơn còn ở phía sau” Sở Châu chỉ nói cầm chừng mà rằng.

“Sao?”

Sở Lão phu nhân nghi ngờ nhìn Sở Châu. Sở Châu thấy úp mở đủ rồi, mới đặc ý mà nói tiếp:

“Nương, quận vương phủ tuy rằng không ở Thái Nguyên. Cách Thái Nguyên cũng một ngày, thái tử điện hạ có đến Thái Nguyên, có đủ tư cách tiếp đãi Thái Tử đến tới đếm lui cũng không nhiều. Hoài Lăng Vương Phủ không lên tiếng, ai dám ứng thừa chuyện tiếp đãi thái tử này đây. Cho nên điều hiển nhiên, thái tử điện hạ đến là vương phủ của chúng ta. Nương, người cũng biết. Huyện chủ vương phủ năm nay mười hai, thái tử gia mười bảy. Người xem tuổi này, chẳng phải là lương duyên trời ban, ngăn không được cản không xong?”

Sở Lão phu nhân lúc này mới minh bạch Lâm gia bên kia rốt cuộc là đánh chủ ý gì. Hoài Lăng quận vương phủ là một vương phủ khác họ hiếm hoi ở Đại Yến. Mắt thấy nhiều năm nay hoàng thượng nghi kị với mấy vương ngày càng nặng. Hoàng đế cũng không thân cận với huynh đệ của mình, đừng nói đến vương phủ kia còn khác họ. Nếu thật huyện chủ làm Thái Tử phi, chính là Hoài Lăng vương phủ một bước lên trời.

Nhìn thấy Sở lão phu nhân hiểu rõ, Sở Châu mới nói tiếp:

“Thái tử tới Thái Nguyên không biết đến khi nào mới chuẩn, khi nào đến cũng không ai biết. Nhưng chuyện tình của huyện chủ thì có thể chuẩn bị được. Huyện chủ thân phận tôn quý, từ nhỏ hô mưa gọi gió mà trưởng thành. Tính tình có phần kiêu căng. Huyện chủ ở nhà hoành hành liên thôi, nhưng nếu trước mặt thái tử gia như vậy, không phải là muốn chống đối thái tử gia hay sao? Nếu như muốn mưu cầu thái tử phi chi vị, huyện chủ phải sửa tính tình này. Cho nên quận vương và vương phi mới nghĩ tìm ma ma dạy huyện chủ đọc sách học quy củ. Giúp nàng có tính cách tốt hơn. Nhưng mà, huyện chủ nói thế nào cũng không chịu học. Một tháng mà làm hai phu tử rời đi, quận vương và vương phi hết cách, liền nghĩ có nên chọn thêm mấy cô nương vào, hầu hạ huyện chủ đọc sách hay không. Chỉ cần làm huyện chủ tính tình dịu dàng an tĩnh, là một công lớn rồi.”

Sở lão phu nhân nghe đến đây liền hiểu.

“Bà bà của con muốn là...”

“Vâng ạ, Lão phu nhân nhà con muốn là, Trường Hương Hầu Phủ cũng là một nhà có thể diện một hai ở Thái Nguyên này. Phẩm tính đều đáng tin cậy, cho nên lão tổ tông và vương phi muốn chọn hai cô nương nhà mình đưa qua, làm thư đồng của huyện chủ.”

Sở Lão phu nhân nghe thấy vẻ sau gương mặt đã nở nụ cười rạng rỡ. Bà kích động vỗ vỗ tay Sở Châu.

“Được, được... cô nương Hầu phủ chúng ta tự nhiên là tốt nhất rồi. Chờ ngày mai ta gọi mấy đứa qua đây đi qua đi lại, để con tới chọn”

“Nương, vương phủ tuyển thư đồng làm sao qua loa như vậy”

Sở Châu đè tay Sở lão phu nhân, cười nói.

“Con lần này trở về là truyền tin cho mọi người thôi. Người nào được chọn, không được bà bà và vương phi gặt đầu, con làm sao tự chủ trương.”

Sở lão phu nhân cũng cười nói: “Là ta hồ đồ”

“Hôm nay mấy vị tiểu thư con đều gặp rồi, trong lòng đã nắm chắc rồi. Mẫu thân, lần này còn đem theo từ vương phủ đến hai giáo dưỡng ma ma. Đợi thêm vài ngày, Vương phi mở tiệc ở vương phủ thì mang theo mấy vị cô nương qua đó. Lúc này mới là chính thức lựa chọn.”

“Được,ta hiểu rồi. ”

Sở Lão phu nhân nói như vậy, trong lòng cũng âm thầm hạ quyết tâm. Xem ra không thể để mấy cô nương như trước nữa. Bà cảm thấy mấy tiểu thư trước sau đều gả cho người, đi nhà người ta sẽ phải tuân theo quy củ bà bà răn dạy. Cho nên bà không muốn trách móc nặng nề mấy cháu gái, lúc

đang chờ gả, ở nhà mẹ đẻ còn có thể có những ngày an nhàn hạnh phúc. Nhưng mà hiện tại khác rồi, không thể để các nàng như vậy nhàn hạ.

Ngày hôm sau, Vinh Ninh Đường sáng sớm đã có người tới thỉnh an. Bởi vì hôm nay có Sở Châu, nên các tiểu thư đều mặc trang phục lộng lẫy, mong muốn có thể nổi bật trong mấy tỷ muội.

Mấy cô nương đang tranh đấu âm thầm, màn động một chút, Sở Cẩm Diêu đã đến.

Sở Cẩm Diêu biết rõ tin tức nhờ Lâm Hi Ninh, nên hôm nay trang điểm càng dụng tâm. Nàng mặc một bộ xiêm y quý nhất, nhan sắc mộc mạc. Nhưng mà rực rỡ lung linh, không phú cũng quý. Làn váy dùng chỉ vàng thêu lên hoa văn điệp luyến hoa, bạch cầm ánh kim phú quý sang trọng.

Mấy cô nương vừa nhìn thấy Sở Cẩm Diêu, trong lòng thầm mắng một câu người được sủng ái, nên người có trợ cấp.

Vân Cẩm bên trong là đoạn hoa, là vải dệt cao cấp. Có thể nói là trong phú có quý. Sở Cẩm Diêu mặc như vậy đến, trong phút chốc không ai nói được lời nào.

Sở Cẩm Diêu âm thầm đặc ý, đây là quần áo nàng tỉ mỉ chuẩn bị. Chỉ riêng vải dệt thôi đã hơn năm trăm lượng. Càng không tính chỉ vàng, phối sức linh tinh. Thư đồng trong tay cô mẫu, nàng nhất định phải nắm được trong tay.

Lúc này, nha hoàn bên ngoài mới kêu lên thanh thúy: “Ngũ tiểu thư đến.”

Sở Cẩm Dao vừa đến Vinh Ninh Đường, vừa vững bước chân liền phát hiện mọi người đang nhìn nàng ngơ ra.

Làm sao vậy? Nàng có phần hơi ngỡ ngàng. Mọi người vì sao mà ăn mặc như vậy chứ? Đặc biệt là Sở Cẩm Diệu. Không lẽ hôm nay định ra ngoài sao?

Sở Cẩm Dao thấy mọi người ánh mắt sáng quắc mà soi nàng, thì có phần sợ hãi. Nàng hôm nay ăn mặc là quần áo bằng vân cẩm hôm đó lão phu nhân ban cho. Ngày hôm qua Thất tiểu thư đổ nước, Sở Cẩm Dao chạy nhanh về thay quần áo. Nên hôm nay mới mặc váy áo vân cẩm này. Nàng sợ váy áo có phần đơn sơ, còn cố gắng làm nếp váy đa dạng một chút. Sở Cẩm Dao cả người vận vân cẩm sáng như mây hà, bởi vì nếp gấp rất nhiều, làn váy căng phồng ra trùng trùng điệp điệp, tựa như không tước xòe đôi.

Ngước mắt nhìn lại, như thế nàng ở giữa rám chiều, phảng phất khí chất thanh thuần mà diễm lệ.

NGỌC BỘI THÁI TỬ GIA

Cửu Nguyệt Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Vận May Từ Vương Phủ

Edit: Niệm phu nhân

Sở Cẩm Dao vừa vào cửa, ánh mắt của mọi người đều dừng lại ở nàng.

Sở Cẩm Dao hơi hoảng sợ, hôm nay có chuyện gì vậy, sao mọi người lại mặc như thế này. Lẽ nào có khách đến nhà sao? Hôm qua Sở Châu hồi phủ, Sở Cẩm Dao cũng mặc y phục mới may để gặp khách, nhưng là vì lúc ấy Sở Cẩm Nhân và Sở Cẩm Dao đang ở cạnh Sở lão phu nhân ngồi ở noãn các mà thiêu thùa may vá, sau đó Thất tiểu thư đến. Khi rời khỏi đây, Thất tiểu thư vô ý làm đổ trà lên y phục của Sở Cẩm Dao. Thật đúng là đủ “cố ý” cùng “không cẩn thận” đây. Sở Cẩm Dao dù có rất nhiều lời cần nói cũng chỉ đành nhanh chóng trở về đổi xiêm y. Mà ngay lúc nàng quay trở về, trời đã muộn rồi. Cho nên hôm nay rất nhiều người chưa nhìn thấy y phục mới của Sở Cẩm Dao. Hôm nay thấy nàng đã giặt sạch sẽ váy áo, rồi mặc đến đây, những người trong nhà chính vừa thấy thì trong mắt chỉ hiện lên kinh diễm lại kinh ngạc không thôi.

Sở Cẩm Dao từ nhỏ đã phải làm việc đồng áng, so với mấy vị tiểu thư ngày ngày thàng thàng không rời cửa thì phải hoạt động hơn rất nhiều. Sức khỏe tốt, dáng người cũng cao. Trên người nàng là áo giao lĩnh, tay áo dài rộng. Cổ tay có thiêu hoa phù dung màu hồng nhạt. Váy dài phía dưới là váy mã diện, thiêu hoa tím nhạt trên nền váy trắng Vân Cẩm. Ở trên sườn nếp gấp đều dùng tơ lụa để viền hoa, đê sát nếp gấp. Phía dưới quả thật phẳng phiu mà tự nhiên. Bên dưới còn một dải lụa, còn đánh tua cuối váy hoa. Dải lụa có màu tím đậm hơn so với hoa văn tím, một dải đê một dải,

khi đi lại giống như không tước xòe đuôi. Mà Sở Cẩm Dao vốn cao mà thon thả, ăn mặc như vậy vừa áo ngăn lại váy mã diện, càng lộ rõ vòng eo thon gọn, duyên dáng mà yêu kiều.

Sở lão phu nhân nhìn thấy Sở Cẩm Dao mặc trang phục này nên nhìn kỹ hơn nhưng không nói gì. Lão phu nhân trong lòng nghĩ thầm, Ngũ tiểu thư tuy rằng lớn lên là cực phẩm, nhưng quy củ chung quy không thể bằng cô nương lớn lên ở Hầu phủ được. Quả là đáng tiếc. Mà Sở Châu nhìn một lúc sau, nhìn không được mà rằng:

“Y phục này... là thiêu phường nhà nào làm nên?”

Sở Cẩm Dao trả lời:

“Là nha hoàn cắt ạ”

Sở Cẩm Dao cũng có chút suy nghĩ, không thể nói là chính mình làm. Nếu không, sau này có thể được người ta hỏi đến. Hơn nữa, nếu sau này có người đến cửa nhờ làm, vậy thì phải giải quyết ra sao? Sở Châu nghe thấy nha hoàn làm, chỉ gật đầu nói:

“Tẩu tẩu an bài cho con mấy nha hoàn tốt lắm”

Này váy hoa, quả thật rất đẹp.

Sở Cẩm Diêu vừa rồi còn phong quang vô hạn, áp xuống chúng tỷ muội. Nhưng mà Sở Cẩm Dao vừa đến thì mọi người đều bị hấp dẫn đi rồi. Luận quý trọng, váy áo của Sở Cẩm Dao thật sự không thể bằng được Sở Cẩm Diêu. Nhưng làm người khác không thể chấp nhận được chính là, người ta quần áo cắt may rất đẹp, cũng có phần mới mẻ. Sở Cẩm Diêu thấy nếu bực có thể chết người thì nàng đã sớm ức chết rồi.

Đặc biệt là Lâm Hi Ninh, Sở Cẩm Diêu vừa vào, quả thật Sở Cẩm Diêu nhìn thấy trong ánh mắt Lâm Hi Ninh sáng lên một chút. Bây giờ Sở

Cẩm Diệm nhìn sang, oán hận mà nắm chặt khăn tay của mình. Quả nhiên, nam nhân đều có đức hạnh này. Không cần biết bên ngoài miệng bọn họ nói gì, trong lòng vẫn cảm thấy nhan sắc là trên hết. Sở Cẩm Diệm và Lâm Hi Ninh từ nhỏ đã là huynh muội, Sở Châu quả thật rất thích Sở Cẩm Diệm. Khi còn nhỏ, Sở Châu còn cười nói với Triệu phu nhân trêu ghẹo, không bằng về sau cho hai người làm một đôi hoan hỉ oan gia. Triệu phu nhân khi ấy chỉ cười mà qua, nhưng trong lòng lại nhớ kỹ, trong lúc không có ai mới nhẹ nhàng hỏi dò Sở Cẩm Diệm.

Sở Cẩm Diệm lúc ấy cũng không nói ra lời, nàng với Lâm Hi Ninh tất nhiên là không giống những người khác, nhưng không thích đến mức không phải chàng thì không gả. Sở Cẩm Diệm và Lâm Hi Ninh cứ như vậy, thân mật mà lấy thân phận huynh muội ở chung, tính toán sau này mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên, tới đâu hay tới đó. Triệu phu nhân cũng có ý này. Chỉ là, tự nhiên bây giờ thấy Lâm Hi Ninh ngăm nhìn Sở Cẩm Dao, trong lòng Sở Cẩm Diệm liền cảm thấy vô cùng không thoải mái. Dù nàng không thích Lâm Hi Ninh nhưng Lâm Hi Ninh cũng không thể trước mặt nàng mà đi ngăm nhìn nữ nhân khác! Như vậy, Sở Cẩm Diệm càng mong muốn nhất định phải lấy được vị trí thư đồng kia.

Nàng ở Trường Hưng Hầu Phủ thân phận đã rất xấu hổ rồi, tuy rằng Triệu phu nhân một mực yêu thương sủng ái nàng, nhưng về sau thì sao? Trường Hưng Hầu đối xử với nàng càng lúc càng bình đạm, còn lão phu nhân thì cao cao tại thượng, càng không có thời gian để ý cháu gái như nàng đây. Phía dưới hạ nhân ý vào nàng không phải là chủ tử thật sự của Hầu phủ, dần dần dám lơ lửng mệnh lệnh của nàng. Sở Cẩm Diệm sống trong nhung lụa người người chú ý mười ba năm ròng, làm sao nuốt trôi cơn tức này. Nhưng nếu là vương phủ, vậy thì hoàn toàn khác... không chừng nàng còn có thể gặp được chuyện tốt hơn.

Sở lão phu nhân đợi mọi người đã đủ đầy, thanh giọng nhẹ nhàng đăng hăng, Ninh Vinh Đường đang náo nhiệt cứ vậy mà yên tĩnh lại.

Hôm nay các tiểu thư không hẹn mà cùng nhau vận y phục rất tươi sáng, chuyện này không phải bắt nguồn từ Sở Châu, mà nguồn từ lão phu nhân. Lão phu nhân tối qua biết được chuyện tuyển thư đồng cho huyện chủ thì có tâm chú ý cháu gái của mình trang điểm đẹp một chút, đừng làm mất mặt nhà mình. Lão phu nhân không nói rõ ra, nhưng phàm sống trong hậu trạch, tự có cách riêng của mình, tin tức rất nhanh truyền tới đại phòng, nhị phòng rồi tam phòng. Diêm phu nhân nghe có người đề điểm mấy vị tiểu thư trang điểm cẩn thận một chút, bà tuy không hiểu nguyên nhân trong đó lắm, nhưng vẫn cố gắng nói với hai nữ nhi trang điểm một hồi. Sau khi tới Ninh Vinh Đường, Diêm phu nhân mới thở phào trong lòng, quả nhiên, xem ra bọn họ đều có chuẩn bị mà đến. Ở đây, chỉ có một mình Sở Cẩm Dao không phát giác điều gì đã ra ngoài. Nàng ở xa, tin tức không tương thông. Lại không giống mấy vị tiểu thư khác có mẫu thân chỉ điểm, kết quả là điều gì cũng đều không hiểu được. Nàng hôm nay tới đây thấy chúng tử muội trang điểm, còn cảm thấy thật kì lạ. Nàng là vì hôm qua bị Thất tiểu thư vô tình làm hư y phục, hôm nay mới phải đem bộ này ra. Còn những người khác, vì sao lại muốn mặc thành như này?

Hiện tại lão phu nhân đã đăng hảng, cũng có nghĩa có chuyện lớn gì cần thông báo. Sở Cẩm Dao liền hiểu rõ mình bỏ qua điều gì rồi, còn đó là việc gì, bây giờ sẽ biết. Nàng giấu kín tâm tư, cẩn thận nghe tiếp mấy lời của Lão phu nhân.

Sở lão phu nhân chậm rãi mà rằng:

“Cô mẫu các con trở về từ Hoài Lăng Vương Phủ xa xôi thứ nhất là vì thăm người thân. Thứ hai là có một chuyện lớn cần làm. Mà chuyện này, liên quan rất lớn đến các con. Thậm chí còn liên quan đến thể diện của Trường Hưng Hầu Phủ. Bây giờ, chuyện này đặt lên người các con.”

Sở Cẩm Dao nghe xong vô cùng nghi ngờ, nếu liên quan đến thể diện của Trường Hưng Hầu Phủ, có sao còn đặt lên người các nàng đây? Sở Châu ngồi gọn bên cạnh Sở lão phu nhân, nghe đến đây mới tiếp lời.

“Cũng là vì bà bà và Vương phi tin tưởng ta, nên mới giao chuyện này cho ta. Vương phủ huyện chủ năm nay mười hai tuổi, đúng vào độ tuổi khuê tú người ta đều học hành, nhưng nàng lại cảm thấy một người đi học không có gì thú vị, cũng chưa có người cạnh huyện chủ trò chuyện. Trường Hưng Hầu Phủ chúng ta ở Thái Nguyên có thể nói thể diện là nhà số một số hai. Nữ hài nhi tử quy củ xếp đầu. Còn là quan hệ thông gia với vương phủ, hiểu được lấy gốc rễ. Cho nên, vương phi có ý chọn hai vị cô nương từ nhà chúng ta, đi làm thư đồng cho huyện chủ.”

Sở Châu nói lạc xong, đặc ý nhìn xuống dưới. Quả nhiên, không ngoài dự đoán của nàng, mấy vị tiểu thư đều là vẻ mặt kinh ngạc mà vui mừng. Ở trong nhà, mỗi ngày sinh hoạt ở đây và đi đến vương phủ làm thư đồng, hoàn cảnh không giống, mỗi quan hệ càng không giống. Hơn nữa, Quận Vương Phủ và Trường Hưng Hầu Phủ không xa nhau, đi tới đi lui cũng dễ dàng. Không có chuyện đi rồi thì không thường về nhà nữa. Các phu nhân càng nghĩ càng thấy đây là chuyện rất tốt, đáng giá để tranh thủ giành lấy.

Nhưng vẫn còn một chuyện Sở Châu che giấu kỹ, nếu các phu nhân biết chuyện huyện chủ học hành là vì chuẩn bị tham tuyển thái tử phi, phỏng chừng các phu nhân sẽ còn bao nhiêu điên cuồng đây. Đông Cung hiển nhiên không thể chỉ có một vị chính phi, nếu huyện chủ thành thái tử phi rồi, vậy lương viện và lương đệ thì sao? Quận vương và Vương phi tuyển thư đồng, hơn nữa là vì chuyện này. Đông cung, chỉ có nữ nhân là không thể thiếu. Huyện chủ lại không phải là người hiền dung thực đức gì, đến lúc đó bị mấy gia tộc nữ nhân tính kế, chẳng thà bây giờ an bài mấy người quen thuộc với nàng, sau này các nàng liên hợp lại. Nếu không thì cũng là có đồng bạn sau này.

Đương nhiên, đây chỉ là ý tưởng ban đầu của Quận vương, một mình họ nghĩ mà thôi. Còn bây giờ có thể tuyển được người hay không, vẫn là về sau bàn thì hơn. Chẳng qua, Hoài Lăng Vương Phủ bây giờ đang phô trương mà chuẩn bị tham tuyển, nên những khả năng khác khinh thường

ngũ đến mà thôi. Vài vị phu nhân đôi mắt đều đã thành tinh, các cô nương cũng xoay đầu nói khe khẽ với mấy nha hoàn bên người. Sở Lão phu nhân nhìn toàn cảnh có phần khó coi, ho khan một tiếng.

“Yên tĩnh.”

Các tiểu thư lập tức im lặng, ngẩng đầu nhìn lão phu nhân. Sở lão phu nhân tiếp lời Sở Châu, giả mặt lạnh.

“Tuy rằng vương phi nói muốn từ nhà chúng ta tuyển ra hai tiểu thư, nhưng mấy lời này còn chưa xác định. Thái Nguyên có nhiều nhà như vậy, nếu có cô nương khác thích hợp hơn, vương phi cũng sẽ không quản chúng ta mà chọn nhà khác. Qua mấy ngày nữa, Hoài Lăng Vương Phủ mở yến tiệc, vương phi sẽ chọn hai vị từ trong khuê tú khắp nơi. Không thể chậm trễ. Huyện chủ mười hai tuổi, nếu là thư đồng cùng nàng đọc sách thì tuổi tác cũng gần đó không thể quá lớn được. Cho nên đại tiểu thư và Bát tiểu thư không cần tham dự.”

Đại tiểu thư Sở Cẩm Nhàn theo tiếng gọi đứng dậy, hành lễ với lão phu nhân, tuân theo không ý kiến gì. Nàng đã mười bảy rồi, còn là đích trưởng tử của gia tộc. Thân phận cao quý. Cho dù là tuổi nàng thích hợp, lão phu nhân cũng không để nàng đi làm gia sản riêng của người ta. Không phải thư đồng của công chúa, làm sao động đến đích trưởng nữ nhà người ta. Còn Bát tiểu thư Sở Cẩm Tư, nàng năm nay mười sáu tuổi. Tất nhiên cũng không phù hợp. Cho nên mấy người thích hợp, chỉ tập trung từ mười hai đến mười lăm tuổi mà thôi. Trong đó Sở Cẩm Dao mới mười hai mười ba, là ở giữa. Sở lão phu nhân ngừng một chút mới nói:

“Ta tìm cho các con hai vị ma ma, về sau các con không thể lơ lửng như trước, ngày nào cũng phải theo hai vị ma ma học quy củ. Không được làm mất thể diện của Trường Hưng Hầu Phủ, đã hiểu chưa?”

Các tiểu thư đều đứng dậy, cúi đầu nghiêm chỉnh đáp.

“Hài nhi hiểu rõ.”

Lão phu nhân giới thiệu hai vị ma ma với mấy tiểu thư, mọi người đều chào hỏi nhau, sau đó ma ma dẫn các cô nương đi ra sau Vinh Ninh Đường, nơi này là viện nhỏ để dạy quy củ.

Hai vị ma ma một vị họ Hoa, một vị là Đặng. Đều là người cực kì nghiêm khắc. Hoa ma ma dạy quy củ đi đứng, Đặng ma ma dạy nữ công cầm kì thi họa. Hoa ma ma nói với mấy tiểu thư.

“Các tiểu thư cũng đã nghe rồi, Sở lão phu nhân giao phó chúng ta tới dạy các vị quy củ. Đều nói, không có quy củ sao thành phép tắc. Thánh nhân cũng không thoát khỏi việc có nghiêm sư dạy dỗ, chúng ta không thể không nghiêm khắc với các tiểu thư. Tất cả đều muốn tốt cho các vị đây, nếu có gì sai hi vọng các vị tiểu thư đây thông cảm.”

“Không dám.”

Sở Cẩm Dao xen lẫn trong tý muội, nhẹ nhàng đáp.

Hoa ma ma nhìn thấy Sở gia tiểu thư đều chấp thuận theo thì gật đầu hài lòng, bà lại giáo huấn vài câu, rồi bảo các tiểu thư bắt đầu hành lễ thỉnh an.

Lễ thỉnh an là lễ cơ bản của nhà phú quý, cũng là lễ thường thấy nhất. Sở gia tiểu thư đều là được dạy từ nhỏ đến lớn, so với uống nước còn tự nhiên hơn. Nhưng mà Hoa ma ma là người trong cung mà ra, cực kì nghiêm khắc. Một đường đi tới, không ngừng đánh eo và tay của mấy vị tiểu thư.

“Eo thẳng lên, không được khụm về trước”

“Xuống thêm một chút, không được giống ngồi xồm. Giữ yên, không được hoảng hốt.”

“Tay!”

Hoa ma ma một thước đánh vào mu bàn tay Thất tiểu thư. Bà quắc mắt nhìn, không chút khách khí mà bảo:

“Thất tiểu thư, ta đã nhắc người nhiều lần. Tay của người sao cứ buông thả xuống nơi không tốt như vậy?”

Thất tiểu thư là nữ nhi nhỏ nhất của Nhị phòng. Gọi là Sở Cẩm Kiêu. Theo như tính cách vừa khôn khéo lại còn bao che, Thất tiểu thư bị dưỡng đến độ vô pháp vô thiên. Tỷ muội cũng chỉ có Sở Cẩm Nhan có thể kiềm nàng lại, còn lại đều không đến chọc Hổn Thế Ma Vương này. Thất tiểu thư xưa nay ý mạnh hiếp yếu, lúc nào cũng muốn nổi bật với chúng tỷ muội. Hiện tại bị Hoa ma ma làm trò trước mặt mọi người vừa mắng vừa dạy, Thất tiểu thư hiếm khi không lên tiếng cãi lại. Nàng nghĩ đến thư đồng của vương phủ, mới cố gắng chặn lại tính cách của mình, oán giận mà đáp một câu.

“Ta đã biết.”

Hoa ma ma không chút cảm tình liếc nhìn Thất tiểu thư, chỉ lướt qua một chút rồi thôi. Bên cạnh Thất tiểu thư là Sở Cẩm Dao. Sở Cẩm Dao vừa nhìn thấy ma ma lại gần, trong lòng âm thầm đổ mồ hôi. Không ngờ tới, Hoa ma ma đến cạnh Sở Cẩm Dao, nhìn từ trên xuống dưới, trong mắt có ý cười nhẹ nhàng tản ra.

“Ngũ tiểu thư thỉnh an không tệ lắm, có phải khi còn nhỏ đã đi theo ma ma trong cung tập lễ nghi không?”

Sở Cẩm Dao khó nén giật mình, Hoa ma ma vậy mà khen nàng sao? Sở Cẩm Dao không kịp suy nghĩ Hoa ma ma có phải khen nhầm rồi không, vội vàng đáp lại.

“Đa tạ ma ma khen ngợi, chưa từng ạ.”

Các vị tử muội bên cạnh đều lộ ra vẻ không phục và không tin. Hoa ma ma nhướng mày hỏi lại.

“Ngài chưa cùng người trong cung học quy củ sao?”

Sở lão phu nhân có phái vài vị nha hoàn đi qua với mấy vị tiểu thư, thấy chuyện này mới tiến lên một bước.

“Ma ma có điều không biết, Ngũ tiểu thư từ nhỏ bị ôm sai rồi, mấy năm nay vẫn luôn nuôi dưỡng bên ngoài. Chỉ mới về nhà hai tháng gần đây mà thôi.”

“Thật sao?”

Hoa ma ma nửa tin nửa ngờ.

“Ngài vừa mới về không lâu? Vậy vì sao ngài hành chính là cung lễ?”

Nàng hành chính là lễ tiết trong cung sao? Sở Cẩm Dao nghe xong cũng giật mình không thôi. Tần Nghi dạy nàng thế nào thì nàng học như thế thôi. Nàng làm sao biết đây là cung lễ. Sở Cẩm Dao làm bộ làm tịch suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng vẫn rũ mi lắc đầu.

“Ta cũng không rõ.”

Hoa ma ma cũng không nghĩ ra nguyên do gì, chỉ đành nói.

“Có thể là do người chó ngáp phải ruồi đi. Trong cung lễ nghi thoạt nhìn thì tưởng không khác gì bên ngoài. Nhưng mà trong tiểu tiết lại hợp quy tắc hơn bên ngoài rất nhiều. Thiên hạ lễ tiết, cung quy cầm đầu. Giáo củ ma ma nếu không nghiên cứu cung đình lễ nghi thì sẽ không được phép tới dạy bảo các tiểu thư quy củ.”

Sở Cẩm Dao làm ra bộ thụ giáo, ngoan ngoãn nghe giảng. Đợi Hoa ma ma đi rồi, nàng mới thầm thở phào từng đợt trong lòng.

Trong lúc Hoa ma ma quay đi, Thất tiểu thư thấy vậy hung hăng trừng Sở Cẩm Dao một cái. Sở Cẩm Dao ổn định mà chắc chắn hơi ngời xồm người, nháy mắt nhìn thấy Thất tiểu thư lung lay sắp té, trong lòng sáng khoái cực kỳ.

Sau một tiết học, những người khác đều bị thước đánh một hai lần, chỉ có Sở Cẩm Dao lông tóc vô thương. Còn được Hoa ma ma khen ngợi. Thất tiểu thư đứng cạnh Sở Cẩm Dao liền trở thành hai mặt đối lập. Làm Thất tiểu thư ăn nhiều roi hơn một ít. Đợi sau khi khóa học xong rồi, nha hoàn thấy Thất tiểu thư nhà mình sắp ngã thì chạy đến đỡ nàng đứng dậy, khinh hận liếc mắt nhìn Sở Cẩm Dao một cái.

Bị người ta trừng cũng chẳng tổn thương gì, nhưng mà trong lòng bàn tay của Thất tiểu thư lại là đánh thật đau thật. Sở Cẩm Dao vui sướng khi người gặp họa mà nghĩ, chính mình học không tốt quy củ, làm sao oán trách người bên cạnh quá đoan trang chứ? Ngày hôm qua, Thất tiểu thư cố tình hắt lên váy nàng, Sở Cẩm Dao đã ghen lâu rồi. Hôm nay nhìn thấy có ma ma dùng cách trừng phạt thể xác nàng, đúng là thiên lý sáng tỏ, báo ứng ngay trước mắt.

Sở Cẩm Dao cực kì thoải mái tới Ninh Vinh Đường dùng cơm, trên đùi có đau nhức cũng không là gì cả. Nàng từ nhỏ đã có thói quen lao động nhà nông, chân tuy gầy, nhưng thịt thà đều chắc chắn. Vận động như vậy làm có phần tê mỏi nhưng chẳng đáng Sở Cẩm Dao bận lòng.

Sau khi dùng cơm xong, mấy tiểu thư đều vây quanh Sở lão phu nhân làm nũng. Nói là chân đau eo mỏi, Sở lão phu nhân thấy vậy, đành phải hủy bỏ chương trình học buổi chiều.

Dục tốc bất đạt, phải từ từ mà dạy thôi.

Sở Cẩm Dao thì cảm thấy không sao cả, tất cả mọi người đều ngời cạnh Sở lão phu nhân, nàng cũng không thể đứng dậy rời đi. Cũng không

thể nói chuyện phiếm với Tần Nghi. Sở Cẩm Dao đang nghĩ làm sao bớt thì giờ tới hỏi Tần Nghi, vì sao ma ma nói nàng học cung lễ. Thì bất thành linh, âm thanh trầm thấp của Tần Nghi vang lên.

“Sở Cẩm Dao.”

Sở Cẩm Dao khiếp sợ bất giác nhìn xung quanh, lúc này mới nhỏ giọng hỏi.

“Nơi này nhiều người như vậy, sao người lại nói chuyện?”

“Không giải thích nhanh được, nàng đi theo tiểu tử Lâm gia này, ta có chuyện muốn làm”

Sở Cẩm Dao vừa nghe xong, bao nhiêu oán trách đều tiêu tan. Tần Nghi gần đây có chuyện quan trọng liên quan đến tồn vong, Tần Nghi nói chuyện lớn, vậy chính là đại sự. Sở Cẩm Dao không hề nghĩ ngợi mà tin tưởng Tần Nghi. Nàng nói với Sở Cẩm Nhàn một tiếng, rằng muốn ra ngoài thay quần áo. Sở Cẩm Nhàn chỉ gật đầu.

“Được rồi, muội nhớ mang theo nha hoàn. Các nàng ấy ở bên ngoài, lúc muội đi ra nhớ gọi tên.”

“A, muội biết rồi.”

Sở Cẩm Dao miệng thì đáp ứng, nhưng vừa ra cửa đã meo meo trốn đi.

Nàng phải làm chuyện quan trọng, không thể mang theo nha hoàn được.

Đợi đến chỗ không người rồi, Sở Cẩm Dao thở dốc, hỏi Tần Nghi.

“Tự nhiên nói ta ra đây, có chuyện gì sao?”

Tác giả có lời muốn nói:

Trường Hưng Hầu Phủ nói chuyện phiếm:

Sở Cấm Dao lên tiếng: Sao hôm nay mọi người lại ăn mặc trịnh trọng vậy?

Sở Cấm Nhân: Ta là người lớn lên bên cạnh tổ mẫu, là nha hoàn của tổ mẫu truyền lời, ăn mặc giữ thể diện chút.

Phu nhân chi thứ hai: Ta có một nhị đẳng nha hoàn là con của quản sự bên chỗ lão phu nhân. Nàng ấy nghe mẫu thân nói xong liền truyền lời cho ta, nói lão phu nhân bày mưu tính kế, để cho ta dọn các tiểu thư ăn mặc đẹp đẽ.

Triệu thị Hầu phu nhân: Ta cai quản nội trạch nhiều năm đã sớm cài người bên cạnh lão phu nhân, là người đó ngầm truyền tin cho ta. Nói là không biết cô cô và lão phu nhân đang bí mật thảo luận gì đó, Cố ma ma truyền lời cho mấy vị tiểu thư bên cạnh, ngày mai mặc trang phục đẹp tới.

Sở Cấm Diêu: Hừ, người của Triệu thị buổi tối hôm đó tới báo cho ta. Làm sao, hâm mộ hay là không phục?

Tam tiểu thư của nhị phòng: Di nương ta được sủng ái, nương nhắc nhở ta.

Lục tiểu thư của tam phòng: Tự ta có cách.

Sở Cấm Dao không tin: Thì ra trước đó mấy người đều biết?

Các tiểu thư khác: Đúng vậy, ai cũng biết. Người không biết sao?

Sở Cấm Dao: ... (nội tâm có câu chửi bậy, không biết có nên nói không)

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Thiên Kim Trở Về

Chương 2: Tu Hú Chiếm Tổ

Chương 3: Giọng Nói Trong Ngọc Bội

Chương 4: Có Người Của Mình Hướng Dẫn

Chương 5: Bí Mật Hoàng Gia

Chương 6: Thằng Thẩn Nói Ra Điều Mình Suy Nghĩ

Chương 7: Nguy Hiểm Tính Mạng

Chương 8: Tương Trợ Lẫn Nhau

Chương 9: Biểu Ca Biểu Mộ

Chương 10: Mục Đích Của Vương Phủ

Chương 11: Vận May Từ Vương Phủ